

SULTANI

ŞUBAT 2022 Galatasaraylılar Derneği ücretsiz yayını

Geçmişten Bugüne Sahnedeki Galatasaray

ATILA ALPÖGE / İZZEDDİN ÇALIŞLAR / KORAY GÜRTAŞ

“Aynı sofra etrafında toplanmanın
yenilip içilenden daha lezzetli olduğunu
Mektep’te öğrendim.”

AYLİN YAZICIOĞLU

Bir Zamanlar Kültür
Edebiyat Kolları

TUNA KİREMİTÇİ

Haritanın Yırılan
Yerindeki Galatasaraylılar

ŞEHNAZ ÖZDAMAR / ADNAN YÜCEL

“Ne Mutlu Galatasaray
Liseli Olmak!”

CAN KIRAC

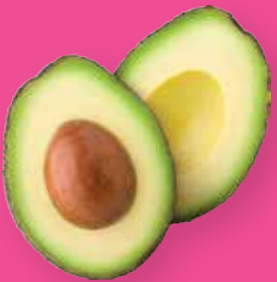
KATKIDA BULUNANLAR: TOLGA AKYILDIZ, ATILA ALPÖGE, SELİN ALTIPARMAK, TEOMAN ARSAY, ALİ NEJAT ALPAT, EZGİ ŞİRİN BALKAN, AHMET BAŞAR, REHA BİLGE, FİDEL BERBER, İZZEDDİN ÇALIŞLAR, DENİZHAN ÇAY, MİNE ÇERÇİ, HASAN DENİZ, BANU ARABACI ENGÜR, MEHMET EREM, NURTEN YALÇIN ERÜS, GÜLNUR GÖRGÜN, MEHMET GÜREN, KORAY GÜRTAŞ, ORHAN KARAVELİ, CAN KIRAC, TUNA KİREMİTÇİ, ÖZGÜR KUL, BERK KUTENGİN, TOLGA ÖZBABACAN, ŞEHNAZ ÖZDAMAR, REYHAN ÖZDİLEK, DAMLA PEHLEVAN, AHMETCAN TAŞDEMİR, EKMEL ÜNLÜSAN, ENGİN YAVUZ, AYLİN YAZICIOĞLU, ADNAN YÜCEL

Yemeksepeti

Aklındaysa kapında!

Yenilenen Yemeksepeti'nde
çeşit çeşit yemek, binlerce market ürünü ve
mahallendeki esnaflar bir arada,
tüm ihtiyaçların dakikalar içinde kapında.

**Hemen
Yemeksepeti'ni indir,
siparişini ver!**

SULTANİ DERGİ • ŞUBAT 2022

- 2 Başkan'ın Mesajı — FİDEL BERBER
- 4 Cemiyetten Haberler — IŞIL DALGIÇ
- 10 Sahnedeki Genç Galatasaraylılar —
TOLGA AKYILDIZ, REYHAN ÖZDİLEK, ENGİN YAVUZ, MİNE ÇERÇİ, SELİN ALTIPARMAK,
DENİZHAN ÇAY, DAMLA PEHLEVAN, MEHMET GÜREN, AHMETCAN TAŞDEMİR
- 19 Tiyatro Kolu Çalışmalarının... — ATILA ALPÖGE
- 24 Nitrate d'Argent — HASAN DENİZ
- 28 Folklardan Dans Tiyatrosuna... — BANU ARABACI ENGÜR
- 30 Bir Zamanlar Kültür Edebiyat Kolları — TUNA KİREMİTÇİ
- 32 Galatasaray Lisesi: 12 Points — KORAY GÜRTAŞ
- 38 Sahnelerin İlklerinden Bugüne — İZZEDDİN ÇALIŞLAR
- 42 Aylin Yazıcıoğlu ile Röportaj
- 46 Orhan Karaveli ile Röportaj
- 50 75. Mezuniyet Yılında Can Kırac
- 56 Haritanın Yırtılan Yerindeki Galatasaraylılar
- 66 Bir Büyük Galatasaraylı Emin Bülent Serdaroğlu — REHA BİLGE
- 70 Teoman Arsay ile Röportaj
- 74 Mekteb-i Sultanili Dalgıçlar — ÖZGÜR KUL
- 76 "Bitmeyen Mektep" Hakkında... — EKMEK ÜNLÜSAN
- 82 Galatasaray Kitaplığı
- 88 Basketbolcu Özhan Canaydın'ı Voleybolla Anmak — GÜLNUR GÖRGÜN
- 94 Kaybettiklerimiz
- 96 Bulmaca: Olimpiyatlar ve Mektep — ALİ NEJAT ALPAT

KAPAK FOTOĞRAFI: Tevfik Fikret Salonu

SULTANİ Galatasaraylılar Derneği ücretsiz yayını. YAYIN TÜRÜ: Yaygın Süreli. İMTİYAZ SAHİBİ: Galatasaraylılar Derneği adına Fidel Berber (123), Başkan. YÖNETİM YERİ: Galatasaraylılar Derneği, Çalılık Sokak N°7 1. Levent Beşiktaş 34330 İstanbul - www.galatasaraylilarderneği.org.tr

YAYIN YÖNETMENİ: Nurten Yalçın Erüs (125) - YAYIN KURULU BAŞKANI: Berk Kutengin (123) - KREATİF YÖNETMEN: Ezgi Balkan (147) - EDİTÖR: Zeynep Özalın GÖRSEL YÖNETMEN: Ahmet Başar (122) - GRAFİK TASARIM ve YAPIM: Mehmet Akif Atasoy + Üretmevi Ltd., Gökdeniz Toprak - FOTOĞRAFLAR: İlgili yazarlar ve GS Müze arşivi.

REKLAM KOORDİNATÖRÜ: Işıl Dalgıç. Telefon: 0212 270 19 08 / Faks: 0212 281 99 02 / E-posta: dernek@galatasaraylilarderneği.org.tr
BASKI: Özgün Basım Ltd., Seyrantepe İstanbul, Sertifika N° 48150 - HER HAKKI MAHFUZDUR. Dergideki yazı, fotoğraf ve diğer görsellerin izin alınmadan veya kaynak gösterilmeden her türlü ortamda çoğaltılması yasaktır. NOT: Bu sayıda kullanılan kesme işaretleri, TDK'nın sonradan aldığı kararla "Kurum, kuruluş, kurul, birleşim, oturum ve iş yeri adlarına gelen ekler kesmeyle ayrılmaz." kuralına göre düzenlenmiştir.

BAŞKAN'IN MESAJI

Fidel Berber (123) Atıla Alpöge (86)

Sevgili Galatasaraylılar,

Yenilendiği günden itibaren, her sayıda katlanarak, çeşitliliğini artırmayı hedeflediğimiz Sultani dergimizin 2022 yılı ilk sayısı ile sizlere ulaşmaktan son derece mutluyum. Bu doğrultuda bugüne kadar içerik, reklam, dağıtım olmak üzere pek çok konuda dergimize katkıda bulunan tüm üyelerimize en içten dileklerle teşekkür ediyor, saygılarımı sunuyorum.

Bu sayımızda kol faaliyetlerine kapsamlı bir yer ayırdık. Biz Galatasaraylıların hayatlarında Tevfik Fikret Salonu'nun çok özel bir yeri vardır. Okul yıllarında başlayan kol faaliyetlerinin taçlanması bu salonda gerçekleşir ve tarihler farklı da olsa hem sahnedekiler hem de izleyenler için en unutulmaz anlar hatıralarımıza işler. Tevfik Fikret'in bu salonu yaptırırken hedeflediği üzere, her birimiz bu salonda topluluğa hitap etmeyi ve dinlemeyi en iyi şekilde içselleştiririz. Biz Galatasaraylıları hayata hazırlayan ve her daim özgüveni yüksek kılan ana unsurlardan biridir bu ritüeller. Bazılarımız bu kazanımlarımızı kendi çevre ve iş alanlarında kullanırken, bugün adlarını gururla andığımız birçok sanatçı bu edinimleri seyircileri ile paylaşmış ve haklı bir takdir almışlardır.

Kol faaliyetleri sayesinde erken yaşta tanıştığımız dayanışma, otonomi, sorumluluk alma, beraber iş yapma alışkanlığı, ekip olma, araştırma ve daha pek çok kazanım, bizleri biz yapmıştır. Sizler de dergimizdeki bu bölümleri okurken o günlere gidecek, hayatlarımıza dokunmuş pek çok hikâyeyi hatırlayacaksınız.

Her birinizin yakından takip ettiği üzere pandemi süreci ülkemizi ve dünyamızı çok derinden etkiledi. İş yapma şekillerimiz değişti. Camia olarak bizler de bu etkiyi birebir yaşadık. Birbirimize olan bağlılığımız, dayanışma gücümüzle bu dönemde ciddi fark yarattığımızı düşünüyorum.

Yaşanılardan çıkardığımız en büyük öğrenim, bu büyük ailenin bir üyesi olmanın ne kadar özel ve değerli olduğu idi. Bu duygu bizlere aynı zamanda kazanımlarımızı sürekli kılmak gibi bir sorumluluk da yüklüyor. Bunun için de başta Mektebimiz olmak üzere, Galatasaray isminin geçtiği her kurum ve alanda elimizden gelen katkıyı sunmamız gerektiğinin altını çizmek zorundayım. Bunu gerçekleştirmek için de öncelikle bilgi sahibi olmamız ve yapılacaklar konusunda, bilgilerimizi gözden geçirerek oluşturduğumuz fikirleri paylaşmamız gerekiyor. Her birimizin sağlayacağı en küçük katkının dahi camiamıza ve bununla beraber ülkemize değer katacağına yürekten inanıyorum. Galatasaray, "Batı'ya açılan pencere", kurulduğu ilk günden bugüne vatanını seven, ülkesine hizmet etmeyi görev bilmiş, kültürlü, aydın insanlar yetiştirmeye devam ediyor. Bizler de bu misyonu sürekli kılarak, Atatürk'ün hedeflediği "milli kültürümüzü muasır medeniyetler seviyesinin üstüne çıkarma" yolunda öncü ve örnek olma sorumluluğu ile çalışmalarımızı sürdüreceğiz.

Yukarıda da bahsettiğim üzere, bütün bunları yapmanın birinci yolu iletişim kanallarımızı açık tutmak, geliştirmek ve en iyi şekilde kullanmak. Sizlerden her fırsatta rica ettiğim üzere, iletişim bilgilerinizi güncel tutma konusunda bize destek olmanızın önemini bir kez daha vurgulamak istiyorum.

Bu sene, pandemi sürecinin de sona erme eğilimini dikkate alarak, geleneksel “Pilav”ımızı Mektebimizde, büyük bir katılımıla gerçekleştirecek olmanın heyecanı içindeyiz. Bildiğiniz gibi iki senedir bu değerli günümüzün coşkusu yaşatmak, özlemimizi bir nebze de olsa hafifletebilmek için online yayınlarla, evlerinize ulaştırdığımız pilav paketleriyle yanınızda olmaya çalıştık. Pandemi şartlarındaki bu çabamız özlemi hafifletse de, Mektep’te bir arada olmanın yerini hiçbir şeyin alamayacağını biliyoruz. 1934 yılından beri her sene haziran ayının ilk pazarı yapılan geleneksel Pilav’ımızı bu sene 12 Haziran 2022 günü gerçekleştireceğiz. 5 Haziran günü tüm Türkiye’de dolayısı ile Lisemizde de gerçekleşecek olan LGS sınavları sebebi ile Pilav tarihimizi 1 hafta ertelemek durumunda kaldık. Sizlerden bu tarihi not etmenizi ve o gün büyük bir coşku ve katılımıla, hep beraber Pilav’ımıza kaşık sallamak için sabırsızlandığımızı bilmenizi istiyorum.

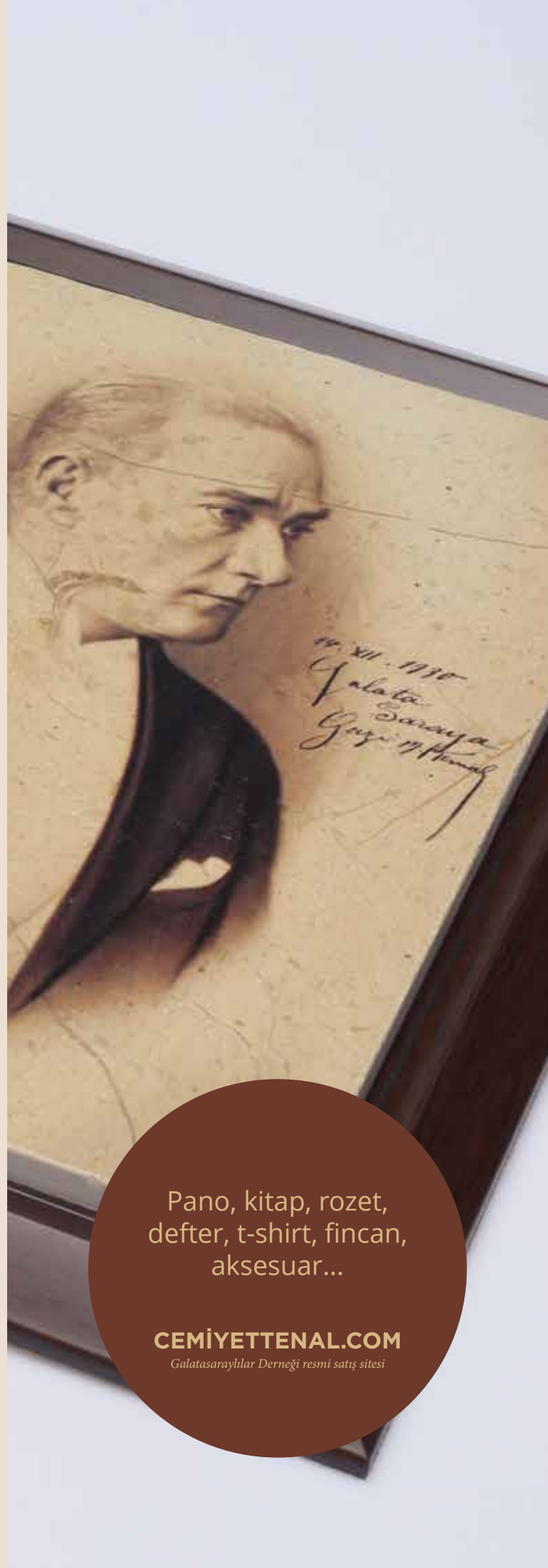
Özellikle salgın sebebi ile mesafelerin zorunlu arttığı 2 senenin sonuna geldiğimiz bu günlerde, hep birlikte, bir arada olmayı gerçekten çok özledik. Kapalı kaldığımız süre zarfında Dernek lokalimizde pek çok çalışma, tadilat gerçekleştirdik. Sağlık ve hijyen konularına azami özen göstererek, aynı zamanda ihtiyaçları karşılayacak şekilde iyileştirmeler yaptık. Her zaman dile getirdiğimiz üzere burası bizim evimiz. Ve evimizde büyüklerimizle, dostlarımızla, kardeşlerimizle kısacası ailemizle olmak bizleri çok mutlu ediyor. Sizleri de bu keyifli zamanları yaşamaya, lokalimize davet ediyorum. Dernek lokalimizde yenen devre yemekleri, çeşitli etkinliklerde bir araya geldiğimiz zamanlar bizler için zamanda yolculuk yapmak gibi. Tadını aldığımızda da bir an evvel bir sonrakini sabırsızlıkla beklediğimiz bir döngüye dönüşüyor.

Unutmayalım ki, “Les absents ont toujours tort...”

Bir sonraki sayımızda buluşana kadar, Derneği takip edin, iletişimde kalın, sağlıkla ve hoşça kalın...

Sevgi ve saygılarımla,

FİDEL BERBER (123)

Pano, kitap, rozet,
defter, t-shirt, fincan,
aksesuar...

CEMİYETTENAL.COM

Galatasaraylılar Derneği resmi satış sitesi

CEMİYETTEN HABERLER

Pandeminin etkilerinin tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de devam ettiği, yeni normallerle yaşamaya iyiden iyiye alıştığımız bir yılı daha geride bıraktık ve yepyeni heyecanlarla, umutlarla yeni bir yıla başladık.

Geride kalan 2021 yılında da bir önceki yıl olduğu gibi üyelerimizle iletişimimizi her koşulda canlı tutmaya gayret ettik. Gerek Instagram hesabımızı gerekse Facebook, Twitter ve LinkedIn hesaplarımızı güncel tutarak pek çok konuda sizlerin görüşlerini aldık, yorum ve önerilerinizi değerlendirdik. Zaman zaman Instagram hesabımız "@gscemiyet" ve YouTube kanalımız "Galatasaraylılar Derneği" üzerinden gerçekleştirdiğimiz canlı yayınlarımızda, "Sınırsız Galatasaray Sohbetleri" ve "Meslek Buluşmaları" başlıklarında farklı konularda sohbet etme; zaman zaman da maske, mesafe ve hijyen kurallarına uyarak üyelerimizle, özlediğimiz yüz yüze buluşmalarımızı gerçekleştirme fırsatı bulduk.

2022 yılında da devam edecek olan online etkinlik ve duyurularımızdan haberdar olmak için:

Instagram: @gscemiyet
Facebook: @GSDernek
Twitter: @GSCemiyet
LinkedIn: Galatasaraylılar Derneği

İŞİL DALGIÇ

İletişim ve Etkinlik Uzmanı
Tel: 0212 270 1908
E-posta: isil@gsd.org.tr

Sınırsız Galatasaray Sohbetleri

Pek çok farklı alanda gerçekleşen, üyelerimizin keyifle takip ettiği sohbetlerimizin 2021 yılındaki ilk etkinliği; Murat Sağman (124) ve Prof. Dr. Asaf Savaş Akat'ın (1962 mezunu) birlikte katıldığı buluşma oldu. "2021 Yılında Ekonomide ve Piyasalarda Beklentiler" başlıklı sohbet toplantısı, 5 Ocak Salı günü gerçekleştirildi. 2011 yılında düzenlenmeye başlayan ve artık bir gelenek hâline gelen "Ekonomide ve Piyasalarda Beklentiler" başlıklı sohbet dizisi, 2021 yılında online olarak gerçekleşerek 10. yaşına bastı.

Online olarak yapılan "Sınırsız Galatasaray Sohbetleri"ne Hamit Abbasoğlu (105), Fuat Domaniç (115), Av. Turgan Gürmen (121) ve sürpriz konuklarımız ile 26 Ocak Salı günü gerçekleştirdiğimiz "Motards de Sultani" ile devam ettik.

8 Mart'ta Yönetim Kurulu Üyemiz Av. Pınar Altuğ Tüfekçioğlu (130) moderatörlüğünde gerçekleşen Dünya Kadınlar Günü Özel Sohbeti'nde, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi İlk Kadın Türk Hakimi Prof. Dr. Işıl Karakaş (110) konuğumuz oldu.

18 Nisan'da Yönetim Kurulu Üyemiz İhsan Mannaslar (138) moderatörlüğünde Prof. Dr. Murat Karaman (127) ile "COVID 19",

28 Nisan'da Merve Bikem Uçar (147) moderatörlüğünde Prof. Dr. Murat Karaman (127) ve Hatice Sağcan'ın katılımıyla "İlk Yardım Eğitimi Hakkında",

1 Mayıs'ta Yönetim Kurulu Üyemiz Prof. Dr. Haluk Levent'in (113) konuğu olan Hamza Tıgılay (109) ile "Geçmişten Geleceğe 1 Mayıs",

2 Mayıs'ta Prof. Dr. Murat Karaman (127) moderatörlüğünde Renan Bilek (119) ile "Pandeminin Kültür ve Sanat Dünyasına Etkileri",

5 Mayıs'ta Yönetim Kurulu Üyemiz Av. Pınar Altuğ Tüfekçioğlu (130) moderatörlüğünde Av.

Özkan Özdoğan (139) ile "COVID 19 Tedbirleri ve Temel Hak ve Özgürlükler",

9 Mayıs Anneler Günü'nde Özlem Kıyat Berber (124) moderatörlüğünde Arzum Akdoğan Köseoğlu (124) ile "Anneler Günü Özel Sohbeti",

12 Mayıs'ta Av. Cem Ozan Metin (141) moderatörlüğünde Yelken Eğitimci ve Yelken Yarışçısı Sinan Sümer (126) ile birlikte "Yelken ve Okyanus Yarışı",

19 Mayıs'ta Ayperi Kemer (150) moderatörlüğünde Zeynepgül Onay Ene (120) ve Orhun Ene (118) "Basketbol Sohbeti: Aktif Oyunculuktan, Oyuncu Yetiştirmeye Uzanan Serüven",

21 Mayıs'ta Ared Pontioğlu (110) ve Prof. Dr. Haluk Levent (113) ile "Tarihi ve Tarihiyle Galatasaray Pilavı",

22 Mayıs'ta Selçuk Kumbasar (121) ile "Çanakkale Savaşları, Kara Muharebeleri",

1 Haziran'da Prof. Dr. Haluk Levent (113) ve Sedat Doğan (122) ile "AİHM Kararının Türk Futboluna ve Galatasaray'a Etkileri",

12 Haziran'da Prof. Dr. Murat Karaman (127) ve Hilal Gözetlik (149) moderatörlüğünde Prof. Dr. Şafak Sahir Karamehmetoğlu (107) "Ev Çalışma Ortamında Ergonomi",

27 Haziran'da da Yönetim Kurulu Üyemiz İhsan Mannaslar (138) moderatörlüğünde Prof. Dr. Murat Karaman (127) ile "COVID 19" başlıkları ile sizlerle buluştuk.

Okur&Yazar Buluşmaları

Okur & Yazar Buluşmaları'nda 6 Mayıs'ta Yönetim Kurulu Üyemiz Nurten Yalçın Erüs (125) moderatörlüğünde gazeteci Umur Talu (107) ile insanlığın salgınlarla bir asırlık mücadelesini bugüne kadar duyulmamış detaylar, karşılaşmalar ve tartışıklarla anlattığı "Senin Adın Korona Olsun",

27 Mayıs'ta Prof. Dr. Murat Karaman (127) moderatörlüğünde Prof. Dr.

Doç. Dr. Derya Fırat (123), Prof. Dr. Gökçen Orhan (118), Prof. Dr. Dilek Necioğlu (115), Sinan Sümer (126), Prof. Dr. Çağlayan Kovanlıkaya (118), Renan Bilek (119)

Gökçen Orhan (118) ile “Emanet Kalp”, 10 Haziran’da Seza Sinanlar Uslu (124) moderatörlüğünde Büke Uras ile “Balyanlar - Osmanlı Mimarlığı ve Balyan Arşivi”,

14 Aralık’ta da Arın Alagün (124) moderatörlüğünde Prof. Dr. Çağlayan Kovanlıkaya (118) ve Doç. Dr. Derya Fırat (123) ile “Bomonti - Kentsel Dönüşüm ve Mekânın Belleği” adlı kitaplarını konuştuk.

Sarı-Kırmızı Sağlık Sohbetleri

2021 yılında başladığımız “Sarı – Kırmızı Sağlık Sohbetleri”nde; 25 Mayıs’ta Yönetim Kurulu Üyemiz Prof. Dr. Nurperi Gazioğlu (109) ve Şevval Zeynep Subaşı (149) moderatörlüğünde Prof. Dr. Dilek Necioğlu (115) ile “İnme”,

29 Haziran’da Prof. Dr. Murat Karaman (127) ve Ömer Tarık Esengür (148) moderatörlüğünde Prof. Dr. İbrahim Hızalan (96) ile “Vertigo”,

28 Temmuz’da Yönetim Kurulu Üyemiz Prof. Dr. Nurperi Gazioğlu (109) ve Ozan Er (150) moderatörlüğünde Medikal Onkoloji Uzmanı Duygu Toros Derin (119) ile “Kanser”,

24 Ağustos’ta Prof. Dr. Murat Karaman (127) ve Kerim Furkan Kadağan (151) moderatörlüğünde Kalp Damar Cerrahisi Prof. Dr. Gökçen Orhan (118) ile “COVID 19 ve Kalp”,

28 Eylül’de Yönetim Kurulu Üyemiz Prof. Dr. Nurperi Gazioğlu (109) ve Alara Uğtur (148) moderatörlüğünde Prof. Dr. Murat Karaman (Gsl127) ile “Uyku Apnesi ve Horlama”,

18 Ekim’de Prof. Dr. Murat Karaman (127) ve Zeynep Atalay (152) moderatörlüğünde Prof. Dr. Arif Gazioğlu (Gsl111) ile “Meme Kanseri”,

23 Aralık’ta da Prof. Dr. Murat Karaman (127) ve Bilgesu Aydın (150) moderatörlüğünde Göğüs Hastalıkları Uzmanı Uzm. Dr. Ayşe Fidan Baturalp ile “COVID 19 2021 Yılı Panoraması & Omikron Varyantı” konularını konuştuk.

Sarı-Kırmızı Spor Sohbetleri

İlkini 2021 yılında gerçekleştirdiğimiz Sarı – Kırmızı Spor Sohbetleri’nde 20 Aralık’ta YouTube üzerinden canlı yayınlı, Işıl Yılmaz (137) moderatörlüğünde konuklarımız Nazlı Gençsoy Yırcalı (132) ve Burak Berksoy’dan (129) “Tenis ve Eğitim” konusunu dinledik.

EĞİTİM VE KARIYER

Üniversite Tercih Destek

İlkini 2020 yılında gerçekleştirdiğimiz “Üniversite Tercih Destek Platformu” adı altındaki toplantılara, 2021 yılında da devam ettik. Üniversite sınavına girerek tercih yapacak 153 devresi kardeşlerimizi bilgilendirmek ve onların tercihlerine yardımcı olmak adına 11 Temmuz’da Zoom üzerinden düzenlenen meslek tanıtım toplantılarında üyelerimiz, tecrübelerini kardeşlerimizle paylaşım yol gösterdiler.

Mentorluk Programı

İlk iki dönemini 2020 yılı içinde tamamladığımız, Galatasaraylı gençlerin, erken iş yaşamlarında karşılaştıkları sorunları çözmelerine yardımcı olmak ve atacakları adımlarda yol göstermek niyetiyle oluşturduğumuz Mentorluk Programı’na 2021 yılında da devam ettik.

3. dönemine 2021 Ocak ayı başında yapılan duyuru ile başlayıp, haziran ayı içinde sonlandırdığımız mentorluk çalışmalarının 4. dönemine ise Kasım ayı içinde başladık. Gösterdiğiniz ilgi ve yükselen beklentiler sonucunda

152. ve 153. dönem kardeşlerimizin mezuniyet törenleri / "GS Trofe 2021", 17-19 Eylül 2021 tarihleri arasında gerçekleştirildi.

Mentorluk Programı içeriği ve uygulamasını her adımda biraz daha iyileştirdik, iyileştirmeye devam ediyoruz.

Meslek Grupları

İlk kez 2019 yılında düzenlenen, aynı meslek grubunda çalışan ve üniversitede okuyan mezunlarımızı bir araya getirmeyi amaçladığımız Meslek Buluşmaları'na; 2021 yılında da 10 Ocak'ta "Mimarlık Dünyası", 24 Ocak'ta "Mühendislik Dünyası", 7 Şubat'ta "Psikolog ve Psikiyatristler Buluşması", 28 Kasım'da "Tıp Dünyası" ve 19 Aralık'ta "Sanat ve İletişim Dünyası" etkinlikleri ile devam ettik.

153. Dönem Mezuniyet Yemeği

13. Sınıf'a geçen 153. Dönem'den kardeşlerimizi 4 Ağustos 2021 Çarşamba akşamı Derneğimizde düzenlediğimiz akşam yemeğinde ağırlayarak mezuniyet coşkularına ortak olduk. Kendilerine yaşamları boyunca bol şans ve başarılar diliyoruz. Hoş geldin 153!

Mezuniyet Törenleri

152. ve 153. dönem kardeşlerimizin mezuniyet törenleri 3 Eylül 2021 Cuma günü Mektebimizin bahçesinde yapıldı. Abdurrahman Şeref Ödülleri, 152. ve 153. dönemleri derece ile bitiren kardeşlerimize Başkanımız Fidel Berber tarafından verildi.

Tevfik Fikret'i Andık

Unutulmaz müdürümüz, şair ve düşünce adamı, Ulu Önder Mustafa Kemal Atatürk'ün her zaman düşüncelerini rehber aldığı, 1888 yılında Lisemizi birincilikle bitirmiş olan Ağabeyimiz Tevfik Fikret'i aramızdan ayrılışının 106. yılında 19 Ağustos'ta Aşiyân Müzesi'nde bulunan kabri başında düzenlediğimiz anma töreni ile bir kez daha hatırladık.

Pilav

"Geleneksel Pilav Günü"müzü 2021 yılında da bir önceki yıl olduğu gibi online olarak gerçekleştirdik. Pandemi nedeniyle fiziken bir araya gelemesek de Galatasaray Pilavı'nı, "Getir" firması iş birliği ile evlerimizde kaşıkladık. Pilav paketleri, 6 Haziran 2021 günü boyunca, ödemelerini Derneğimizin üyelik sistemi üzerinden veya kredi kartı veya nakit olarak tamamlayan üyelerimizin adreslerine ulaştı. Ayrıca, Mektep bahçemizde yapılan ve Hakkı Akil (102), Bünyat Balaban (103), Korhan Abay (104), Mefkure Platin (107), Atilla Demircioğlu (109), Haluk Levent (113), Candan Erçetin (114), Reha Keskin (117), Seza Sinanlar Uslu (124), Devrim Atvur (124), Tınaz Ekim

(128), Pınar Erbaş (138), Aysu Öztay (151) ve Fransa İstanbul Başkonsolosu Olivier Gauvin'in katıldığı Pilav sohbeti, 12:00 – 14:00 saatleri arasında canlı olarak Derneğimizin Youtube kanalı üzerinden yayımlandı."

Ödül Töreni

Bir önceki yıl olduğu gibi 2021 yılında da YouTube üzerinden canlı yayımlanan "Galatasaray Ödül Töreni"; 20 Ekim'de, Pınar Erbaş'ın (138) sunumuyla, Galatasaraylılar Derneği Başkanı Fidel Berber (123), Galatasaray Ödülü Seçici Kurul Başkanı Reha Bilge (104), Seçici Kurul Üyelerinin katılımıyla Lisemizin Tevfik Fikret Salonu'nda gerçekleşti. Bu yıl çevre alanında verilen Galatasaray Ödülü'ne layık görülen isim 96 yıllık yaşamının son 30 yılını Türkiye'de çevre bilincinin

yerleşmesine adanmış, iş adamı ve sivil toplum lideri Ali Nihat Gökyiğit oldu. Ali Nihat Gökyiğit, törene bir video mesajıyla katılarak ödüle layık görülmekten duyduğu mutluluğu dile getirdi. Çevre ve sürdürülebilirlik alanının öncü isimleri Ebru Baybara Demir, Dr. Ethemcan Turhan ve

Bodrum Buluşması / Bu yıl çevre alanında verilen Galatasaray Ödülü'ne layık görülen isim iş adamı ve sivil toplum lideri Ali Nihat Gökyiğit oldu.

Deniz Çevikus da birer mesajla programa katıldı. 10. kez takdim edilen ödülümüzü alan Ali Nihat Gökyiğit'i bir kere daha içtenlikle tebrik ederiz.

Mekteb-i Sultani Denizcileri Trofesi

Mekteb-i Sultani Denizcileri grubu tarafından organize edilen "GS Trofe 2021", 17-19 Eylül 2021 tarihlerinde arasında gerçekleştirildi. Pandemi ile ilgili tüm önlemlerin alındığı trofede tüm teknelerin ortak katılımıyla Bodrum-Kurucabük-Selimiye seyirleri yapıp, Komodor Kemal Niyazi Ağabeyimizin "İlk günden beri gemimin direğinden Galatasaray bayrağını bir defa bile indirmedim." sözü hatırlanarak tüm teknelerimizde her zaman olduğu gibi Galatasaray flamamız dalgalandı.

Mekteb-i Sultani Denizcileri'nin Ege Denizi'nde gerçekleştirdiği ikinci trofeye toplamda 24 tekneyle gelen 67 Galatasaray Liseli denizcimizle beraber çok keyifli ve unutulmaz hatıralarla dolu üç gün geçirdik. Bizlere katılımlarıyla destek veren tüm Galatasaraylılara ve Yosun, Mamita, Ma Vie, Turkuaz, Congo, My Way, Denizkızım, Akene, Anouk, Munganga, Miki, La Boheme, Blue Ice, Siesta, Desiree, Pera 1, True Blue, Gurur Deniz, İstavrit, Celine3, Taj, Leandra, Gece ve Kala teknelerine bir kere daha sonsuz teşekkür ederiz.

ÖZEL GÜNLER VE BAYRAMLAR

23 Nisan

Pandeminin 23 Nisan coşkumuzu gölgelemesine bu yıl da izin vermedik. 23 Nisan'ı ilkokuldaki kardeşlerimiz ve üyelerimizin çocuklarının yapmış olduğu, "23 Nisan ve Atatürk" konulu resimler ile düzenlediğimiz, "23 Nisan Sanal Resim Sergisi"ni 24 Nisan – 3 Mayıs tarihlerinde sosyal medya hesaplarımızda paylaşarak kutladık.

19 Mayıs

19 Mayıs Gençlik ve Spor Bayramı'nı Ayperi Kemer'in (150) moderatörlüğünde gerçekleştirdiğimiz, Türkiye Basketbol Federasyonu A Milli Erkek Basketbol Takımı Başantrenörü Orhun Ene (118) ve Türkiye Basketbol Federasyonu Altyapı Kadın Basketbol Milli Takımları Koordinatörü Zeynepgül Ene'nin (120) konuklarımız olarak yer aldığı "Basketbol Sohbeti: Aktif Oyunculuktan, Oyuncu Yetiştirmeye Uzanan Serüven" konulu yayınımla kutladık.

29 Ekim

Cumhuriyetimizin kuruluşunun 98. yıl dönümünü Dernek lokalimizde düzenlediğimiz "Cumhuriyet Bayramı Resepsiyonu" ile kutladık.

Prof. Dr. Haluk Levent'in (113) moderasyonu; Arda Mert Şehan (146), Hilal Gözetlik (149), Ayşe Zeynep Direk (154) ve Hasan Berk Çoban'dan (155) "Genç Galatasaraylıların Gözünden Cumhuriyet"i dinledik.

10 Kasım

Ulu önderimiz Mustafa Kemal Atatürk'ün ebediyete intikalinin 83. yıl dönümünde Mektebimiz bahçesinde düzenlenen tören ile andık. Lise Müdürümüz Prof. Dr. Murat Develioğlu, Dernek Başkanımız Fidel Berber ile 11. sınıf ve hazırlık sınıflarından kardeşlerimizin katıldığı törende Ulu Önderimizi, konuşma ve şiirler ile andık, bize bıraktığı mirasa sahip çıkmak için üzerimize düşenleri yapmak üzere sözümüzü yineledik.

24 Kasım

24 Kasım Öğretmenler Günü'nü, Derneğimiz'de düzenlediğimiz ve Lise Müdürümüz Prof. Dr. Murat Develioğlu, Fransız Ders Nazırı Luc Talmon Laroderie, Galatasaray İlköğretim Okulu Müdürü Ferda Önengüt Yapar ile birlikte öğretmenlerimizin katıldığı akşam yemeğinde kutladık.

Bodrum Buluşması

1 Ağustos 2021 Pazar günü Derneğimiz tarafından ilk kez organize edilen "Bodrum Buluşması" aynı döneme

Divan Seçimi / Tevfik Fikret'i Anma Töreni, Aşıyan Müzesi / Ferhan Şensoy Ağabeyimizi Mektep bahçemizde düzenlediğimiz tören ile uğurladık.

denk gelen yangın felaketi nedeniyle Galatasaraylılar olarak dayanışma ruhumuzu ortaya koymamıza katkı sağlayan anlamlı bir etkinlik oldu. Buluşmada yangınların söndürülmesine ve yaraların sarılmasına destek için fikirler ortaya konuldu. Bodrum buluşmalarının ikincisi ise Erdal Ateş'in (101) katkılarıyla, "Yaza Veda" başlığı ile Bodrum'da uzun veya kısa dönem yaşayan yaklaşık 400 Galatasaraylı'nın çoğunluğunun katılımıyla, 8 Ekim'de gerçekleştirildi.

Divan Berat Töreni ve Divan Seçimi

Pandemi nedeniyle 2020 ve 2021 yıllarının Mart ayında yapılamayan yeni üyelerimizin "Divan Berat Töreni"ni 2 Temmuz 2021'de Derneğimiz lokalinde gerçekleştirdik. Divan Kurulu Üyesi olma hak ve şerefini kazanmış olan üyelerimizi tebrik ediyor, törenimize katılan tüm üyelerimize bir kere daha teşekkür ediyoruz. Bu törenden bir gün sonra, 3 Temmuz'da gerçekleşen Divan Seçimi'nde başkanlığa Reha Bilge, başkan

vekili görevine Volkan Karsan, raportör görevine ise Mehtap Karacan seçildi.

Üyelik İşlemleri Buluşmaları

Derneğimize ve Galatasaray Spor Kulübü'ne üye olmak isteyen kardeşlerimizle ihtiyaç duydukları referanslara ulaşabilmeleri için 2 ve 3 Temmuz'da, Dernek lokalimizde buluştuk.

Derneğimiz İşletme Değişikliği

30 Haziran'da yapılan duyuru ile Derneğimiz işletmesi ihaleye açıldı, gelen teklifler değerlendirildi ve Derneğimiz işletmesinin, 2 Eylül 2021 gününden itibaren "Fuaye İstanbul Gıda Turizm Ticaret A.Ş." ortaklığına verilmesine karar verildi. Bu değişiklik ile birlikte, 2015 – 2021 dönemi boyunca Derneğimizde hizmet veren Argun Erkaya (117) ve tüm 1481 Turizm ve Otelcilik A.Ş. çalışanlarına teşekkür ederiz.

Kaybettiklerimiz

Maalesef 2021 yılında acı kayıplarımız oldu. 31 Ağustos'ta kaybettüğümüz, 102. Dönem, yazar, oyuncu ve tiyatro adamı, 2015 yılı Galatasaray Ödülü ve "Dümbüllü Kavuşu" sahibi, tiyatro emekçisi "Büyük Usta" Ferhan Şensoy Ağabeyimizi 3 Eylül günü Mektep bahçemizde düzenlediğimiz tören ile uğurladık.

Derneğimiz eski başkanlarından, Mektebimizin 1957 yılı mezunlarından, 1192 sicil numarası ile divan üyemiz, eski başkanlarımızdan ve Galatasaray Üniversitesi eski rektörlerinden, Prof. Dr. Duygun Yarsuvat'ı ise 10 Eylül günü kaybettik ve kendisini 12 Eylül Pazar sabahı Mektep bahçemizde düzenlediğimiz tören ile sonsuzluğa uğurladık.

Huzurla uyusunlar...

Yağı ileriye taşıyoruz

Nynas yağlarını dünyanın dört bir yanındaki milyonlarca uygulamada bulabilirsiniz. Ürünlerimiz gazeteler, oyuncaklar ve güneş gözlükleri gibi günlük hayatta kullandığımız eşyalardan; rüzgar türbinleri, asfalt ve güç trafoaları gibi endüstriyel ürünlere kadar hayatın her noktasında önemli rol oynar.

Cemil Topuzlu Cad., Dalyan Konut Sitesi
No:24 F Blok D:24
34726 Kadıköy İstanbul Turkey
sales.turkey@nynas.com

SAHNEDEKİ GENÇ GALATASARAYLILAR

Hepsi ilk sahne tecrübesini Tevfik Fikret Salonu'nda tattı. İlk alkışı, ilk eleştiriye mektepte aldılar, ilk hayran kitlesini mektepte buldular. Galatasaray Lisesi'nde okurken başlayan sanat hayatlarına tutkuyla devam eden, yalnız Türkiye'de değil Türkiye dışında da iddialı işlere imza atan genç sanatçı kardeşlerimizin kapısını çaldık. Tevfik Fikret'in uğurunu yanlarına alan kardeşlerimiz, aynı sahneden çıkmış ve Türkiye'ye mal olmuş sanatçı büyüklerimizin ışığını takip ederek "Galatasaraylı sanatçı" geleneğini geleceğe taşıyor.

Fotoğraf: Mektep'te Bir Gün kitabından

Gerçek Sahne de Orada, Galatasaray da

“Dünya bütünüyle bir sahnedir, bizler sadece birer oyuncuyuz. Sahneye giriş ve çıkışlarımız vardır; insanın yedi çağına dair birçok rolü birden oynarız.” derken Shakespeare, bu dünyanın geçiciliğinden ziyade hayatımız boyunca taşıdığımız toplumsal rollere gönderme yapıyor.

Anne-babamızın çocuğu; birilerinin ağabeyi-ablası, kardeşi unvanları hayat-taki ilk iki rolümüz olabilir. Bu noktadan sonra çoğu insanın yaşamı boyunca sahip çıktığı birçok önemli rolü olacaktır. Ama biz üçüncü rolümüz öğrencilikten çok daha büyük anlam ifade eden Galatasaraylılıkla var oluruz. Diğer kimliklerimiz önemsiz değildir ancak Galatasaray tümünü kapsayan, sarıp sarmalayan bir birlik-lik ve bir olma ifadesi olur. Parçası olduğumuz bir sosyal kimlik değil ayrı ayrı var olarak oluşturduğumuz bir bütündür ve zamansızdır.

Peki, içindeki sanat ateşini, sahne aşkını diri tutmayı başarmış Galatasaraylıların temel paradoksu nedir bu durumda? Galatasaray da bütünüyle bir sahnedir, bir dünyadır. Biz Galatasaraylılar o sahnede doğar, pişer, kendimizi gerçekleştiririz. Okulda; özgür ifadeyi,

her ortama uyum sağlamayı, ilkeli ve kendimize karşı dürüst olmayı öğreniriz. Galatasaray’da ayrımcılık yoktur, tüm yarışlar da kendimizledir. Bu değerler paradigması, kendini sahnede sanat yoluyla ifade edecek birini mutlaka avantajlı kılar. Ancak öz güvenli ama kendiyle yarışı hiç bitmeyen, başarı için birilerinin üstüne basmak yerine omuzlarda yükselmeyi tercih etmiş, bildiğini bildiği için kendini reklam da edemeyen bir Galatasaraylı sahne sanatçısı profili çıkar ortaya. Ama dünyanın bu çağındaki oyunun düzeni böyle kurulmamıştır ne yazık ki.

Sanatın hangi dalı söz konusu olursa olsun; bir “sahne” meselesi olan Galatasaraylılara naçizane tavsiyelerim var: Unutma ki sen Galatasaray sahnesinden alkışlarla yollandın dünyaya. Galatasaray’a yakışma derdin olmasın, sen kendine yakış yeter, çünkü sen Galatasaray’sın. Sahne acımasızdır ama haksızlık edeceğini düşünme kimseye; istesen de yapamazsın. Doğru bildiğini, inandığını özgürce yansıt ve hata yapmaktan, başarısız olmaktan korkma. Sadece sahneye çık; zihnini dış dünyanın gözlerinden, sözlerinden arındır; kendini içinde bulduğunda hatırla: Gerçek sahne de orada, Galatasaray da...

“Tevfik Fikret Salonu’nun tozunu yutmak büyük gurur”

Hazırlık II. sınıfta Galatasaray Lisesi Tiyatro Kulübü’ne girdim ve giriş o giriş, bir daha tiyatro hayatımdan hiç çıkmadı. Bugün oyuncu olmamın tohumları lisede, Tiyatro Topluluğu’na girmemle atıldı.

Tevfik Fikret Salonu’nun tozunu yutmak diyoruz bazen anılardan bahsederken... Bu salondan kimlerin geçtiğini düşündükçe, ister istemez, naçizane gurur duyuyor insan. Hepsine sevgilerimi iletiyorum.

Lisede olduğum dönemde Türkçe Tiyatro Topluluğu yılda iki, Fransızca Tiyatro Topluluğu da bir oyun çıkarırdı. Ben her iki toplulukta da oynuyordum. Fransızca ekiple her yıl ayrı bir ülkeye tiyatro festivaline giderdik: Rusya, Fransa, Çek Cumhuriyeti, Sırbistan... O zamanlar Galatasaray Lisesi Tiyatro Günleri yapılırdı, meşhur, şimdi Liselerarası Tiyatro Yarışması olarak devam ettiriyor gençler. Çeşitli liselerin hatta üniversitelerin de tiyatro toplulukları bu tiyatro günlerinde mektepte Tevfik Fikret Salonu’nda ağırlanır, oyunlar izlenir ve sohbetler düzenlenirdi. Hem çok keyifli hem de çok besleyici etkinliklerdi

bunlar. Kimi zaman da Ferhan Şensoy Ağabey bizi Ses Tiyatrosu’na oyuna davet eder, yatılılar topluca oyunlarını izlerdik. Biz tiyatrocuların en büyük destekçilerinden biri de çok sevgili Atıla Alpöge Ağabeyimizdir. Ona bu vesile ile tüm kalbimle teşekkür etmek isterim, bizi her zaman yüreklendirdiği için. Liseden sonra Galatasaray Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümü’nde okurken de tiyatro yapmaya devam ettim. Sorbonne Nouvelle (Paris 3) Les Études Théâtrales, Le Texte Et La Scène yüksek lisans bölümüne başvurduğum ve kabul edildim, böylece Paris’e gittim. O zamandan beri hem Fransa’da hem Türkiye’de tiyatro ve sinema projelerinde yer alıyorum, tiyatro metinleri çeviriyorum.

Türkiye’ye 2013’te döndüm. Şu an Moda Sahnesi’nde çağdaş kadın oyun yazarı Magali Mougel’in yazdığı ve Fransızca’dan Türkçe’ye benim çevirdiğim Suzy Storck adlı oyunda oynuyorum. Aynı zamanda Fransız dans tiyatrosu topluluğu Compagnie Kontamine adlı ekiple La Blonde Et L’Arabe adlı oyunda yer alıyorum. Bugün çıktığım her oyunda, aldığım her alkışta Tevfik Fikret’te yaşadığım o ilk sahne heyecanını hâlâ hissediyorum ve yolu bu sahneden geçmiş değerli büyüklerimizi ve kardeşlerimizi sevgiyle selamlıyorum.

REYHAN ÖZDİLEK (137)

“Lisenin müzik odası geleneğinden gelenler bana hep destek oldu”

Müziğe lise yıllarında dönem arkadaşlarımla birlikte kurduğumuz rock grubunda gitar çalarak başladım. 2003 yılında Galatasaray Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümü'nü bitirdikten sonra yine lise arkadaşlarımla profesyonel müzik hayatına adım attım. Tüm müzik kariyerim boyunca lisenin müzik odası geleneğinden gelen büyüklerimle temasta oldum. Kapısını çaldığım Galatasaraylılardan hep yakınlık gördüm, bu da bana her zaman önemli bir motivasyon verdi.

2009 yılına kadar müziğe devam ettim, müzikle eş zamanlı olarak iktisat politikası yüksek lisansımı bitirmiştım, Paris'e sosyoloji doktorası yapmak için gittim. 2012'de müzik çalışmalarına yeniden başlamak için İstanbul'a döndüm. Hâlen, değişik tarzlarda kendi özgün müzik çalışmalarımın yanı sıra yeni merakım olan kısa öykülerim üzerinde çalışıyorum. Hem müzikte hem edebiyatta örnek alabileceğim Galatasaraylılar var. Bu iki alanda da Türkiye'ye ilham vermiş isimleri çıkaran bir mektebin öğrencisi olduğum için kendimi şanslı hissediyorum.

ENGİN YAVUZ (130)

“Lisede her sene bir oyunda ya oynadım ya da yönetmenliğini yaptım”

Tiyatroya, Galatasaray Lisesi yıllarımda başladım. Şu anda Londra'da Identity School of Acting'te oyunculuk dersleri vermekteyim ve Londra merkezli Clout Theatre Company'nin sanat yönetmenliğini yapmaktayım.

Lisedeyken Galatasaray Lisesi Tiyatro Topluluğu'nun Tevfik Fikret'te yaptığı oyun provalarına katılırdım. Her sene ya bir oyunda oynardım ya da oyun yönetirdim. Mehmet Ulusoy, Ferhan Sensoy ve Işıl Kasapoğlu örnek aldığım, bana ilham veren liseli tiyatroculardır.

Lisede esasında her şeyi kendi başımıza keşfettik diyebilirim. Oyunculuk tekniğinden oyun prodüksiyonu ve tiyatro festivali organizasyonuna kadar her şeyi öğretmen katkısı ve yönlendirmesi olmaksızın kendi başımıza yapmanın kişisel ve profesyonel gelişimimde büyük etkisi ve katkısı olduğunu söylemeliyim. Tek başına keşfetmenin sonuçları çok daha kalıcı. Keşfettiklerinizin bilgisi size daha sağlam bir şekilde geçiyor ve evet daha iyi anlıyorsunuz...

Atila Alpöge Ağabey'in Galatasaray Lisesi'nde tiyatro üzerine hazırladığı kitapta yer alan ifadelerimi buraya da yazmak isterim: “Tevfik'teler... Tevfik'teyim... Tevfik'in ışıklarını söndür...” Orası biz “tiyatrocular” için hiçbir zaman Tevfik Fikret Salonu olmadı. Sadece “Tevfik”ti bizim için... Annene “anne” demek gibiydi. “Tevfik” benim, dünyaya gözlerimi açtığım yerdir. Ben bir “Tevfik” çocuğuyum.

MİNE ÇERÇİ (132)

“GSLTT’deki dayanışma içimdeki tiyatro tutkusunu alevlendirdi”

Tiyatroya Tevfik Fikret Salonu’nda başladım. Ortaokul ve lisede hem Türkçe hem de Fransızca tiyatro oynadım. Lisede Fransızca tiyatro yaparken Olivier Chartier ve Nicolas Batteau, Fransa’da oyunculuk eğitimi almam için beni yönlendirdiler. Tiyatroyu meslek olarak seçmemde lisedeki çevrem büyük katkısı oldu diyebilirim. Galatasaray’dan mezun olduktan sonra, Montpellier’de Paul Valéry Üniversitesi Sahne Sanatları Tiyatro Bölümü’nden master diploması aldım. Aynı zamanda La Compagnie Maritime’de - yine Montpellier’de ve Ecole Supérieure d’Art Dramatique du Théâtre National de Strasbourg’da da oyunculuk eğitimi aldım.

Profesyonel hayatıma Sedef Ecer’in yazdığı ve Bruno Freysinnet’nin yönettiği Les Descendants oyunu ile başladım. Hâlen Paris’te yaşıyorum. Hem Türkiye’de hem de Fransa’da oyunculuğa devam ediyorum. Çeviri yapıyorum, bağlı olduğum kumpanyalar için hem yönetmenlik hem de oyunculuk yapıyorum.

Galatasaray Lisesi Tiyatro Topluluğu’ndaki dayanışma, kolektif çalışma ve yaratıcı vizyon benim içimdeki tiyatro tutkusunu yeşerten ve alevlendiren en önemli güç oldu. İlham ve destek aldığım Galatasaraylılar arasında aynı dönemlerde tiyatro yaptığım sevgili ablalarım, abilerim, kardeşlerim var... Bir de ilgisini ve sevgisini bizden eksik etmeyen Atıla Alpöge Ağabeyimizi ve elbette yukarıda da adını zikrettiğim sevgili Sedef Ecer’i saymadan geçemem.

SELİN ALTIPARMAK (136)

Tombeau de Cassandre 2002-2003. Fotoğraf: Gizem Şakar

“Tiyatroya mektepte başladım ve hiç ara vermedim”

Lisedeyken Galatasaray Lisesi Tiyatro Topluluğu üyesiydim. Hâlen yönetmen ve oyuncu olarak yaşamaya devam ediyorum. İstanbul Fringe Festival’in kurucusuyum ve şu anda eş sanat yönetmenliğini yapıyorum. Galatasaray Üniversitesi’nde doktora eğitimime de devam ediyorum. Mektepte başladığım tiyatro çalışmalarına hiç ara vermedim. Üniversiteden sonra içinde yer almak istediğim kültür sanat yapılarını inşa etme ihtiyacı duydum. Zira Türkiye’de kültür sanat alanını kariyer olarak seçenlerin içlerindeki en büyük ve

ilk provokatör gelecek kaygısı oluyor. Liseden sonra üniversite bittiğinde bu sorgulamalar beni aksiyon almaya itti.

Lisede daimî yatılı olarak okudum. Beni çok zenginleştirdi, bugün hâlâ zenginleştirmeye devam ediyor, devre arkadaşlarım farklı yerlerde, iletişimimiz kopuk değil, buna özellikle çok seviyorum. Bir diğer taraftan lisede başlayan ve aynı alanlarda çalışarak devam eden dostluklarım var, benim için çok değerli.

DENİZHAN ÇAY (142)

“Vakıf katındaki kuyruklu piyanoda klasik müzik çalışırdım”

Müzik hayatıma 8 yaşında piyano dersleri olarak başlasam da profesyonel şarkıcı olmam lise-deyken Fransız Konsolosluğu'ndan gelen bir Frankofon Şarkı Yarışması ilanı ile başladı.

İlkokul 4. sınıfta MSGSÜ Devlet Konservatuvarı'nı kazandım ve lise bitene kadar yarı zamanlı piyano bölümünden de mezun oldum. Aynı zamanda Fransızca tiyatrodaki kız kardeşim Reyhan Özdilek'le tiyatro yaptık. Tevfik Fikret sahnesinin tozunu yuttuğum bu tiyatro eğitiminin sahnede müzisyen olarak performansına çok büyük katkısı olduğunu düşünürüm. Lisede bir de -tabii ki- müzik grubumuz vardı. 133 devresinden Mehmet Güren ile KASDAV müzik yarışmalarına katıldık. Bu projelerde vokalist, klavyeci ve besteci olarak yer aldım. Yarışmaya hazırlandığımız bir sene hem tiyatrodaki hem orkestradaki olduğum için derslere çok az girdiğimi hatırlıyorum. Öğle tatillerinde Vakıf katındaki kuyruklu piyanoda klasik müzik çalışır, tribündeki orkestra odamızda rock, pop çalar söylerdik. Devre arkadaşlarım Melis Soysal ve

Serdar Cevher ile birlikte çok müzik yaptık. Daha sonra bu amatör projeler, okuldan Fransız hocalarımızın kurduğu Balkan müziği grubu Les Yeux Rouges'a solist olmam ve en başta bahsettiğim şarkı yarışmasında, Candan Abla'nın desteğiyle birinci olmamla ciddiyet kazandı. Daha sonra Bulgaristan'da Atilla Demircioğlu Ağabey ile gittiğimiz uluslararası Corne d'Or şarkı yarışmasında birincilik elde ettim. Bu haberler camiada “Güzel chanson söyleyen bi’ kız varmış” diye kulaktan kulağa yayıldı. Bu sırada İTÜ’de Peyzaj Mimarlığı bölümünü kazandım ve üniversite boyunca müzik ve sahne hep devam etti. Ahmetcan Taşdemir (137) o sıralar BaBa ZuLa'nın menajerliğine yeni başlamıştı. Beni gruba vokal olarak önerdi ve profesyonel sahneye ilk adımı attım. Hemen ardından Shantel&Bucovina Club Orkestar ile dünya turnesine çıktım ve 150’ye yakın konser verdim.

Müzik eğitimime akademik olarak bir şeyler katma isteğiyle İTÜ MİAM’da Sonic Arts bölümünde yüksek lisans yaptım. Hem peyzaj mimarlığı hem de ses sanatlarını birleştirdiğim bir dijital sanat projesi üzerinde çalıştım. Biraz da ekonomik sebeplerle, sahneyi Fransızca şarkıların ağırlıkta olduğu ve farklı dillerde söylediğim bir repertuvarla

tekrar ele alıp yoğun bir konser dönemine girdim. Fakat kendi müziğimi yapmak hep ana hedefimdi. Bu iç motivasyonla yazdığım şarkılarımı 2017’den beri yayınlamakta ve kendi konserlerime devam etmekteyim. Bu albüm macerasında da Candan Erçetin, Tolga Akyıldız ve Haluk Polat bana her zaman destek oldular. Sırada yayınlanmayı bekleyen yeni şarkılarım var. Arada bir de Versailles’a gidip peyzaj mimarlığı üzerine yüksek lisans yaptım. Bence iki meslekli olmakta bir sakınca yok, hele ki mimari ve müzikten bahsediyorsak.

Galatasaraylı olmak da biraz böyle bir şey sanırım, dolu dolu yaşamak. Eskiler Şamatası 3’te tanıştığım Işıl Kasapoğlu ve Semaver Kumpanya’da müzikal tiyatrodaki yer almam, ilk albümüm “karmakader” çıktığında beni Kabare’de sahneye çıkaran Okan Bayülgen, şarkılarımla kelime kelime ilgilenip bana çok şey öğreten Candan Erçetin, Devrim Atvur ve aramızda olmayan Timur Selçuk, Ferhan Şensoy, Erol Günaydın Ağabeyler ve ismini saymadığım niceleri hep ilham verdiler, örnek oldular. Herkese sonsuz minnettarım ve iyi ki Galatasaraylıyım.

DAMLA PEHLEVAN (137)

Adam Olacak Çocuk

1 35 devresindenim. Liseden sonra İTÜ’de mimarlık eğitimi aldım ve müzik mekânlarıyla ilgili bir tez yazarak Mimari Tasarım yüksek lisansını tamamladım.

Müzikle ilgili olarak geriye dönüp baktığımda Tefvik Fikret Salonu’nun benim için önemli bir yeri olduğunu fark ediyorum. İlk tecrübem Barış Manço’nun “Adam Olacak Çocuk” programında Tefvik Fikret Salonu’nda sahneye çıkmamla başlıyor. (Maalesef program sonunda en dandik hediye bana düşmüştü.) Müzik yapmayı kafaya koymamda ise yine Barış Manço’nun bu salondaki anma töreninde 134 devresi grubunun müthiş “Dönence” yorumunun ciddi bir etkisi olduğunu düşünüyorum.

Tefvik Fikret, aynı zamanda ilk gitar çaldığım sahne. O zamanki tarih hocamız olan Seza Sinanlar’ın ben daha yarım yamalak gitar çalarken “Aslansın, yaparsın!” şeklinde beni motive ettiğini iyi hatırlıyorum.

Sonraki dönemde lisedeyken yaptığım besteleri Dağhan Baydur’un dinlemesi, beni yüreklendirmesi ve verdiği destek, Biz grubunun kurulmasında oldukça etkilidir. Grubun genel perspektifi ve parçalardaki fikirlerin çoğu da lisedeki yatakhane günlerinden temel alır aslında. “Gençken Eserdik” parçasını 2006 yılında kaybettiğimiz güzel dostum, yatakhane arkadaşım Ali Hündür için yazdım. Bu parçanın da yer aldığı ilk albüm ise Haluk Polat’ın plak şirketi We Play’den çıktı.

Lisenin son yıllarında bir Nevizade akşamı tanıştığım Tolga Akyıldız da senelerce Blue Jean dergisinde yazmama ve müzik dünyasıyla bağlarımın güçlenmesine vesile oldu.

Şu anda Berlin’de film/tiyatro/dans ve reklam müzikleri üretmenin dışında, Almanya Kültür Bakanlığı desteği aldığım birçok farklı müzik-performans projesini yürütüyorum ve bu projelerle birçok ülkede performans sergiliyorum. Bunun dışında geçen sene kurduğum yine devlet destekli, Postklub isimli disiplinler arası sanat platformunu yönetmeye devam ediyorum.

MEHMET GÜREN (135)

**Üyelik
bilgileriniz
güncel mi?**

Üyelik bilgilerinizi güncellemeyi unutmayın!

İçişleri Bakanlığı Dernekler Yönetmeliği değişikliği sebebiyle, Dernekler Bilgi Sistemi’ne (DERBİS) zorunlu olarak bildirmemiz gereken üye ADI, SOYADI, TC KİMLİK NO ve MESLEK sütunlarındaki eksik kişisel bilgilerinizi güncelleme için sizlerden rica ediyoruz.

Derneğimizde kayıtlı mail adresiniz ile üyelik sistemimize, <https://fonzip.com/gsd> web sitesi üzerinden kolaylıkla giriş yapabilir, üyelik bilgilerinizi güncelleyebilir, aidatlarınızı ödeyebilir, etkinlik, kampanya ve bağış fonlarımızı takip edebilirsiniz.

Festivallere “Gülbaba” imzası

2005 yılında liseden, 2017 yılında ise Galatasaray Üniversitesi İşletme Bölümü'nden mezun oldum. Hâlihazırda Bilgi Üniversitesi Kültür Yönetimi Yüksek Lisans Programı'na devam ediyorum. Dersler bitti, tez aşamasındayım.

2010 yılında kurulan, menajerlik, festival programlama, turne prodüksiyonu alanında hizmet veren Gülbaba Müzik'in (gulbabamusic); 2016 yılında ilki gerçekleşen Soundports Festivali'nin ve 2020 yılında kurulan; saykedelik, deneysel rock, pop, folk, electronica'ya yer veren Gulbaba Records'un kurucu ortağıyım. Öte yandan AhmetJah sahne ismiyle dj'lik yapıyorum, çoğunlukla plak ve analog sound'lar çalışıyorum ancak yer yer elektronik ve dijital setlerim de oluyor.

Nelerden etkilendim de bu yollara düştüm diye soracak olursanız cevabı lise yıllarında saklı. Galatasaray Lisesi'ni Türkiye'de hatta dünyada gördüğüm diğer eğitim kurumlarından ayıran en önemli özelliğinin sosyal kolları olduğunu düşünüyorum. Bizlere genç yaşlarda birey olduğumuzu öğreten ve bu ölçüde sorumluluk veren sosyal kollar sayesinde, öğrenciliğin ya da hayatın “müfredatın zorunluluklarını yerine getirmek” değil de “Bu hayatta nasıl bir yer isterim?”, “Nasıl bir hayat, yaşama biçimi ya da iş beni heyecanlandırır?” sorularını sormak olduğunu öğrenmiş olduk. Galatasaray Lisesi'nin benim hayatıma katmış olduğu en büyük zenginlik budur. Festival dünyasına adım atmama dönecek olursak; aslında biraz her şeyi deneyerek yolumu buldum diyebilirim. Okulda önce basketbol, boyum diğer akranlarım kadar uzamayınca futbol, kampçılık derken kendime daha yakın bir faaliyet olduğumu düşündüğüm tiyatro kolu ve nihayetinde festival yapma sırası bizim devreye geldiğinde gerçekleştirdiğimiz Galatasaray Lisesi 19. Kültür ve Sanat Festivali. Programı hâlâ ezberimde... Laço Tayfa, Bülent

Ortaçgil, BaBa ZuLa, Gripin, Mor ve Ötesi ve Erkin Koray'ın sahne aldığı bir festival olmuştu. Ben de bu komitede aktif görev almıştım hatta müzik programlamasının çoğuyla ben ilgilenmişim.

Lise festivaline bu ilğim ise yine Fransızca tiyatro yaparken o zamanki yönetmenlerimizden birine olan hayranlığımıdandı bence... Monsieur Nicolas Batteau çok beğendiğim ve biraz ağabey gibi gördüğüm bir hocamdı, kendisiyle Fransızca tiyatro aracılığıyla Fransa, Çek Cumhuriyeti, Rusya gibi yerlere de gitmiştik. O yaşlarda bir rol model arıyor insan... M. Batteau da biraz bana öyle olmuştu. Ardından bir yaz bana Lee Perry, Horace Andy, Gregory Isaacs, Gladiators gibi efsanevi reggae sanatçılarının CD'lerini vermişti; onları dinlemeye başladım ve o gün bugündür dinliyorum. Bu sanatçıları dinlemek beni bu alana odaklanmaya, araştırmaya itti. 70'lerin müzik ve festival kültürünü, dönemin sosyal hareketlerini ve müzikle olan ilişkisini keşfettim. 1969 yılında yapılan, o dönemin belki de en büyük aktivist gençlik etkinliği olan Woodstock Festivali etrafındaki felsefeyi hissetmem, kavramam ve kendime göre çıkarımlar yapmam da bu odaklanmanın doğal bir sonucu oldu. Festival kültürü, yapılma şekli, festivalden çıkan fikirler, Amerika'da bunlar olurken hemen yanı başında maddi imkânlardan yoksun, Birleşik Krallık'tan gelen bozuk ses cihazlarıyla efsanevi müzikler icra eden Jamaikalılar... Aynı dönemde Türkiye'de Barış Manço, Selda Bağcan, Cem Karaca, Moğollar gibi sanatçıların yaptığı turneler derken kendimi hâlâ işin içinden çıkamadığım bir kültürün içinde buldum. Hatta o sıralar herkes ÖSS'de nereyi yazacağını, hangi bölümü seçeceğini düşünürken, ben anneme “Anne ben mesleğimi buldum.” demiştim. Mühendis, avukat gibi bir meslek beklerken “Festival yapacağım.” demiştim. Çok umursamamıştı ama bakın şimdi hayatımı tam da bundan kazanıyorum.

Anneme söylediğim hayal hep diri kaldı bende. Önce lise festivali ardından üniversite festivali sonrasında İKSV ve Pozitif gibi kurumlarda, Rock'n Coke, İstanbul Caz festivali gibi festivallerde irili ufaklı işler yaparken 2010 yılında kendi serüvenime başladım.

Okulumda bir festival kültürü olmasa, herkes öğle tatillerinde ya da okul sonrasında spor, sanat ya da teknoloji alanında “başka” bir şeyle meşgul olmasa; biz bu festivalleri yapmak isterken mezun abla ve abilerimizden destek görmesek muhtemelen bu yukarıda saydıklarımın çoğu gerçekleşmezdi, hatta belki de hayalini bile kuramazdım.

AHMETCAN TAŞDEMİR (137)

KOL KOLA HAYATA!

Sultani'nin bir önceki sayısında hatırlayacağınız gibi Lise Müdürümüz Prof. Dr. Murat Develioğlu ile samimi bir röportaj yayınlamıştık. Müdürümüz yeni göreviyle ilgili hayallerinden bahsederken, Lisemizdeki kol faaliyetlerini yaşatmayı ve kuvvetlendirmeyi bir misyon olarak gördüğünü söylemişti. Sultani olarak bu ifadeden vazife çıkardık ve tiyatrodan müziğe, fotoğraftan folklora Mektebi Mektep yapan 'kol faaliyetleri' ile ilgili hafızamızı tazeledik...

Fotoğraflar: Hasan Deniz, "Duvar" serisinden

Tiyatro Kolu Çalışmalarının “Kendini Bulma”ya Açtığı Kapı

Biliyoruz ki, Galatasaray Lisesi'nde öğrencilerin yürüttüğü “kol çalışması” etkinliklerinin önemli bir yeri var. Evet de, niye? Hem de başka okullarda çok (hatta hiç) ciddiye alınmayan bu olgu nereden çıkmış? Eğlence olsun da, öğrenciler laga luga yapıp hoş zaman geçirsinler diye mi? Gelin, Galatasaray örneğine eğilip bu sorulara yanıt arayalım. Özellikle lisemizdeki tiyatro çalışmalarının özüne ve vardığı yere eğilerek.

Okulumuzun öğrencileri ilk tiyatro gösterimlerini 1914 Haziran'ında sergilediler. Başarıyla. O güzelim salonda. Yabancı büyükelçiler bile davet edilmişti. Ama ertesi gün bir öğretmen başrolü oynayan gence (rolündeki yorumundan dolayı) çok kötü davrandı, hatta sınıfta bırakmaya yeltendi. Bu da okul çapında 2-3 gün süren bir öğrenci boykotuna neden oldu. Öte yandan, iki ay sonra Birinci Dünya Savaşı patladı. Salonumuz savaşta yaralanan sayısız askerin tedavisinin yapıldığı hastaneye dönüştü. Peşinden de İstanbul'un işgali! Kısacası, 1914'te atılan tohum yeşerip çiçeklenemedi ve öğrenciler on yıl kadar tiyatro yapamadılar.

Salonumuzu altmış yıldan beri Tevfik Fikret'in adıyla anıyoruz. (O zamanki müdürümüz Ali Teoman'ın sayesinde.) Burası okulumuzun en seçkin yeridir. Oradaki kordondan geçeni çekip içine almayı beceren bir gücü vardır. Tevfik Fikret eskiden altı müze, üstü yatakhane olarak kullanılan iki katlı bu bölümü acaba niye balkonlu, sahneli, keyifli bir ortama dönüştürmüştü? Hem de çok ağır hakaretlere ve ciddi ölüm tehditlerine maruz kaldığı halde? Niye mimari projeyi eski öğrenci, daha sonra Fransa'da okuyup çalışmış, sonra da imparatorluğun baş mimarı olmuş Vedat Tek'ten istemişti?

Bu soruların yanıtı Tevfik Fikret ağabeyimizin değerlendirilip baş tacı edilmemiş ana, temel özelliğinde yatıyor. Onu kimi zaman “öğretmen” diye anarlar. Büyük bir haksızlıktır bu; affedilemeyecek bir yanlışlık. Elbette ders verdi; ama aslında bir pedagogdu, eğitim bilimcisiydi. Şairliğinden, özgürlükçülüğünden, ressamlığından da önce gelen niteliği buydu. Kişiliğinin, düşünce tarzının temeli buydu. Toplumun düzeysizliğini ve çevresindeki insanların kokuşmuşluğunu kabul edemiyordu. Ülke radikal bir değişim ve dönüşüm yaşamak zorundaydı.

Ama bu misyonu ortalıktaki kadrolar beceremezdi. Politika yapıyorum diye küçük hesaplar, çıkar oyunları, söz cambazlıkları içinde oynayan kimseler vardı ortalıkta. Bunlarla hiçbir yere varılamazdı. Umut gençlerdeydi. Onların ileri yıllarda oluşturacağı dinamik, dingin ve ahlaklı güçte.

Ama gençlerin ezdirilmiş, susturulmuş, kişilik gelişmelerine izin verilmemiş durumda olduklarını gözlüyordu. Bu yüzden eğitim tepedeki yöneticilere hizmet sunacak, kafaları “boş şişe” gibi birtakım bilgilerle tıka basa doldurulmuş, kul köle kılıklı “kapıkulları” yerine, kendini bulmuş, eziklikten sıyrılmış, kendine güven sahibi, başı dik kimseler yetiştirmeye yönelmeliydi. O sıralarda, böylesine ilerici bir eğitim düşüncesi başka ülkelerde de ortaya çıkmaya başlamıştı. Bu temel görüş 1930'lardan sonra dünya çapında “Genç Odaklı Eğitim” diye adlandırılacaktı.

Tevfik Fikret bu atılımın tohumunu ülkemizde ilk atan kişidir. O, inançları doğrultusunda “Yeni Mektep” adını verdiği ilerici bir özel okul projesi oluşturdu. 1908'in sonbaharında. İlkelerini, yapısını hazırladı, gerekli parasal fonları bile buldu. Hatta girişimini bir gazetede duyurdu. Tam da o sırada onu Mekteb-i Sultani müdürlüğüne davet ettiler. O da, “Bu projemi orada gerçekleştiririm.” diye kabul etti. Başka bir deyişle, Galatasaray Lisesi “Yeni Mektep” girişiminin bir uzantısıdır. Orası bir bakıma “Yeni Mektep” olacaktı.

Müdürlüğü döneminde sergilediği yaklaşım yukarıda sözünü ettiğim pedagojik düşüncenin sayısız örneğiyle dolu. Daha önceki yıllarda öğrenciler Galatasaray Kulübünü oluşturmuşlardı; ama okul yönetimi buna karşı çıkmıştı. Hatta futbol meraklısı gençler Yıldız'daki malum “Saray”da sorguya çekil-

Tevfik Fikret Salonu Duygular ve Düşünceler

NE GETİRDİ BU SALON?

Gençliğimi biçimlendirdi-İnsan oldum

Burada sesim oldu, kelimelerim oldu

Her şeyim oradan geliyor:

Analiz becerim, estetik görüşüm

Pratik düşünmem, idareciliğim

BU SALON NE ÖĞRETTİ?

Ergenlikten yetişkinliğe bilinçli geçişi

Medeni cesareti-Özgüveni

Sorumluluk duygusunu

Araştırma merakını

Yaratıcılık zevkini

Çok yönlü düşünmeyi

Alternatif yaratma kapasitesini

Bir şeyi gerçekleştirme becerisini

Başkalarının dünyasını anlayabilmeyi

Dostluğu-Dayanışmayı-Hoşgörüyü

Paylaşmayı-Sorgulamayı

Başarmak için ter dökmeyi

Ekip çalışması kültürünü

Kolektif davranma bilincini

Özgürlüğün sorumluluk boyutunu

NASIL BİR YER BU SALON?

Bir yuva-Bir vaha-Bir huzurevi

Okul içinde ikinci bir okul

Özgürce gelişip kendini ifade etme yeri

Kutsal bir mekân-Gizemli bir tapınak

mişlerdi. Tevfik Fikret ise kulübün fahri başkanı olmayı kabul etti. Öte yandan gençleri kendi başlarına Tiraje adlı bir edebiyat dergisi çıkarmaya yönlendirdi. Öğrencilerin yürüttüğü konferanslar, söyleşiler, tartışma toplantıları düzenledi. Koca binanın ön ve arka bloklarının ortasındaki alanda öğrenciler için tenis oynama alanı oluşturdu. Dans salonu kurdu. Öğrenci birliği oluşturdu. Gençler özel toplumsal günlerde toplu halde ve elde bayraklarla “rap rap rap” diye Taksim’e kadar yürüyüp tek ağızdan marşlar söylemek yerine fabrikaları, iş yerlerini, tarihsel ve kültürel yerleri topluca ziyaret edip incelemeye başladılar. İstanbul’a gelen ünlü yabancıları okula davet edip öğrencilerle görüşürdü.

Çünkü ülkenin geleceği, kendi ayakları üstünde güvenle duracak yeni insanı gerektiriyordu. İşte bu nedenle, Sabiha Sertel Tevfik Fikret’i ülkemizin “ilk gerçek hümanisti” diye tanımlamıştır.

Lisemizin öğrencilerinin hep birlikte ürettiği değişik çalışmaları her izleyişimizde “Ah, ne güzel!” diye gururlanmamızın temelinde bu tarihi olgu yatar. Tevfik Fikret’in düşünce sistemi! Üstadın muhteşem salonumuzu oluşturmasının altında da bu yenilikçi felsefe vardır.

Kol çalışmalarının ürünü konusundaki örnekler sayısız. Biri “İzcaz”. Öğrenciler kendi başlarına bir caz gurubu kurarlar. O kadar başarılı olup ün kazanır ki bu topluluk (1920’li yıllarda) İstanbul Radyosunda haftalık konser vermeye başlar. (İlkokulu lisemizde okumuş olan sevgili Genco Erkal’ın İzcaz’ın gençler grubunda mandolin çalmış olduğunu biliyor muydunuz?) Öte yandan bizim salonun ürettiği sayısız müzisyenden söz etmeye elbette gerek yok; çok iyi tanıyıp biliyoruz onları; sevgiyle, öpücüklerle selamlıyoruz hepsini. Yüzlerce ünlü yazar, şair, gazeteci bu mesleklere okuldaki çalışmalarıyla açıldılar. Çok önemli bir sinema eleştirmeninin deyimleriyle “Ülkemizde ilk sinematek girişimini Galatasaray Lisesi öğrencileri başlattı.”

Bu arada, bir rakam vereyim. Gelmiş geçmiş okul öğrencilerinin %20 kadarının değişik kol çalışmalarında yer almış olduğunu hesaplayabiliyoruz.

Kolların içinde en seçkin konumda yer alanlardan biri (belki de en başta geleni) GSLTT’dir; yani Galatasaray Lisesi Tiyatro Topluluğu. Bu çabanın ilk tohumu (yukarıda değindiğimiz gibi) 108 yıl önce atılmıştı. O noktadan bugüne nasıl geldik? Olay nasıl çiçeklendi? Ve (altını çizerek söyleyeyim) gençlerin bu çabası dünyaya örnek olacak bir niteliği nasıl kazandı?

Cumhuriyetimizin oluşumuyla birlikte öğrenciler okulda sahne almaya başladılar. Genelde son sınıfların “veda temsili” olarak. Başka bir deyişle, sahne yalnızca mezun olacakların tiyatro çalışmasına açıldı. Okulun eski öğrencilerinden olup İstanbul Şehir Tiyatrosunda ün kazanmış birkaç profesyonel oyuncu okula gelir, bir oyun seçer, kimin hangi rolü oynayacağına karar verir ve oyunu yönetirdi. Bu arada unutmamak ge-

rekir ki, Beyoğlu uzun yıllar İstanbul'un tiyatro merkezi olarak kaldı. 5-10 tiyatro binası vardı bölgede. Üstelik burası her yıl (çoğu Fransa kaynaklı) 15-20 kadar yabancı turne tiyatrosunun gelip gösterim sunduğu bir yerdi.

Bu düzen 25 yıl kadar devam etti. 1950'lerin hemen başında radikal bir değişimin ilk adımı atıldı. Tiyatro kolu başkanı olan Faruk Geç (83) bu anlayışı değiştirme zamanının geldiğine karar verdi. Arkadaşlarıyla birlikte idareye duyurmadan Gogol'un "Müfettiş" oyununu seçti, rol dağıtımını yaptı. Yönetmenliği üstlendi. Provalar gizlice başladı. Yani artık eski düzen değişiyor ve yönetim öğrencilerin eline geçiyordu. Okul yönetimi duydu girişimi ve durdurdu.

Ancak ilk kurşun atılmıştı. Bundan sonra, 70 yıl boyunca okuldaki tiyatro olayının patronu öğrenciler oldu. Nasıl mı? Artık öğrenciler ders yılı başında kendi aralarında toplanıp yönetim kurulu seçiyorlar. Sonra iki ay süren egzersiz çalışmaları yapıyorlar. Jimnastiği (yani vücuda sahip çıkıp yürüyüşün, ayakta duruşun, oturuşun ustası olmayı), nefes almayı (yani ciğerleri geliştirip etkili konuşmayı, sesi uzaklara da iletmeyi) geliştiren çabalar bunlar. Öte yandan dayanışma, birliktelik, takım olma kültürünü geliştirecek çalışmalar da söz konusu. (Aslında bu temrinler ünlü tiyatro okullarında mutlaka uygulanan temel egzersizler.)

Sonra oyun seçimi süreci başlıyor. İş bölümü yapıp 20-30 oyunu elden geçiriyorlar. Bunları okuyup rapor hazırlıyorlar, tartışıyorlar ve sahneleyecekleri oyunu/oyunları seçiyorlar.

Yetmedi; sıfırdan başlayarak el birliğiyle, görüşe tartışa, ortaklaşa oyun yazdıkları bile oluyor. (Örneğin "Faili Meçhul"-2003). Sahneledikleri bazı oyun yazarlarının adlarını bu sayfada bulacaksınız. Göz atarsanız, "Burası Devlet Tiyatrosu mu?" dersiniz.

Sonra da (gene öğrenciler) oyunun yönetmenliğini yapıyorlar. Bazen 2-3 kişi. (Hatta 5 kişinin bile ortaklaşa yönetmen olduğu görüldü. Dünya tiyatro tarihinde eşi görülmemiş bir olay.) Müzik bile besteliyorlar. Kendi yazılarıyla oluşturdukları tiyatro dergisi yayımladıkları da oldu. Oyun afişi de üretiyorlar; hatta geçmişte bunu kendi başlarına gidip İstanbul sokaklarına bile astılar.

Yıllar boyu 1.600-1.700 öğrencinin bu çalışmalara katılmış olduğu hesaplanıyor. Yani toplam öğrencinin %8 kadarı. Öte yandan 250 kadar öğrencinin mezuniyetten sonra profesyonel anlamda tiyatroyu seçtiği ve oyuncu, yönetmen, yönetici, teknik eleman, yazar, araştırmacı, eleştirmen olduğu biliniyor. Bunların arasından kaybettiğimiz, sonsuzluğa yolcu ettiğimiz sevgili Galatasaraylılara özel bir çerçeveye selam edelim. Bu arada Tevfik Fikret Salonundan önce de tiyatro alanında ad yapmış muhteremlerin adlarını listelemek saygılarımızı sunalım:

Müfit Ratip, İbnürrefik Ahmet Nuri, Hüseyin Şadi Karagözoğlu, Burhanettin Tepsi, Muhlis Sabahattin, Ekrem Reşit Rey, İzzet Melih Devrim, Refii Cevat Ulunay, Halit Fahri Ozansoy, Vedat Nedim Tör.

Okul yönetimi ve öğretmenler oluşup başarıyla yürümekte olan bu özgün sistemi uzaktan gözlemekle yetinmiyorlar. Fazla karışmadan. Değerli müdürlerimizden biri (Gün Kut-105) bana şöyle demişti: “Onları elbette serbest bırakıyorum. Ama onlardan aşırı sorumluluk göstermelerini istiyorum.”

İyi güzel de, ne olup ne bitti bu güzelim salonda? O seçkin ortam nelere tanık oldu? Orada şimdiye kadar 200’ün üzerinde oyun sergilendiğini biliyoruz. %75 kadarı Türkçe; ötekiler Fransızca. Ama 2010’lu yıllarda gençler İngilizce oyunlar da sunmaya başladılar. Bu çabaların ne ürettiğini yansıtabilecek bazı örnekler vereyim aşağıda. Gelişi güzel birkaç örnek... Çünkü ilginç oluşumların sayısı çok fazla. Ötekilere haksızlık etmiş olacağım, biliyorum. Bu arada öteki güzel çabaları da se-lamlayayım.

Sahnelenmiş bazı yazarlar

Yerli yazarlar

- ŞİNASİ • AHMET VEFİK PAŞA
- REŞAT NURİ GÜNTEKİN • CEVAT FEHMİ BAŞKUT
- HALDUN TANER • CAHİT ATAY • AZİZ NESİN
- NAZİM HİKMET • MEHMET BAYDUR
- GÜNGÖR DİLMEN • NECATİ CUMALI
- MELİH CEVDET ANDAY

Yabancı yazarlar

- ÇEHOV • GOGOL • GOLDONI • IONESCO
- BECKETT • VICTOR HUGO • BRECHT • LORCA
- SHAKESPEARE • MOLIERE • ARISTOPHANES
- GENET • O’NEILL • O’CASEY • PIRANDELLO
- STRINDBERG

- Okuldayken oyunculuğuyla başarı kazanmış, hakkında gazetelerde övgü yazısı çıkmış olan Ali Keskiner (80) üniversite yıllarında arkadaşlarıyla el ele amatör bir tiyatro kurdu: Gençlik Tiyatrosu. Bu atılım ülmemizin tiyatro tarihinde çok önemli bir dönemi başlattı. Onların çabasını örnek alan başka üniversiteli gençler de 10 kadar topluluk kurdular ve Türk tiyatrosunda yepyeni bir dönem başlattılar.
- 1954’te Ankara’dan İstanbul’a tiyatroyla ilgili başka konular için gelmiş olan Galatasaraylı birkaç tiyatro insanı gençlerin oyununu izledi. Hayran kaldıklarını söylediler. Hatta oyunun dekorlarını yapmış olan Duygu Sağıroğlu’nu (87) geleceğin çok önemli bir sanatçısı diye kutladılar.
- İlk öğrenci yönetmenlerden biri olan Erdal Erkut (86) sahnelemek istediği oyun için yeterli para desteğini bulamayınca Muhsin Ertuğrul’a başvurma cesaretini gösterdi. Ona derdini anlattı ve Muhsin Bey’den bir yıl önce sahneye koymuş olduğu aynı oyunun dekorlarını rica etti. Tiyatro devi Muhsin Bey bu gencecik ve deneyimsiz delikanlının girişimini hoşlanarak dinledi ve hem dekorları verdi, hem de tiyatrosunun dekoratörünü yardımcı olsun diye okula gönderdi.
- Tiyatro çalışmaları zaman zaman okul yönetiminin ya da bir iki öğretmenin olumsuz ve uygunsuz tavrıyla karşılaştı. Örneğin bir oyunun gösteriminde Devrim Alpöge (120), Emrah Kolukısa (119) ve Ercan Tanrıkut (120) sahnedekeyken oyundan hoşlanmayan bir müdür yardımcısı şalteri indirip elektrikleri kesti ve oyunu karanlığa boğdu. Ama tiyatro kolu başkanı Aykut Altın (115) koşup perdeleri açtı ve gösterimin dışarıdan gelen gün ışığıyla devamına olanak sağladı. İnancı olunca çözüm bulunuyordu.
- Gençler 1999 depreminden sonra ellerindeki Yalancı (Goldoni) oyunuyla Yalova’ya gittiler ve orada evleri yıkılmış ya da zarar görmüş halka, moral vermek için, açık havada oyun oynadılar, onlarla sohbet ettiler.
- Gençlerin kendileri de oyun yazıp sahnelediler. Bunun ilk örneklerinden birini (iki oyunuyla) Adnan Onart (98) verdi. Öte yandan tiyatro kolumuz var olan, bilinen oyunları değiştirerek, kısaltıp uzatarak, eklemeler yaparak, hatta toplu çalışmaya, katılımcı emeğe yol açarak yepyeni gösterimler oluşturdu. Birkaç örnek vereyim.
- Ferhat ile Şirin-1966. (Uyarlayanlar Bülent Becan- 98 ve Adnan Onart-98) Bir Karagöz oyunuydu bu, ama yepyeni bir yorumla ve ışıltılı bir biçimde sahneye uygulandı.
- Pusuda-1976. (Uyarlayan Recep Övet-108) Aslında Cahit Atay’ın yazdığı 30 dakikalık bir oyundu. Uyarlamalarla 90 dakikaya çıktı. Oyun ödüller kazandı.
- Shakespeare’den-1981. (Uyarlayan Mehmet Açar-114) Shakespeare’in dört ünlü oyunundan sahnelerle oluşturulmuş bir oyun. O sıralarda yalnız kız öğrencilerin okuduğu Ortaköy’deki okul için hazırlanmış ve erkek-

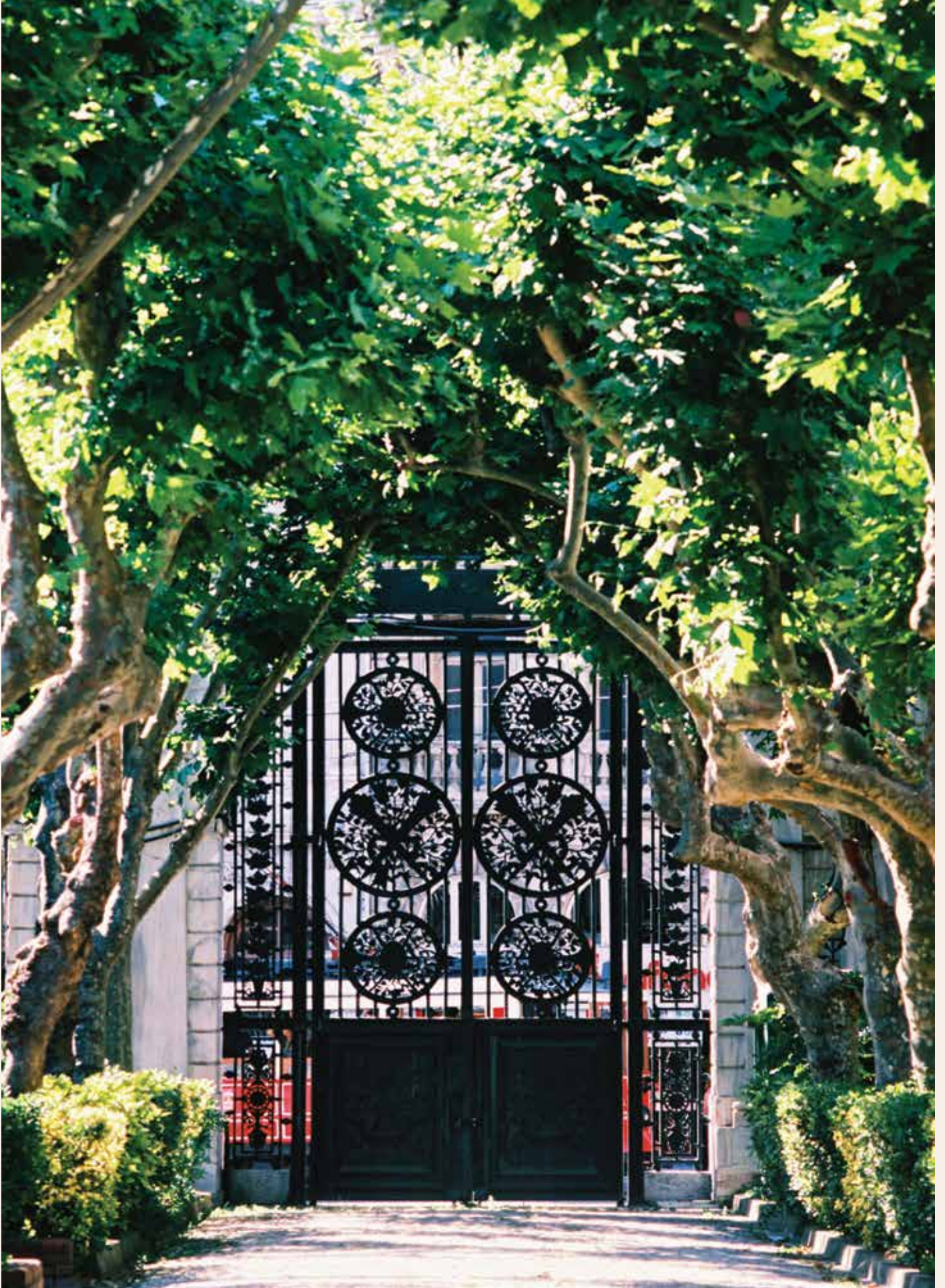
leri bile kızların oynadığı bir gösteri. En iyi oyun, en iyi yönetmen, en iyi özel oyunculuk, en iyi kız oyuncu, en iyi yardımcı kız oyuncu ödülleri kazandı.

- Bir Türk Tiyatro Tarihi Denemesi- 1983. (Uyarlayan Aykut Altın-115 ve tüm tiyatro kolu.) İlkel ritüellerden köy seyirlik oyunlarına, Ortaoyunundan günümüz tiyatrosuna Anadolu'da tiyatronun tarihini anlatan bir ön oyun ile üç çağdaş kısa oyunu içeren özgün bir çalışma.
- GSLTT ülkemizdeki okul tiyatrosu şenliklerine hep katıldı ve ödüller kazandı. Sayısız katılım içinden bir örnek vereyim. Merve Vatansever (150) ile Salih Kılıç'ın (150) yönettiği bir oyun üç ayrı şenlikte yer aldı ve ödüllerle döndü. Bunlar şöyle: "en iyi rejî", "en iyi oyun", "en iyi kadın oyuncu", "en iyi dekor", "en iyi sahne tasarımı" ödülleri ve "jüri özel" ödülü.
- Topluluk yabancı ülkelere de gidip bazı okul tiyatrosu şenliklerine katıldı. Örneğin Çek Cumhuriyeti'nde ödül kazandı.
- GSLTT'nin Fransa turnesinden birinde "Théâtre Education" adlı dergi oyunun yönetmeni Murat Ünsal'ın (131) fotoğrafını kapağa koydu.
- Başka bir turnede de Comédie Française'in ünlü oyuncularından biri gençlerin oyununu izlemeye geldi. Oyundan sonra Mine Çerçi (132) ve arkadaşlarıyla sohbet yapıp onları kutladı.
- Yabancı ülkeler deyince akla bazı gençler geliyor. Örneğin Fransa'da uzun zamandır oyun yazar, bunları sahneleyen, kendi de oynayan Sedef Ecer'i (115) ve dört, beş yıldan beri arkadaşlarıyla kurduğu bir toplulukla ilgi çeken çalışmalar yapan Selin Altıparmak'ı (136) görüyoruz. İngiltere'de ise Mine Çerçi (132) kuruluşunda faal yer aldığı bir topluluğa katıldı. Daha önce de bir oyunu Londra'daki aynı arkadaşlarıyla sahnelemişti; "Skype" üzerinden, yani bilgisayar sayesinde İstanbul'dan saatlerce ekran bağlantısı kurarak. Dünya tiyatro tarihi böyle bir oyun yönetimi girişimini hiç yaşamamıştı şimdiye kadar.

Gelişigüzel seçmelerden oluşmuş bu kısıtlı liste büyük bir zenginliğe işaret ediyor. Acaba bu oluşumlar ne gibi izler bıraktı? Daha da uzatmadan, sözü tiyatro çalışmalarına katılmış arkadaşlara bırakayım. Hazırlamakta olduğum bir kitap çalışması için görüşme yapmış olduğum 50-60 kadar gencimizin düşünce ve duygularını bu sayfalardaki çerçevede bulacaksınız. Onların görüşleri her şeyi net biçimde özetliyor. Görüyoruz ki, Tevfik Fikret üstat eğitim politikasında haklıymış; yapmak istediği doğruymuş. Acımasızca baltalandığı halde politikası (bizim okulda) tutmuş ve önemli ölçüde uygulanmış. Olumlu sonuçlar yaratarak. "Yeni Mektep" görüşünün yaygınlık kazanmasını birileri önlememiş olsaydı ve bu yaklaşım birçok okula taşınabilmiş olsaydı belki ülkemiz bugün bambaşka bir yerde olurdu. Tevfik Fikret üstadın ellerinden, geç kalmış bir sevgiyle, öperiz.

Kol çalışmasından esinlenip profesyonel tiyatromuza emeği geçmiş olan kayıplarımız

- REŞİT BARAN (1910-1963)
İstanbul Şehir Tiyatroları'nın oyuncusu
- ASAF ÇİYİLTEPE (1934-1967)
Tiyatro topluluğunun kurucu ve yönetmeni
- SELÇUK KASKAN (1918-1978)
Tiyatro oyunları ve radyo skeçleri yazarı
- HALDUN TANER (1915-1986)
Tiyatro yazarı ve tiyatro topluluğu kurucusu
- AYBERK ÇÖLÖK (1936-1992)
Tiyatro oyuncusu
- LÜTFÜ AY (1911-1995)
Tiyatro eleştirmeni
- ERGUN KÖKNAR (1934-2000)
Yönetmen, oyuncu, tiyatro salonu mimarı
- HİTAY DAYCAN (1940-2003)
İstanbul Şehir Tiyatroları'nın teknik direktörü
- NECDET MAHFİ AYRAL (1908-2004)
İstanbul Şehir Tiyatroları'nın oyuncusu
- MEHMET ULUSOY (1942-2005)
Özellikle Fransa'da önemli ad yapmış yönetmen
- METİN AND (1927-2008)
Tiyatro araştırmacısı
- EROL GÜNAYDIN (1933-2012)
Tiyatro oyuncusu
- ÇETİN ALTAN (1927-2015)
Oyun yazarı
- ÇETİN İPEKKAYA (1937-2016)
Almanya'da da başarı kazanmış oyuncu ve yönetmen
- ENİS FOSFOROĞLU (1948-2019)
Tiyatro oyuncusu
- LEVENT ÜNSAL (1965-2020)
Tiyatro oyuncusu
- RASİM ÖZTEKİN (1959-2021)
Tiyatro oyuncusu
- FERHAN ŞENSOY (1951-2021)
Tiyatro oyuncusu ve yönetmen, ayrıca oyun yazarı
- ACAR BAŞKUT (1935-2016)
Devlet Tiyatroları ve Devlet Operası sahne tasarımcısı.

Fotoğraf: Hasan Deniz, "Duvar" serisinden

Nitrate d'Argent

Çocukluğum fotoğraf çekilen bir evde geçti. Galatasaray'da okurken, ailesinin fabrika açma bahanesiyle mektepten alıp Almanya'ya dericilik okumaya yolladığı dedem de fotoğrafa çok meraklıymış. Öğreniyken Almanya'da, sonrasında Giresun'da çektiği filmleri kendi banyo eder, basit bir karanlık odada baskılarını yaparmış. Bu merak ailede devam etmiş. Çocukken hediye edilmiş çok basit, oyuncak sayılabilecek kameramı saymazsam, ilk fotoğraf makinamı ortaokul birin bittiği yaz aldım. Çoğunlukla arkadaşlarımı, günlük rastgele şeyleri çekirdim.

Ortaokul sonda, Ortaköy'e abilerin fotoğraf dersi vermeye geleceği söylendi. Biz birkaç arkadaş Fotoğraf Kolu üyesi olduk. Bugün fotoğrafta anmayacağımız, özellikle karanlık oda ve kimyaya dair teknik bir sürü deyişi de ilk o zaman duyduk. Nitrate d'argent, yüksek ihtimal haylazlık peşinde koşan bizleri gizemli melodisiyle yakalamış, o günlerden anmadan geçemeyeceğim bir kimyasal bileşik. Gel zaman git zaman, işi öğrenmek için çeşitli ayarlar yapabileceğimiz birer kameraya ihtiyaç duyuyorduk. Çözüm belliydi. Sovyetler'den, özellikle sistemin değişime başlamasıyla, teknolojik malzemelerin çuvarlarla getirilip satıldığı bir dönemdi. O günlerde fotoğrafa

merak salan çoğunluk gibi, biz de makul bir paraya Zenit sahibi olmuştuk. Kısa süre sonra alınan bir geniş açı ve tele lensle, neredeyse her heyecanlı fotoğraf meraklısı gibi, estetik şeylerin peşine düştüm. O zamanlarla bugünün en büyük farkının, dünyanın çeşitli noktalarından usta fotoğrafçıların ve amatörlerin fotoğraflarına rahatlıkla ulaşabilmek olduğunu düşünüyorum. Çok kısıtlı sayıda fotoğraf kitapları ve dergilerine ulaşabilirdik. Oralardan hoşumuza giden deneysel birtakım fotoğraflara da öykünürdük. Fotoğrafa meraklı öğretmenlerimiz

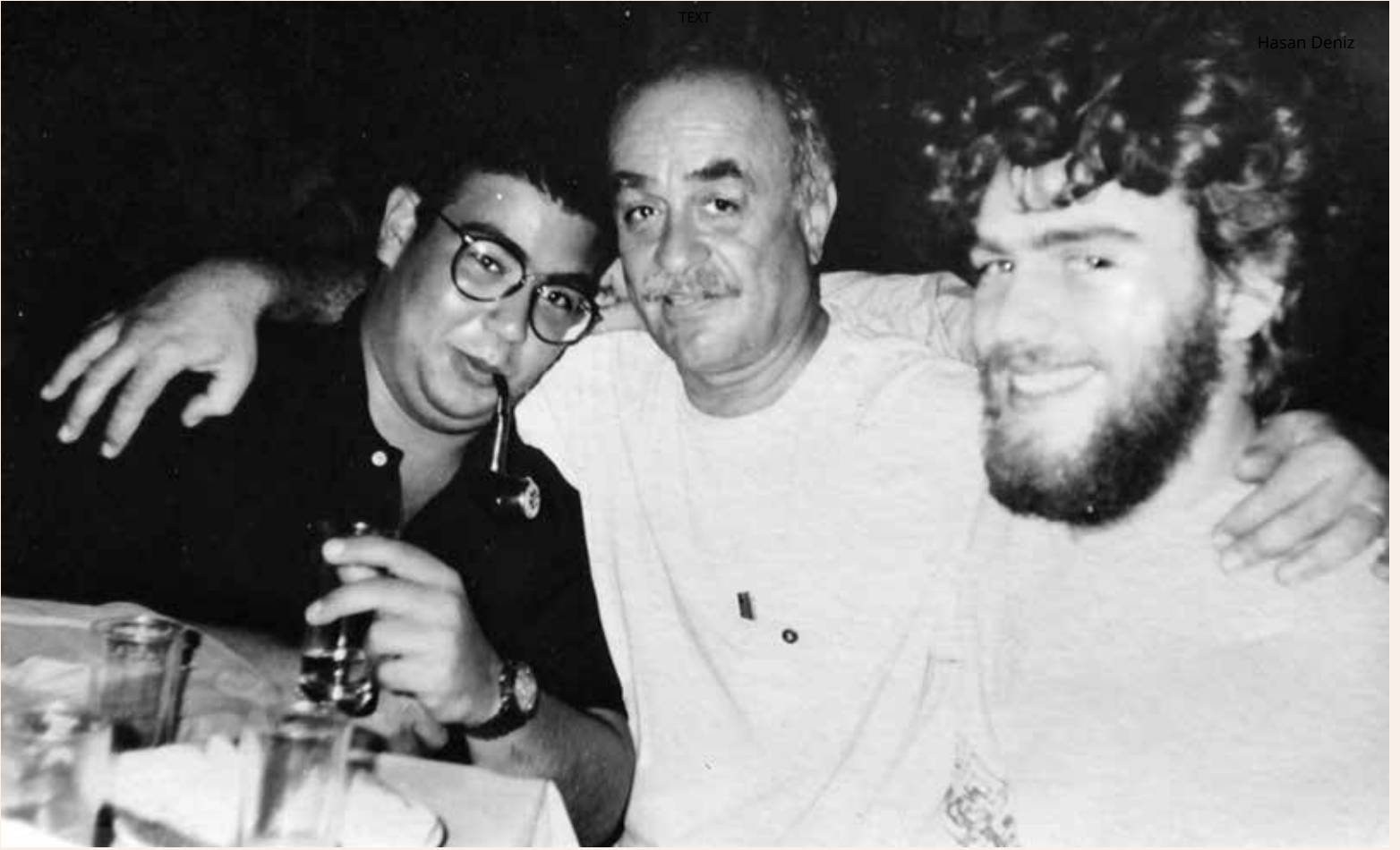
de vardı. Lise birde fizikten ikmale kalmıştım. Lise bir ve ikide, fizik ve kimya derslerimizin öğretmeni Monsieur Marconot, sonraki sene öğretmen-veli toplantısında babama, fotoğraf merakımın fizik ve kimya derslerine ciddi fayda sağladığını, söylemişti. O zaman bunu çok anlamamış ama sevinmişim. Matematik öğretmenimiz Monsieur Lacharpagne da fotoğrafa çok meraklıydı. Bana bir gün fotoğraf filtreleri üzerine bir kitabın fotokopisini çekirmiş, hediye etmişti. Yıllar sonra, 2014'te ilk kişisel sergimi hazırlarken haberleşmiş, projemden bahsetmiş, açılışa davet etmişim. Lacharpagne eşiyile birlikte açılışa gelmişti, büyük sevinçti.

Lisedeki son iki yıлымda çok aktiftik. Kültür Edebiyat Kolları koordinatörü Yetkin Abi (Yörüköğlu) ile birlikte bu kollar iç içe çalışarak çok verimli bir dönem yaşadık. Öğretim yılının sonuna

doğru düzenlenen Kültür Şenlikleri; söyleşilere, tiyatro oyunlarına, fotoğraf sergi ve dia gösterilerine, konserlere, film gösterimlerine ev sahipliği yapıyordu. Şenliklerin afişlerini birlikte tasarlıyor, fotoğraf çekiyorduk. Diğer okullardan katılımların olduğu sergiler de düzenliyorduk. Ben, Kültür Kolları gecesi için, Cem Göçmen ile birlikte hazırladığımız dia gösterisini unutamam. Yedeğimizde fotoğraflar vardı, yine de okul bize o hafta fotoğraf çekmemiz için derslerden izin ve ikişer makaralık

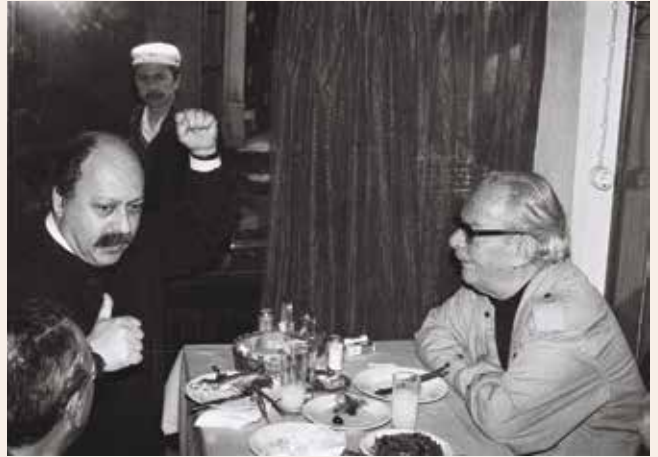

Hasan Deniz (123), Ahmet Başar (122), M. Kurtcebe Turgul (121)

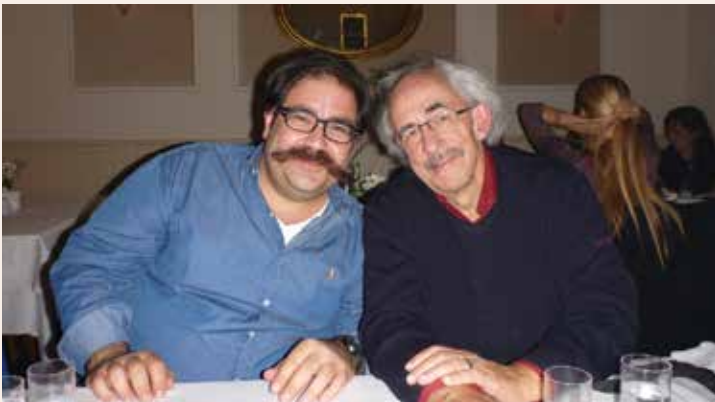

Hasan Deniz (123), Yetkin Yörükoğlu (1959 mezunu), Alişan Çapan (124)

film, banyo bütçesi ayarlamıştı. Gezdik, fotoğraf çektik. Müzik düşünmeye başladık. Yeni vizyona girmiş büyük ses getiren, Günaha Son Çağrı filminin müziklerini kullandık. Bu gösterinin hazırlanma ve sunumu sırasında duyduğum heyecan ve keyif unutulmazdır. Lisede okurken aynı zamanda Cumhuriyet Dergi'ye fotoğraf çekiyordum. Bekri Çeşneci'nin (Ali Sirmen) köşesi için gittiğim, özellikle Beyoğlu'ndaki mekân ziyaretleri, sürekli fotoğraf çekmemi ve sonraki yıllarda gittikçe büyüyecek yeme-içme merakımın gelişmesini sağlıyorlardı. Okulda bir zamanlar olan karanlık oda, bizim zamanımızda yoktu. Bir yerden agrandisör ve diğer ekipmanları bulduk. Bir oda talep ettik. Tevfik Fikret Salonu'nun karşı sırasındaki küçük bir yer bize verildi. Alişan Çapan ile birlikte iki bölümlü odanın, derin karanlık sağlamamız gereken bölümü için Yüksek Kaldırım'da bir dükkânda oldukça büyük bir sunta kestirdik. Yüklenip geldiğimiz sunta yerine yerleştirdikten sonra keyifle biralarımızı içmiştik.

Ali Sirmen (1960 mezunu) ve Melih Cevdet Anday, 1990. (Refik Restoran)

Hasan Deniz (123) ve Monsieur Lachapagne, 2014

Sinema-TV okuduğum yıllar ve sonrasında profesyonel fotoğrafçılıkla birlikte, sanat alanında da fotoğraf çekmeye ve sergilemeye devam ettim. 2018 yılında, Pera Müzesi'nde gerçekleştirilecek, Mektep-Meydan Sergisi için küratör Çelenk Bafra'dan davet aldım. Bu sergideki iş için, okula farklı gün ve saatlerde giderek, öğrenciyken kullandığım analog kameralarla çekimler yaptım. Yine o zamanlar ulaşabildiğimiz, Sirkeci'deki laboratuvar da banyo ve baskıları yapılmış çerçevesiz fotoğraflardan bir kolaj yaparak, "Duvar" ismiyle sergiledim. Kayıp zamanın izinde, zaman ve mekânın muğlaklaştığı bir tür kişisel hafıza egzersizi bu iş benim için; çok kıymetlidir.

iyi ki

Emekliliğimi düşünen biri var

AgeSA'nın geniş fon çeşitliliği ve herkese uygun fon danışmanlığı seçenekleri ile birikimlerinize bugünden yön verin.

AgeSA ile emekliliğinizde "keşke" yerine "iyi ki" deyin.

444 11 11
agesa.com.tr

Folklorden Dans Tiyatrosuna Her Adımda Kendimizi Bulduk

Lisede folklor kolunda olduğum dönemler belki de hayatımın en güzel dönemlerinden biriydi. Ortaokulla birlikte yatılı okumanın ürkekliğini üzerimizden atmış, yeni bir standartta ve yabancı bir dilde eğitim görmeye alışmış, kendi ayaklarımızın üzerinde durabilmenin gururu ve güvenini hissettiğimiz lise yıllarındayız. Ergenlik de gelmiş çatmış, kendimizi tanımaya, anlamaya ve sınırlarımızı keşfetmeye daha hazırız. Kültür ya da spor kollarında olmak, Beyoğlu'na gitmek ve okuldan çıkmak için izin almanın en kolay yolu.

Banu Arabacı Engür (125), Odoor Hollanda, 1991

Ortaokulda ağırlıklı olarak Ortaköy'deydik, sınırlarını ve kurallarını iyi bildiğimiz bir dünya. Ve daha çok kendi devre arkadaşlarımızla birlikteydik. Beyoğlu bizim için yeni ve kurallarını, sınırlarını çok iyi bilmediğimiz bir maceraydı. Ağabeylerimiz, ablalarımız ve kardeşlerimizle birlikte, bazen eğitmen, bazen yan

yana faaliyet gösteren arkadaşlar olarak çalışıyorduk. Devre arkadaşları genelde kendi içinde iletişim hâlinde olduğundan, farklı devrelerden kişilerle tanışmak için de müthiş bir fırsattı kol faaliyetleri. Grupça yaptığımız aktiviteler konfor alanımızın dışına çıkmak için bizi cesaretlendirdi, güçlendirdi ve geride unutulmaz anılar bıraktı.

Bu aşamanın ardından her birimizin ilgi ve yetenekleri çerçevesinde, daha bireysel hareket ettiği, alanında derinleştiği, çıktılarının daha güzelleştiği ve bu sayede tatmin ve başarı duygusunun arttığı yeni bir aşamadaydık. Bireyselleşme ve kendimizi keşfetme yolculuğunda önemli bir adım. Bu fırsata 30'lu yaşlara gelmeden okulumuzda erişiyor olmak çok değerli bir kazanım.

Şimdi geriye dönüp bakınca, en başlarda devre grubu olarak başladığımız faaliyetlerin, yıllar içerisinde her birimiz ilgi alanımızı, yeteneğimizi buldukça daha bireysel hâle geldiğini fark ediyorum. Grupça yer aldığımız etkinlikleri ve başarısızlıklarımızı andıkça gülmekten kırılırız. Bu deneyimlerin bize, hiç bilmediğimiz bir konuyu deneme cesareti göstermeyi, başarılarımıza sevinmeyi, başarısızlıklarımıza gülebilmeyi öğrettiğini anlıyorum. Atletizm takımı, folklor dansları, ebru sanatı, sinema kulübü, dergicilik gibi birçok kol faaliyetini grupça denediğimizi hatırlıyorum. "Bu konuda başarılı olamadım, haydi başka bir şeyi deneyeyim!" diyebilmek ve bu cesareti gösterebilmek hayat için ne kadar önemli bir kazanım!

Ben de işte bunca deneme yapılma sonunda kendimi folklor dansları alanında daha güçlü ifade ettiğimi gördüm. Lisenin son 2-3 yılında ve üniversitenin ilk iki yılında GSL Folklor Kolu'nun faaliyetlerine devam ettim. Birçok yörenin danslarını lisemizde, yurt içi, yurt dışı festivallerde ve yarışmalarda icra etme fırsatı bulduk. Yarışmalara hazırlanmak ve yarışmak müthiş heyecandı. Farklı devrelerden arkadaşlarımızla, mezun olduğu hâlde eğitmenlik rolünü sürdüren ağabey ve ablalarımızla birlikte, sahne heyecanını yönetmek, kazanmak ve kaybetmek konusunda önemli tecrübeler edindik. Hollanda'da katıldığımız bir yurt dışı festivali, hâlâ anılarımda büyük bir yer tutuyor. Festivale gidebilmek için masraflarımızı karşılayacak sponsorluğu bulmak zorundaydık. Mümkün olduğunca düzgün giyinerek, kurumsal hayatta üst

Açık Hava Tiyatrosu, İstanbul, 1991

düzeyde bulunan Galatasaray Lisesi mezunlarını ziyaret ediyor, amacımızı anlatıp, sponsorluk anlaşmaları yapıyorduk. Bu deneyimin kurumsal hayat için ne kadar önemli bir kazanım olduğunu iş hayatına başladıktan sonra anladım. Folklor ekibi olarak gerekli miktarı topladığımızda yaşadığımız duygu gururdu. Karayolu yolculuğu, provalar, gösteriler ve keyifli anlar, Hollandalı ailelerin evlerinde konaklayarak bu yeni kültürü anlama fırsatı; 16 yaşındaki Banu için çok değerliydi.

Folklor danslarını icra etmeye devam ederken yeni bir fırsat çıktı karşımıza ve eğitim aldığımız mezun GSL'lilerin çok yönlülüğü sayesinde yeni bir fikir filizlendi ekipte. Çok iyi bildiğimiz yöresel danslarla “dans tiyatrosu” yapabilir miydik? Bu dansların zaten bir hikâyesi ve tarihçesi vardı, bütün bu hikâyeyi dans ve müzik eşliğinde bir tiyatro olarak icra edebilir miydik? Yapılmamış yapan bir ekibin içinde olmak, okulumuzda bir ilki gerçekleştirmek, bu heyecanı birlikte yaşamak ve başarının tadını birlikte çıkarmak tarif edilemez bir deneyim. Hıncahıncı dolu Tefik Fikret Salonu'nda aldığımız alkışları hâlâ hatırlıyorum. Bu deneyim; disiplinler arası birliktelikler yaratmak, bir şeyi başka bir şeye bulaştırmak, “neden olmasın!” demek ve ilkleri denemek konusunda bende kuvvetli bir hafıza yarattı.

Türk müziğinin yöresel zenginliğini anlamak, çalan davul ve zurna eşliğinde müziği iliklerine kadar hissetmekten hâlâ çok keyif alırım. Yöresel kültürleri keşfetmek için zihnimde oluşan

birçok soru sayesinde farklılıkları anlamak, esneklik göstermek konusunda daha antremanlıyım. Neden bir yörenin insanı 40 kat, zırh gibi koyu renkler giyinirken, birinde kollarını omuz hizasından yukarı kaldırmazken, başka birinde renkler, hareketler ve enerji coşar? Bu insanlar tarihlerinde ne yaşamıştır ki dansları böyle şekillenmiştir?

Yıllar önce mektebimde edindiğim folklor tecrübesi sayesinde bugün “Çok iyi tanımadığımız tarihçelerimiz ve coğrafyalar bugünüümüzü nasıl etkiliyor?” sorusunu sıklıkla sorabiliyorum. Cevabını ise hâlâ araştırıyorum.

Gölge Düştü Dağlara Dans Tiyatrosu, Tefik Fikret Salonu, 1992

Bir Zamanlar Kültür Edebiyat Kolları

Bizim zamanımızdaki adıyla Kültür Edebiyat Kolları'nı keşfedişim; altıncı sınıfta, ilk etüt abim, şimdiki Moritanya Büyükelçimiz Cem Kahyaoglu sayesinde. Cem Abi okul orkestrasında basgitar çalıyordu. Murat Çekem, Murat Çemenli ve Taylan Dedeoğlu'ndan oluşan, aşırı havalı bir orkestraydı. Provalarını ve konserlerini hayran hayran izlerken kendimi müzikle ifade edebileceğimi hissettim. Sonra müzik kolunun entelektüel kanadını oluşturan Renan Bilek ve Ali Erenus'un da hayranı oldum. İki devre büyüğüm Mert Karamızraklı'dan gitar, Caner Üstündağ'dan basgitar öğrendim. Devre arkadaşım Ali Eşkinat piyanoda akor nasıl basılır gösterdi.

Hafta sonları kahveye gitmek yerine müzik odasına kapanıp bir şeyler çalmaya çalışan tiplerdik (kahveye gitmeyişiimin bir nedeni de kâğıt oyunları ve bıldardoya aşırı yeteneksiz olmamdır). Timur Selçuk'tan Barış Manço'ya, Fikret Kızılok'tan Candan Erçetin'e uzanan bir geleneğin parçası olma fikri çok hoş görünüyordu. Şimdikiyle kıyaslanmayacak kadar mütevazı prova odası bize saray gibi geliyordu. İçinde müzik vardı çünkü. Bizim müziğimiz.

Birkaç yılımız abilere rodilik yaparak (enstrümanlarını ve amfilerini taşıyıp müzik odasını temizleyerek) geçtikten sonra ilk profesyonel grubumuz Kumdan Kaleler'i kurduk. İlk konserimizi her Galatasaraylı müzisyen gibi Tevfik Fikret Konferans Salonu'nda, büyük vatan şairinin gözleri önünde verdik. Müzik Kolu, kendi içinde mini bir konservatuvar gibiydi. Bir şeyler çalmanın yanı sıra bitmek bilmeyen müzikal tartışmalarımızı da orada yapardık. Sevgili Renan Bilek'in doğru düzgün Türkçe şarkı sözü yazalım diye bize çektiği diskurlar hâlâ kulaklarımda çınlar.

Onuncu sınıftan itibaren müziğin yanı sıra Basın-Yayın Kolu'na takılmaya başladım. Tolga Akyıldız'ın editörlüğünü yaptığı Galatasaray Dergisi'ne müzik yazıları, devre arkadaşım Ara Koçunyan'ın çıkardığı Tambur için makaleler yazdım. O zamanın Kültür Edebiyat Kolları genellikle mektebin entelektüel olmaya çalışan, bohem, hafiften eksantrik ve sosyal demokrat takılan çocuklarının bulunduğu bir ortamdı. Epey feminen bir yerdi. Daha çok kızların borusu öterdi. Bu yüzden bazen yadırgandığımı da söylemeliyim. Ama değerli müdürlerimiz Yıldızhan Yayla ve Erdoğan Teziç'in desteklerini her zaman hissettik. Sevgili abimiz Yetkin Yürükoğlu ve zarif eşi İnci Yürükoğlu işi gücü bırakıp bizim etkinliklerimize yol gösterdiler. Bunun ne kadar besleyici bir yapı olduğunu ise asıl üniversiteye girdince anladım. MSGSÜ'ye girince sanki üniversiteyi bitirmiş de liseye başlamış gibi hissetmiştim kendimi.

Ayrıca sekizinci ve dokuzuncu Kültür Sanat Festivali'nin organizasyon komitelerinde yer aldım. İşin başında genellikle Alişan Çapan, Servet Aksoy, Aybige Mert, Ceyda Akas ya da Didem Danış gibi plan-program yapmayı bilen devre arkadaş-

larım olurdu. Ben de onların verdiği işlerin (konser organizasyonu, şiir dinletisi ya da edebiyat paneli) peşinde koşardım. Bu festivaller başka liselerde sanat üreten akranlarımızla buluştuğumuz, fikir alış-verişi yaptığımız platformlardı. Mesela günümüzün usta yazarı Alper Canıgüz ile kendisi Darüşşafaka Lisesi Tiyatro Kulübü'nün Tefik Fikret Salonu'nda sahnelediği bir oyunda rol alırken tanıştım. Fırat Tanış, Suat Suna ya da Cem Akaş gibi kuşağımın önemli sanatçılarıyla hep festivalde arkadaş olduk. Derya Köroğlu, Cahit Berkay ya da Doğan Canku gibi ustaları ağırlarken gerçek sanatçılık nasıl bir şeymiş yakından gördük. Sonradan dünya çapında bir fotoğrafçı olan sevgili kardeşim Kerim Ökten'in dediği gibi; bizim için bir festivalin asıl başarısı böyle şeylerle ölçülürdü.

Halk Dansları (Folklor) Kolu'nun ağır abilerinden devre arkadaşım Saltuk Dönmez ile işlerimizi yarıştırmaya bayılırdık. Bir keresinde "Sanıyor musun ki bizim asıl derdimiz çocuklara çayda çıra oynamayı öğretmek?.." demişti. "Kolun gerçek amacı, halk dansları aracılığıyla küçük sınıflara kolektif çalışmanın ve birey olmanın güzelliğini yaşatmak." Saltuk o yaşta bilge bir kişiydi. Söylediklerini bugün bile zaman zaman düşünür ve hak veririm. Bir orkestrada çalmanın ya da beraber dergi çıkarmanın genç bir insana asıl kattıkları aynen söylediği şeyler. Tam da bu nedenle, mektepte okuduğum dönemin Galatasaray Kültür Edebiyat Kolları'na minnettarım.

Tuna Kiremitçi (124) 1973'te Eskişehir'de doğdu. Galatasaray Lisesi'ne 1984'te girdi. Müziğe ve yazmaya daimi yatılı öğreniciyken başladı. Romanları 17 dilde yayımlandı. Gazete ve dergilerde köşe yazarlığı yaptı. Besteleri kendisi dışında pek çok önemli sanatçı tarafından seslendirildi. Hâlen İstanbul'da yaşıyor ve iki çocuk babası.

Anlatılan sizin hikâyeniz.
Kökleriniz, göçüp geldiğiniz şehirler, aileniz, hatıralar, mutluluklar...

BuBelgeselBenim

Anılarınızı konuşalım, aile fotoğraflarınız ve belgelerinizle birleştirip sonraki kuşaklara aktaracağınız aile belgeselinizi oluşturalım. Geçmiş geçmişte kalsın, film gibi hayatların bir de filmi olsun.

W bubelgeselbenim.com
bu_belgesel_benim
bubelgeselbenim

BU
BELGESEL
BENİM

İpek Borucu Yücel
+90 (532) 776 24 15
Serra Mansur Soysal
+90 (532) 311 40 88

Galatasaray Lisesi: 12 Points

Türkiye'nin 1975 yılında başlayan Eurovision macerasında Mektepli isimler ön safelerde bulundu. Yolu Galatasaray Lisesi'nden geçen müzisyenler, hem ulusal finallere katıldı hem de büyük yarışmada Türkiye'yi temsil etti. Bülent Özveren ise ülkemizin dâhil olması için büyük gayret harcadığı bu organizasyonu yıllarca sunarak Eurovision tarihinde özel bir yere sahip oldu.

Eurovision Şarkı Yarışması, Avrupa Yayın Birliği üyesi ülkelerin katılımı ile ilk kez 1956 yılında düzenlendi. Türkiye ise ilk olarak 1975'te bu sahnede yerini aldı. Sanremo Müzik Festivali'nden esinlenerek yapılan organizasyon, bugün dünyanın en uzun soluklu televizyon programları arasında. Kimi zaman siyasi çekişmeler ruhunu zedelese de şov hâlâ devam ediyor.

Eurovision, Türkiye için bazen eğlence bazen ise memleket meselesi oldu. İnsanımızın yarışma geceleri heyecanlı ekran karşısına geçmesi, elinde kâğıt kalem puan hesapları yapması işin keyifli kısmıydı. Diğer yanda ise gerilim vardı. Doğu ile Batı arasında her daim gelgitler yaşayan ülkemizin kimlik bunalımları bu platforma fazlasıyla yansdı. Kimi zaman Batılılar gibi müzik yaparak, şarkı sözlerinde yabancı dilde kelimeler kullanarak Avrupa'nın sesimizi duymasını bekledik. Kimi zaman yerel motiflerden yararlanarak başarı aradık. Kötü sonuçlar alınca üzüldük. İskandinav ülkeleri arasındaki dayanışmaya, Kıbrıs Rum Kesimi ile Yunanistan'ın sürekli olarak birbirlerine 12 puan vermesine kızdık. Ama "bu kez olacak" diyerek yakın geçmişe kadar yolumuza devam ettik. Köklü bir müzik kültürüne sahip olan ve 1920'lerde okul bünyesinde kurulan İz-Caz topluluğu ile ülkemizde Batı müziğinin gelişimine önemli katkıda bulunan Galatasaray Li-

sesi de yetiştirdiği müzisyenlerle Türkiye'nin bu yolculuğunda yer edindi.

Macera başlıyor

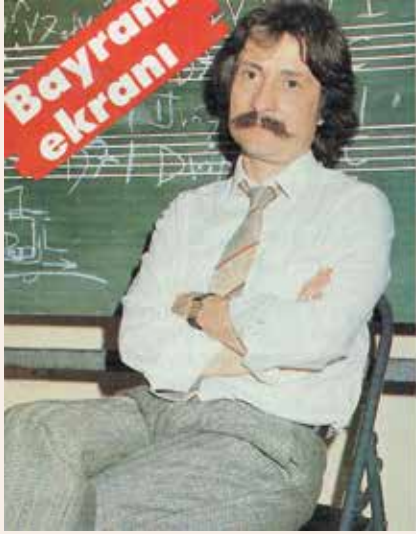
Türkiye'nin Eurovision serüveni, 1974 yılının yaz aylarında aralarında Galatasaray Lisesi'nin 94. dönem mensubu Bülent Özveren'in de bulunduğu Eurovision Yapım ve Düzenleme Kurulu'nun oluşturulmasıyla başladı. Bu noktada Bülent Özveren ismine parantez açmakta yarar var. 6 Nisan 1974 gecesi Eurovision Şarkı Yarışması'nın naklen yayını önündeki monitörden izleyerek televizyon başındaki izleyicilere genç bir spiker anlatmıştı. Bu isim Özveren'di. Henüz kadrosu çıkmadığı için İzmir Radyosu'nda sözleşmeli olarak çalışmakta olan bu genç sunucu, yarışmaya Türkiye'nin katılması hâlinde nasıl bir yol izlenebileceğine dair bir öneri hazırlamış ve teklifi TRT tarafından kabul görmüştü. İlerleyen yıllarda hem ulusal finalleri hem de ana yarışmayı defalarca Türkiye'ye sunan Bülent Özveren'in adı ülkemizde Eurovision ile özdeşleşti.

Bülent Özveren, Eurovision 1981'de İzzet Öz ile birlikte anlatım kabininde. (Kaynak: Tele Magazin)

Yeniden başlangıç sürecine dönersek... İlerleyen aşamada jüri tespit edildi, ardından seçmelerde çalacak orkestra belirlendi. Bu orkestranın şefi de bir Mektepliydi: Timur Selçuk. Amatör, profesyonel tüm bestecilere açık olan yarışmaya 105 eser katıldı. Bunlardan 17'si finale kaldı. Jüri ve halk oylamasının yarı yarıya etkili olduğu değerlendirme sonucu sayı 8'e düştü. Finalistler içinde Mektepli Mehmet Teoman'ın söz yazarı olduğu, Cahit Oben'in söylediği **Özlenen Sevgi** adlı eser ile Yeliz'in ses-

lendirdiği Selmi Andak (GSL70) bestesi **Hayalimdeki Adam** da vardı. 9 Şubat'taki elemeler başlarken, yayına giren jenerik müziği **Çoban Yıldızı**'nda dolaylı da olsa Galatasaray parmağı vardı. Timur Selçuk, öğrencilerine bu parçayı hazırlama görevi vermiş ve Melih Kibar'ın çok sevecek bu müziği öyle doğmuştu. Yarışma hayli olaylı geçti. Halk, Ali Rıza Binboğa'nın **Yarınlar**'ını seçti, jüriden ise Semiha Yankı'nın söylediği **Seninle Bir Dakika** ile Cici Kızlar'ın seslendirdiği **Delisin**'e eşit oy çıktı. Halkın tercihi yok sa-

Sol üst: Türkiye'nin Eurovision serüveninden tarihi bir kare. Ülkemizin yarışmaya katıldığı ilk yıl olan 1975'te, 9 Şubat'ta TRT Orkut Stüdyosu'nda yapılan Türkiye finalinde yarışan 8 şarkının solistleri, bestecileri ve söz yazarları sahnede. Soldan 3. Mehmet Teoman (GSL96), en sağda Selmi Andak (GSL70) ve en önde sunucu Bülent Özveren (GSL94). (Kaynak: TRT arşivi) / Sağ üst: Nilüfer, Olcayto Ahmet Tuğsuz, Dağhan Baydur ve Zeynep Tuğsuz'dan oluşan Grup Nazar. (Kaynak: yavuzhakantok.com) Sol alt: 1989'da Timur Selçuk'un (GSL 95) bestesi Bana Bana'yı Grup Pan seslendirdi. (Kaynak: Tv'de 7 Gong) / Sağ alt: Grup Nazar'a nazar değdi. (Kaynak: Ses dergisi)

yılırken, eşit oy alan iki şarkı arasında yapılan kura çekimi sonucu **Seninle Bir Dakika** ilk Eurovision şarkımız oldu.

Bu aşamada bir başka Mektepli devreye girdi. Yurt dışında güçlü bağlantıları olan Erkan Özerman (GSL91) Semiha Yankı'nın menajerliğini üstlendi. Özerman'ın adı ilerleyen yıllarda da Eurovision hikâyelerinde sıkça yer alacak, yarışmada birinciliği kazanan ünlü isimleri Türkiye'ye getirmesiyle tanınacaktı. Zorlu bir süreç geride kaldıktan sonra nihayet yarışma zamanı geldi. Orkestra şefimiz Timur Selçuk'tu. Netice ise büyük hayal kırıklığıydı. Semiha Yankı ve **Seninle Bir Dakika**, İsveç'in başkenti Stockholm'de yapılan yarışmada 3 puanla sonuncu oldu.

Bu hüsrans sonrası Türkiye, iki yıl Eurovision'a katılmadı. 1978'de yeniden yarışma kararı çıktı. Elemelere 232 şarkı katıldı. Bu sayı önce 12'ye sonra 5'e indi. Elenenler arasında Mehmet Teoman'ın söz yazarlığını yaptığı, Nükhet Duru'nun söylediği **Anılar** da vardı. Grup Sextet'in şarkısı **İnsanız Biz**, sözleri nedeniyle diskalifiye edilince geriye 4 beste kaldı. (Bu şarkı daha sonra Danıştay kararıyla yarışmaya döndü.) Finale kalan eserlerden biri, Mektepli Dağhan Baydur'un (GSL91) bestesi **Sevince** idi. Sözlerini Hülki Aktunç'un yazdığı şarkıyı, o dönem yıldızı iyice parlayan Nilüfer ile Dağhan

Baydur, Olcayto Ahmet Tuğsuz ve Zeynep Tuğsuz'dan kurulu Grup Nazar söylüyordu. 5 Şubat 1978 tarihinde yapılan Türkiye finalini kazanan, Grup Nazar oldu.

Elemelerin sona ermesinin ardından yoğun bir çalışma başladı. İddialı bir tanıtım filmi hazırlandı. Türkiye, **Seninle Bir Dakika**'nın başarısızlığını unutmuş, yeni şarkısına sıkı sıkıya sarılmıştı. Ancak bir yandan da Nilüfer ile Grup Nazar'ın diğer üyeleri arasında sorunlar yaşandığı haberleri basına yansıyor.

1978 Eurovision Şarkı Yarışması, 22 Nisan 1978'de Fransa'nın başkenti Paris'te yapıldı. Onno Tunç'un orkestra şefliğinde performansını gerçekleştiren Grup Nazar, tüm Türkiye gibi gözünü sonuçlara çevirdi. Henüz ikinci jüri olan Norveç'ten bir puan gelince yüzler gülmeye başladı.

Ancak mutluluk uzun sürmedi. İngiltere'den de 1 puan alan Türkiye, 2 puanla yarışmayı 18. basamakta bitirdi. Organizasyonun hemen akabinde eleştiri bombardımanı başladı. Özellikle grubun Cemil İpekçi imzalı kıyafetleri hedef tahtasındaydı. Sonuçta memleketimizin ikinci Eurovision çıkarması da hayal kırıklığıyla noktalandı.

Sahnede 2 Mektepli

1978-1986 arası Türkiye'nin Eurovision deneyimleri hüsrarla sonuçlanırken, bu zaman zarfında Selmi Andak'ın **Gramofon** ve **O Şarkıyı Henüz Yazmadım** besteleri ülke finallerine katıldı.

1986 Eurovision Şarkı Yarışması'nın Türkiye finalinde 4 eser yarıştı. Organizasyon için besteci Melih Kibar; Gür Akad, Derya Bozkurt ve Galatasaray Lisesi mezunu Emre Tukur'un yer aldığı Klips topluluğu ile Seden Kutlubay-Sevingül Bahadır ikilisinden oluşan Onlar grubunu bir araya getirmişti. Bestesini Kibar'ın yaptığı, sözlerini ise İlhan İrem'in kaleme aldığı **Halley** adlı şarkıyla yarışan Klips ve Onlar, Türkiye finalinde Olcayto Ahmet Tuğsuz'un bestelediği ve söz yazarlığını yaptığı, Seyyal Taner'in seslendirdiği **Dünya** adlı eserle aynı puanı aldı. Jüri başkanının oyu iki sayılınca kazanan Klips ve Onlar oldu. Finalde yer alan eserlerden biri de Selmi Andak'ın bestesi **Yaşa Yaşa**'ydı.

Klips ve Onlar, Norveç'in Bergen kentinde düzenlenecek organizasyon için hazırlıklara başladı. Yarışma öncesi kadroda bir değişiklik yaşandı. Öğrenci olan Seden Kutlubay, sınavlarını gerekçe göstererek yarışmaya katılamayacağını açıkladı. Bir iddiaya göre ise özel yaşamındaki sorunlar genç şarkıcının Eurovision serüveninin dışında kalmasına neden olmuştu. İlerleyen yıllarda Türkiye'nin Seden Gürel ismiyle tanıyacağı Kutlubay'ın yerini Galatasaraylıların yakından bildiği bir isim aldı: Candan Erçetin. Kaderin bir cilvesi; 1980 yılında yapılan Milliyet Müzik Yarışması'nda Candan Erçetin-Seden Kutlubay ikilisinin yolları yine keşmişti. O sene Kadıköy Anadolu Lisesi adına yarışan Kutlubay, "En Başarılı Kız Solist" ödülüne uzanırken, Candan Erçetin, Galatasaray Lisesi ile "En İyi Şov" kategorisinde birinci olmuştu. Erçetin'in katılımı Klips ve Onlar'daki Mektepli sayısını ikiye çıkardı.

Ve beklenen gün geldi çattı. 3 Mayıs 1986 tarihinde Türkiye, yeni bir Eurovision macerası için ekran karşısında yerini aldı. Halkın çok tanımadığı isimlerden oluşan genç Klips ve Onlar'ın nasıl bir performans göstereceği merakla bekleniyordu. Ülkemizi temsil eden şarkı, adını 1986'da dünyanın yakınlarından geçen ve Türkiye dâhil pek çok ülkede ilgi kaynağı olan "Halley" isimli kuyruklu yıldızdan almıştı. (Halley'in 2061 ya da 2062'de dünyamızı yeniden ziyaret edeceği öngörülüyor.) Eurovision'daki başarısızlığımızın en önemli nedenlerinden biri olarak gösterilen Türkçe'nin anlaşılabilmesi sorununu bir ölçüde giderebilmek için şarkının sözlerine yabancı dillerden kelimeler serpiştirilmişti. Ayrıca Gür Akad'ın kısa ama başarılı gitar solosuyla Türkiye, ilk kez rock tınıları da içeren bir eserle Avrupa'nın karşısına çıkacaktı.

Klips ve Onlar. Ayaktakiler: Gür Akad, Candan Erçetin (GSL114) Oturanlar: Derya Bozkurt, Emre Tukur (GSL116), Sevingül Bahadır (Kaynak: Tv'de 7 Gong)

Başarılı bir performans sergileyen grup, tüm Türkiye gibi sonucu beklemeye başladı. 20 ülke eserlerini seslendirdikten sonra yarışmanın yapıldığı Grigenhall'da sıra kazananın belirlenmesine geldi. Türkiye, Eurovision Şarkı Yarışması tarihindeki ilk 12 puanını, 1980'de Ajda Pekkan'ın **Petrol** isimli şarkısıyla Fas'tan almış, 1985'te MFÖ'nün seslendirdiği **Diday Diday Day**, İsviçre'nin 12 puanıyla aynı başarıyı tekrarlamıştı. Üçüncü 12 puan ise **Halley**'e Yugoslavya'dan geldi. İsviçre ve Almanya'dan 8'er puan alan, bunların yanında 6 ülkenin daha puan verdiği Türkiye, yarışmayı toplam 53 puanla 9. sırada tamamladı. Böylece ülkemiz Eurovision'da ilk kez ilk 10 içinde kendine yer buldu. Belçika'dan Sandra Kim, **J'Aime La Vie** adlı şarkıyla birinciliği kazandı. Besteci Melih Kibar, sonuçtan çok memnun değildi ama genç "Klips ve Onlar", Türkiye'nin 21 senelik Eurovision macerasındaki en iyi dereceyi elde etmişti.

Sıra üstat Timur Selçuk'un

1988 Türkiye finalinde Murat Çimenli'nin (GSL 119) yer aldığı 3.Nesil grubu Kayahan ile beraber **Sokak Kedisi** isimli şarkıyı, Taylan Dedeoğlu'nun (GSL 116) bulunduğu Grup Tema, **Zig Zag** adlı parçayı seslendirdi. Yarışmayı kazanan **Sufi** isimli besteyle MFÖ oldu. 1989 senesinde Eurovision'da bu kez Mektepli besteciler ön planda yer aldı. Timur Selçuk'un **Bana Bana** ve **Bir Resimde Sen** adlı eserleri ile Selmi Andak'ın **Fora Fora** isimli şarkısı Türkiye finalindeki 16 beste arasındaydı. Bu isimlerin yanı sıra Mektepli Emre Tukur, bugün Erener soyadıyla bildiğimiz Sertab Altın'ı solist olarak yanına alan grubu Klips ile yine yarışmıyordu. Parçalarının ismi ise **Hasret**'ti. Türkiye finali, 11 Mart 1989'da Ankara'da yapıldı. TRT Arı Stüdyoları'nın ev sahibi olduğu organizasyonda birinciyi 8 bölgesel jürinin oyları belirleyecekti. Kazanan ve Türkiye'yi Eurovision'da temsil etme hakkını elde eden şarkı; Timur Selçuk'un kızı Hazal Selçuk, Vedat Sakman, Arzu Ece ve Sarper Semiz'den oluşan Grup Pan'ın seslendirdiği Timur Selçuk bestesi **Bana Bana** oldu. Klips ve Sertab Altın, Hasret ile üçüncü sırada yer aldı. **Bana Bana**, kimileri tarafından sertçe eleştirildi. Burhan Çaçan'ın söylediği **Yaradana**

Kurban şarkısına benzerliğini vurgulayan haberler bile yapıldı. Ancak şarkı genelde beğenildi. Türkiye, bir kez daha yarışmaya umutlu gidiyordu.

Eurovision 1989, 6 Mayıs'ta İsviçre'nin Lozan kentindeki Palais de Beaulieu'de yapıldı. Timur Selçuk, beyaz smokiniyle ekranda görünürken, ülkemiz için yeni bir sınav başlıyordu. Şarkımız salonda fazla bir coşku yaratmadı. İlk sinyaller pek de olumlu değildi. Nitekim sonuç Türkiye için yeni bir hüsrandı. Sadece İspanya ve Yugoslavya'dan puan alabilen **Bana Bana**, toplam 5 puanla 22 ülke

Klips ve Onlar: Candan Erçetin, Sevingül Bahadır ve Emre Tukur, Norveç'te performanslarını sergilerken görülüyor. (Kaynak: RTÉ Archives)

arasında 21. oldu. Birinciliği ise **Rock Me** adlı şarkıyla Yugoslavya adına yarışan Riva kazandı. Eurovision heyecanının tamamlanmasıyla beraber artık klasikleşen süreç başladı. Her zaman olduğu gibi suçlu aranıyordu. Hakkımızın yendiğini söyleyenler de bu curcuna içinde yerlerini aldı. Timur Selçuk ise eleştiri yağmuruna karşın eserinin arkasında durdu. 2020 yılında kaybettiğimiz kıymetli besteci, 1989 Mayıs'ında İsviçre dönüşü basın mensuplarına "Kişiliksiz bir şarkı ile 1. olmaktansa kişilikli bir şarkı ile 21. olmak daha iyi değil mi?" sorusunu yöneltiyor ve artık Eurovision defterini kapattığını açıklıyordu.

Liste genişliyor

1986'da Klips ve Onlar ile Türkiye'yi temsil eden Candan Erçetin, 1990 Türkiye finalinde Cihan Okan ile birlikte Melih Kibar bestesi **Daha Kolay**'ı seslendirdi. Eser 4. oldu. 1991'de Mehmet Ali Erbil, Çiğdem Tunç ve Erdal Çelik ile birlikte yer aldığı Grup 4x1 ile bir kez daha Eurovision'a katılan Erçetin, şarkının Türkiye finalinde 7. olmasıyla hedefine ulaşamadı. 1991 finalinde yarışan bir başka Mektepli ise solist olarak yanına Arzu Ece'yi alan Klips ile sahneye çıkan Emre Tukur'du. Şarkıları **Sessiz Geceler** ikinciliği elde etti. Can Uğurluer-İzel Çeliköz-Reyhan Karaca üçlüsünün şarkısı **2 Dakika** ise Eurovision biletini kapmayı başardı. Şevket Uğurluer'in bestelediği bu eser, 4 Mayıs 1991 tarihinde İtalya'nın başkenti Roma'da bulunan Studio 15 di Cinecittà'da yapılan yarış-

mada aldığı 44 puanla 12. oldu. Finalde Türkiye ekibinde sahnede yer alan müzisyenlerden biri Galatasaray Lisesi mezunu baterist Murat Çimenli'ydı. Birincilik ise Carola'nın söylediği **Fångad Av En Stormvind** ile İsveç'e gitti. Candan Erçetin, 1992'de ülke finalinde şansını bir kez daha denedi. Bu kez yanında Sinan Erkoç vardı. İkili, **Ben Seni İsterim** adlı şarkıyla 13. sırada kaldı. 1990'ların başlarından itibaren ülkemizde Eurovision'a olan ilgi hayli azalmaya başladı. Ünlü isimler eleştirilere hedef olmaktansa yarışmanın uzağında kalmayı tercih etti. Hâl böyle olunca da sahne gençlere kaldı. Mekteplilerin Milliyet müzik yarışmaları jürilerinden de tanıdığı Selmi Andak, mücadelesini sürdürdü. Ancak deneyimli besteci bir türlü Eurovision vizesini alamadı. Türkiye'nin serüveni 1997'ye dek sessiz sedasız geçerken, bu tarihte Şebnem Parker'in Levent Çoker'a ait **Dinle** isimli besteyle kazandığı üçüncülükle gözler yeniden eski dosta çevrildi. Ancak ilgi fazla sürmedi.

2000 yılında ise bir Galatasaray Lisesi temsilcisi uzun bir aradan sonra sahneye çıktı. Mektebin 1989 mezunu Orkun Yazgan'ın, Sühan Ayhan ve Selim Öncel ile beraber yer aldığı SOS grubu, şarkıcı Pınar Ayhan ile birlikte Türkiye finaline kaldı. Yazgan, topluluğun seslendirdiği **Yorgunum Anla** adlı şarkının hem söz yazarları hem de bestecileri arasındaydı. Eserin diğer yaratıcıları ise Sühan-Pınar Ayhan ikilisiydi. 18 Şubat'ta yapılan Türkiye finalinde **Yorgunum Anla**, 10 eser arasında ilk sırayı almayı başardı.

Pinar Ayhan ve SOS-Orkun Yazgan (GSL121) en solda. (Kaynak: Sühan Ayhan arşivi)

Eurovision'dan Galatasaray'a

Yolu Galatasaray Lisesi'nin sıralarından geçip Eurovision'a gidenlerin yanı sıra yarışmada kazandıkları başarılar sonrası Sultani'ye gelen isimler de oldu. Bunlardan belki de en popülerleri 1975'te Galatasaray Lisesi'ni ziyaret eden 1973'ün birincisi Anne-Marie David'di. Lüksemburg adına katıldığı yarışmayı kazanan Fransız şarkıcı, Türkiye'deki menajeri Erkan Özerman (GSL91) ile geldiği okulda öğrencilerden büyük ilgi gördü. Eurovision'da 2 kez şarkıcı, 1 kez de besteci olarak zafere uzanan İrlandalı Johnny Logan ise 1984'te Galatasaray Eğitim Vakfı'nın, okulun kuruluşunun 503. yılı münasebetiyle düzenlediği baloda, Nükhet Duru ile beraber sahne alarak Galatasaray Lisesi ile tanıştı.

Anne-Marie David Galatasaray Lisesi'nde 1975. (Kaynak: Milliyet Hafta Sonu ilavesi)

1984'te Galatasaray Balosu'na katılan Johnny Logan, sahne partneri Nükhet Duru ile birlikte. (Kaynak: Milliyet Renk ilavesi)

Eurovision 2000'in ev sahibi İsveç'in başkenti Stockholm'dü. Yarışmanın tarihi ise 13 Mayıs. Globe Arena'da düzenlenen organizasyonda 24 ülke yer alıyordu. Bu yarışmada bizim açımızdan bir ilk gerçekleşti. Pinar Ayhan ve SOS, şarkının ilk bölümünü Türkçe, ikinci bölümünü ise İngilizce olarak seslendirdi. Akdeniz esintileri taşıyan parçaya Ceylan Karadağ ve Tunç Özşakar danslarıyla eşlik etti. Sonucu, telefonla verilen puanlarla ülke jürilerinin değerlendirmeleri belirleyecekti. **Yorgunum Anla**, Hollanda ve Fransa'dan 12'şer puan almayı başardı. Toplam 13 ülkenin puan verdiği şarkımız yarışmayı 59 puanla 10. sırada tamamladı. Danimarka'dan Olsen Brothers, **Fly on the Wings of Love** şarkısıyla birinciliği kazandı. Medyanın radarına fazla giremeyen Pinar Ayhan ve SOS, İsveç'te beklentilerin üzerine çıktı.

2012'den bu yana yokuz

2003 yılı Türkiye'nin Eurovision hikâyesinde bir dönüm noktası oldu. 1980'den sonra ilk kez ulusal yarışma yapılmadı. TRT, Eurovision'da yarışacak ismin Sertab Erener olacağını duyurdu. Bu kez **Every Way That I Can** adlı tamamen İngilizce sözlü bir şarkı temsil edecekti Türkiye'yi. Yarışma 24 Mayıs 2003'te Letonya'nın başkenti Riga'da yapıldı. Oylama sona erdiğinde puan tablosunun tepesinde Türkiye vardı. Gecenin belki de en mutlu ismi bir Galatasaraylıydı. Ülkemizin Eurovision'a katılmasında öncülük eden ve yıllarca yarışmayı anlatan Bülent Özveren, Sertab Erener'in zaferini duygu yüklü bir şekilde aktarıyordu Türkiye'ye.

Eurovision 2007'de Türkiye adına Kenan Doğulu, kendi bestesi **Shake It Up Şekerim** ile yarıştı. Helsinki'deki organizasyonda Doğulu'ya vokalde Murat Çekem (GSL 119) eşlik etti. Finalde 163 puanla 4. olan şarkıya 5 ülke 12 puan verdi. Sırbistan'dan Marija Šerifović ise 1. sırada yer aldı.

2012'den bu yana ise yarışmada yokuz. Yetkililer gerekçe olarak Eurovision'un adil olmayan puanlama sistemini gösteriyor. Ancak giderek muhafazakârlaşan Türkiye'de karar vericilerin, yarışmaya katılacak LGBTİ bireylerden, cinsellik içeren sahne şovlarından korkusunun bizi oyun dışında kalmaya ittiğini düşünenlerin sayısı hiç de az değil. Gençler çok bilmesede eskiler Eurovision günlerini özleyiyor. Bakalım Türkiye bir gün yeniden sahneye dönecek mi, dönerse Mektepliler yeni serüvende de yerlerini alacak mı?

KAYNAKLAR: Milliyet arşivi. / Cumhuriyet arşivi. / yavuzhakantok.com sultani.com / Hey dergisi. / Tv'de 7 Gong dergisi.

ETİ ÇOCUK TİYATROSU GÖSTERİMLERİNE DEVAM EDİYOR!

ÖZGÜN
OYUN

Salon: Boğaziçi Kültür ve
Sanat Merkezi
Adres: Pınar Mahallesi No: 4
Sarıyer - İstanbul
Tarih: 19 - 20 Şubat 2022
Saat: 12:00 - 14.30
Gişe Tel: 444 17 22

Salon: Kadıköy Halk Eğitim Merkezi
Adres: General Asım Gündüz Cad.
Bahariye Kadıköy - İstanbul
Tarih: 3 - 4 - 5 - 6 Şubat 2022
Saat: 12.00 - 14.00
Gişe Tel: (0216) 336 29 07

ÜCRETSİZ

Sahnelerin İlklerinden Bugüne

Refik Ahmet Sevengil'in farklı dönemlerde ayrı ciltler olarak yayımlanmış, son cildi ise yayımlanmamış olan Türk tiyatro tarihi araştırmalarını derlerken modern anlamda sahneye çıkan ilk nesildeki Galatasaraylıların önemi dikkatimi çekmişti. Bir yıllık bir çalışmaya rağmen kitap çıktığında yayınevi editör olarak Ayşe diye birini künyeye yazmıştı ya neyse... Sevengil'in yazdıkları da diğerleri gibi İstanbul'da tiyatroya gönül verip sahne tozunu ilk yutanların Ermeniler olduğunu gösteriyor. Asırlar boyu rağbet görmeyen tiyatronun can bulması belki geç ve güç oldu ama Ali Sami Yen'in verdiği şu gazete ilanına sebep olacak hâle de geldi: "Derme çatma birkaç tiyatro kumpanyasının merhum pederim Şemsettin Sami Bey'in Besa adlı eserini sahneleme isteğini basında gördüm. Şimdiye kadar umumi ahlâka fesat sokmaktan başka bir niyeti olmayan bazı tuluatçıların bu oyunu sahnelemesine katiyen razı değilim. Bu oyunu ancak millete ciddi piyesler sunmaya çalışan Fehim ve Minak efendiler oynayabilir."

Tepebaşı Tiyatrosu

Türk tiyatro tarihi İstanbul'da sahneye çıkan ilk nesil Rum ve Ermeni sanatçılarla başlatılır. Bu saptama genel olarak doğrusu da onlarla eş zamanlı hareket eden Galatasaraylıların hakkını da vermek gerekir.

Geleneksel tiyatrodan dramatik anlatıma geçiş lisedeki edebiyat derslerinde öğrendiğimiz gibi *Şair Evlenmesi*'nin yazılmasıyla bir günde olmadı. Osmanlı devrinde güldürücü ve taklitçiler olarak adlandırılan tiyatro öncüleri kimi zaman dramatik eğlenceler de düzenliyordu. Erken dönem Türk tiyatrosunda rastladığımız ilk Galatasaraylı, Karagözcü Hamit Keskin Ağa'dır. II. Mahmut döneminde kol oyunu saraya girmiş, taklit ustaları seçilip saraya getirilmişti. Enderun tarihçisi İlyas Ağa, Galatasaraylı Hamit Ağa'nın usta bir taklitçi olduğu duyulunca hemen Topkapı Sarayı'na getirildiğini ve huzura çıkarıldığını anlatıyor. Tanzimat tiyatrosunun önemli bir organı sayılan ve

İstanbul'da opera zevkini saray dışına çıkartan Bosko Tiyatrosu'ndaki dramlar 1840'larda çok etkindi. Eserler İtalyanca, sanatçılar da İtalyandı. Bosko Tiyatrosu o zaman Galatasaray Tıbbiyesi olan mektebin karşısındaki ahşap bir binaydı ve "Galata Sarayı kurbünde kâin tiyatrohane" diye anılırdı. Bina yenilenip Naum Tiyatrosu olduktan sonra Padişah Abdülmecit'in de geldiği 1848'deki *Macbeth* temsiline mekteplilerin de kayıtsız kalması beklenemezdi. Hele ki padişah temsile geliyor diye Taksim'den Galatasaray'a kadar olan evler fenerler ve kandil-

lerle süslenip, yolda birkaç yerde çalgı takımları bulunurken...

Hayrullah genç tıbbiyeli nesilden olarak bu sanat hareketini takip etti ve öğrenciliği sırasında ilk dramatik Türkçe eseri yazan oldu. 1844'te diploma aldığını yazdığı ve *İbrahim Paşa ile İbrahim Gülşenî'nin Hikâyesi* piyesini kaleme aldığı okul defterinin içinde öğrencilik dönemine ait bazı notlar da var. Eser konusunu, birçok opera gibi geçmişten alıyor. Bir padişahla veziri arasındaki rekabet, vezirin kendini ele vereceğini tahmin ettiği kimseleri öldürmesi gibi olaylar, eski operalara yakışır nitelikler taşıyor. Eserin bazı yerlerinde karakterlere gazeller söylenilerek opera ariyaları taklit edilmek istenmiş. Metinde "Tiyatro kararır, müzik de gayet kederli ve bir hava çalar..." gibi notlar var. Bütün bunların anlamı, Hayrullah'ın sahneye konması için müzikli bir eser yaratmak istemesi. Piyesin bölümlerini "fasıl" olarak ifade etmiş olması da bu sözcüğün Türkçe'de kitap bölümlerini belirtmesi geleneğini doğruldu. Bu arada

Modern Türk tiyatrosunun ilk kuşak sanatçıları Kösem Sultan piyesini çalışırken. (Sağda yerde) Heracya, Burhaneddin Tepsî*, Selahattin, (iskemlede) Eliza Binemeciyan, Muvahhit, Madam Binemeciyan, Kemal Daverî, Münif Fehim, Şahabettin Süleyman (ayakta) Tahsin Nahit*, İsmail Galip, Şadi*, Şehber, Ahmet Fehim, Adriyen. Aynı karede üç Galatasaraylı.

Zati Arca

1934 yılında bir ilanda Ekrem ve Cemal Reşit Rey eseri.

sonraki yıllarda kendisinin önemli bir fikir ve edebiyat adamı, oğlunun da Şairiazam Abdülhak Hamit olduğunu hatırlatalım.

Abdülaziz'in saltanatının ilk yılından itibaren saraydaki tiyatrodaki Müslüman oyuncuların sahne aldığı Türkçe oyunlar başladı. Gönüllü olarak Galatasaray Sultanisi'nde tarih öğretmenliği yapan ve Selâhaddin Eyyûbî'nin hayatından yola çıkarak bir tiyatro oyunu yazan Şakir Bey de bu dönemde yetişti. Sarayda Türkçe tiyatro hareketi II. Abdülhamit zamanında da devam etti. Uzun süre Galatasaray Lisesi'nde müzik öğretmenliği olarak çalışan Mehmet Zati de (Arca) saray tiyatrosunun öncü aktörü, rejisörü ve müdürüydü. Ahmet Reşit Rey (1870-1955) de Edebiyat-ı Cedide hareketi içinde H. Nazım imzasıyla şiirler yazmasının yanında Mektebi Sultani'de edebiyat öğretmenliği yapmış, Racine'den dört, Corneille'den beş kitap çevirmişti. Ayrıca modern Türk sahne sanatlarının iki Galatasaraylı üstadı olan oğulları Cemal ve Ekrem Reşit Rey'i yetiştirdi.

II. Meşrutiyet'ten sonra sahneye çıkarak kendi yönetiminde oyuncu topluluğu kuran ve uzun yıllar tiyatro yapan Burhaneddin Tepsî de Galatasaray'da öğrenciyken, önce Minakyan'ın, sonra da Beyoğlu'ndaki Fransız tiyatro gruplarının oyunlarını seyrederek tiyatroya merak sardığını söylemiştir. Bazı okul arkadaşlarıyla Fransız piyeslerini ezberler, eski vezirlerden Tevfik Paşa'nın oğlu Nuri'nin, Ayaspaşa'daki konakta yaptırdığı sahnede tiyatro oynarlardı.

1908'den önce tiyatroya merak saran ve meşrutiyet ilan edilince sahneye çıkanlardan biri de oyun yazarı İbnürrefik Ahmet Nuri Sekizinci'ydî. Ahmet Nuri'nin çocukluğundan beri tiyatro oyunları okuduğunu, Osmanlı Tiyatrosu'na çok gittiğini, arkadaşlarıyla evlerinin bahçesinde bir sahne kurarak komşu çocuklarına temsil verdiklerini anılarından öğreniyoruz. Daha çocuk sayılacak yaşta *Çoban Kızı* adlı

bir oyun yazdığını, bunu arkadaşlarıyla komşulara oynadıklarını söylüyor. Sonraları yazdığı komedi ve vodvillerle büyük bir ün kazandı, 1908'den hemen sonra sahneye çıkarak birçok oyunda rol aldı, yazdı, hem oynadı hem yönetti ve uzun yıllar tiyatroya katkı sağladı. Ahmet Nurettin, daha sonra kullandığı adıyla İbnürrefik Ahmed Nuri Sekizinci, Meşrutiyet'in ilk günlerinden başlayarak birçok piyeste rol almış bir tiyatro yazarı. II. Meşrutiyet'ten sonra sahne çalışmalarına katılan bir diğer Galatasaraylı da Müfit Kâtip (1887-1917). O da manzum eserlerde rol aldı, birçok dergi ve gazetede tiyatro eleştirileri ve tek perdelik küçük piyesleri yayımlandı. Hüseyin Şadi ise 1908 yılında, sahneye ailesinden gizli çıktığı için yıllarca Fikret takma adını kullandı. 1891 yılında İstanbul'da Beylerbeyi'nde doğdu. Galatasaray'da okurken götürüldüğü Hasan, Şevki ve Minakyan sahnelerinde tiyatroya merak sardı. Piyesleri seyrederken sözlerini not eder, evde arkadaşlarıyla oynamaya çalışırdı. Tiyatrocu olduğu ailesince duyulunca evden ayrılmak zorunda kaldı. 1910 yılında Burhanettin Tepsî'nin Rumeli turnesine katıldı. Manastır'da grup dağılınca işsiz kaldı. Ailesi bir daha sahneye çıkmama şartıyla eve kabul etti. Polis Müdürlüğü Yazı İşleri Kalemî'nde birkaç ay çalıştıktan sonra yine aktörlüğe döndü. Donanma Cemiyeti'nin tiyatrosunda çalıştıktan sonra Darülbeyazî'ye girdi. *Hisse-i Şayia*'daki rolüyle şöhreti arttı. İbnürrefik Ahmet Nuri'nin birçok vodvilinde başrol oynadı; güçlü ve sevimli tipler yaratarak büyük komedyen olduğunu kanıtladı. Mustafa Kemal tarafından kabul edildiği İzmir seyahatinden sonra İstanbul'a dönmedi. Mustafa Kemal'in gösterdiği yönde, Anadolu kasabalarında temsiller vererek Ankara'ya gitti. Yeni başkentte 1927 yılına kadar tiyatro yaptı.

Mektebi Sultanî'nin tiyatro aracılığıyla kente de bir katkısı oldu. Geliri, 1910 yangınından zarar gören ve evsiz kalanlara dağıtılmak üzere, lisenin öğretmen ve öğrencileri büyük bir eğlence düzenledi. 13 Ağustos gecesi Tepebaşı Bahçesi'nde, 15 Ağustos akşamı da Kadıköy'de Zambaoğlu Bahçesi'ndeki yazlık tiyatrodan Ahmed Fehim yönetiminde kadınlara özel düzenlenen temsilde *Nesteren* piyesi oynandı.

Galatasaraylılar 1880'lerden beri Fransa'da, özellikle Paris'te okumuş, çalışmış ve yaşamıştı. Üniversite öğrenimi, tez ve doktora çalışmaları için gelenler, ressamlık, yazarlık, tiyatro yapmak için tercih edenler, üniversitelerde görev alanlar oldu. Tevfik Fikret'in mektepte kurduğu sahnenin Türk tiyatrosuna katkıları, Darülbeydâ'nın ilk edebî danışma kurulunda iki Galatasaraylı'nın bulunduğu (Emin Bülent Serdaroglu ve Ahmet Haşim) Darülbeydâ'dan başlayarak Cumhuriyet Dönemi'ne damgasını vuran ve görece daha çok bilinen Galatasaraylılar da bir başka konu. Bu konuya girme cesareti gösteren, Ankara Sanat Tiyatrosu'nun kurucusu Asaf Çiğiltepe'den mi, Théâtre de Liberté ile Semaver Kumpanya'nın kurucusu Işıl Kasapoğlu'ndan mı başlayacağını kestiremez; *Keşanlı Ali Destanı* yazarı Haldun Taner'e mi, komiki şehir Enis Fosforoğlu'na mı yanaşacağını kestiremez.

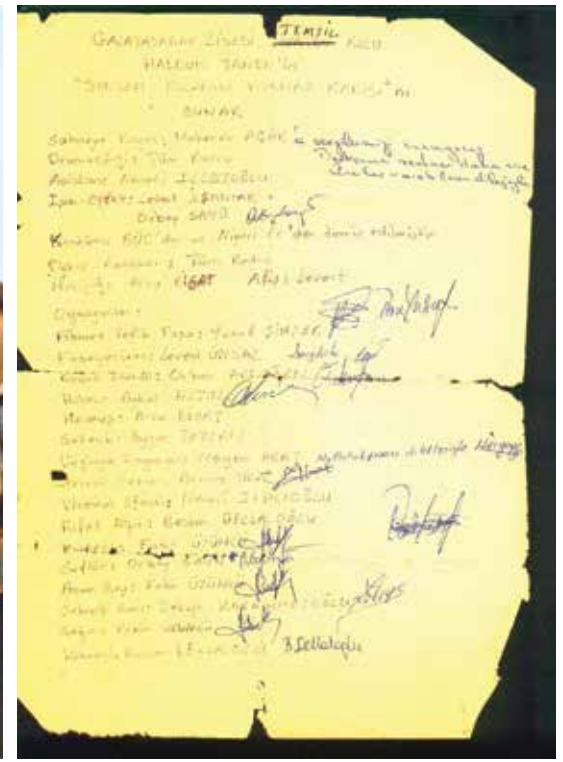
1968'deki yüzüncü yıl kutlamalarını özetleyen filmde bir ayrıntı: Tiyatro gecesi Haldun Taner'in konuşmasıyla başladıktan sonra perde açılıyor. *Bir Kavuk Devrildi* oyunundan bir sahne oynayan dönemin ünlü tiyatrocuları arasında Necdet Mahfi Ayral, Ergun Köknar, Bilge Zobu ve Erhan Dilligil de var. Film seslendiren Selçuk Kaskan sözünü etmiyor ama o kadroda Nevres rolünde de bir öğrenci var: Ferhan Şensoy. O gün kavuğun devrilmesini canlandıran o öğrenci, 2016 yılında ustasından aldığı kavuğu ilk çıraklarından Rasim Öztekin'e devretti. Yarım asır önce Tevfik Fikret Salonu'nda devrilen kavuk nasıl ilgiyle izlendiyse, devrolan kavuk da Galatasaraylıları o kadar ilgilendiriyordu. Kavuğun Ferhan Şensoy'a geçmesinde bir başka Galatasaraylı'nın da etkisi olduğu bilinmiyor olabilir. Münir Özkul bir röportajında anlatmıştı. Kavuğun yeni sahibinin Ferhan Şensoy olması gerektiğini düşünürken, bir bakıma onay almak için Erol Günaydın'a danışmış. Kavuğun Rasim Öztekin'e devrildiği gün, Renan Bilek *Ömrüm* adlı müzikalde Cem Karaca'yı sahnede yaşıtıyordu. Evvelki gün İKSV Tiyatro Festivali'nde *e-mülteci.com*'un yazarı ve yönetmeni Sedat Ecer ayakta alkışlanmıştı. Levent Ünsal'ın rol aldığı

Darülbeydâ'nın ilk danışma kurulunda beş Galatasaraylı (*). (Oturanlar) Yakup Kadri, Yahya Kemal, Rıza Tevfik*, Abdülhak Hamit, André Antoine, Tahsin Nahit*, Ahmet Haşim*, Müfit Ratip*, Abdullah Cevdet, Mehmet Rauf, Emin Bülent* (Ayaktakiler) Çevirmen Bedii, Asım.

1984 yılında Tevfik Fikret Salonu'nda tiyatrocular buluşması: Bora Ayanoglu, Enis Fosforoglu, Ferhan Sensoy, Aydemir Akbas, Tarik Pabuccuoglu.

1980'lerde lise tiyatro kolu listesi.

Üç Nokta oyunu sezonu kapatmıştı. Berliner Ensemble, Robert Wilson yönetiminde *Üç Kuruluş Opera'yı* sahneledikten sonra festival direktörü Leman Yılmaz, Claus Peymann'a ödül vermek için Zorlu sahnesine çıkmıştı. Bunlar olurken Kocaeli Şehir Tiyatroları'nda Arzu Bigat Baril'in, Dada Balon'da, Okan Bayülgen'in rejileri sahneleniyordu. Hâlen her tiyatro sezonunda, o âlemdeki Galatasaraylıların etkisi gözleniyor. Yüz sene önce de manzara farklı değildi. O zaman da karşımıza Burhaneddin Tepsi, İbnürrefik Ahmed Nuri Sekizinci, Müfid Katip, Hüseyin Şadi çıkacaktı.

Bu görkemli devamlılığa bir örnek daha verebilirim: 1999 yılında lisenin Tiyatro Kolu Tevfik Fikret Salonu'nda Fransızca bir oyun oynadı. Bir ay önce Moskova'da uluslararası bir şenlikte prömiyerini yaptıkları oyunun başarısı üzerine Ankara'ya davet edildiler ve ödüller aldılar. O kadar etkileyiciydiler ki, Fransa Büyükelçiliği grubu tekrar davet etti. Buna değinmemin nedeni, Michel de Ghelderode'un Escorial adlı oyununun Türkiye'de ilk kez o günden 45 yıl önce, 1954'te yine aynı salonda, o zaman ki öğrenciler tarafından oynanmış olması. Başrollerdeki isimler sonradan çağdaş müziğin önemli bestecilerinden olacak olan Yalçın Tura ile Galatasaray'ın tiyatro tarihi belleği Atila Alpöge'ydi. Aynı oyun 1955'te Alpöge'nin çevirisiyle Türkçe de oynanmış, yeni prodüksiyonda Çetin İpekkaya ile Üstün Kırdar rol almıştı. Yani Tevfik Fikret o salonu boşuna kurmamış.

1957 yılında doğan bir başka harekete sıçradığımızda yine aralarında Ergun Köknar, Atila Alpöge, Şevket Altuğ, Genco Erkal gibi Galatasaraylıların bulunduğu bir oyuncu, yönetmen ve yazarlar topluluğu Genç Oyuncular hareketini kuruyor, Haldun Taner gibi üstatların da desteğiyle kasabalara tiyatro götürüyor, klasik eserleri bu topraklarda ilk sahneye kondukları hâliyle yorumluyorlardı. Liseden, Tevfik Fikret'in vizyonunun eseri olan

mektep sahnesinden doğan bu hareketin öncülleri de çok daha eskilerdeydi kuşkusuz. Önceki nesillerde olduğu gibi, şimdi Galatasaray'da tiyatroyla uğraşanların arasından da kültürel katkıda bulunacak olanlar çıkacak. Tevfik Fikret'in sahnesinde hareket olduğu sürece bu üretim sürececek. Bunu gösteren duygular ve sanılar değil, istatistik. Sadece oyuncular değil, Türk tiyatrosunun en özgün eserlerini yazan Haldun Tanerler, tiyatro dekorunda bir imza haline gelen Duygu Sağıroğlular, tiyatro müziğinin bir sanat dalı olarak nitelendirilmesini sağlayan Timur Selçuklar, tiyatro tarihini kayborduğu yerden çıkartıp üniversitelerde ders kılan Metin Andlar, eleştirmenlikte ustalaşan Mehmet Açarlar yetismeye devam edecek. Bu kesinlik, hemen her platformda rastlanan kuşaklar arası çatışmanın, Galatasaray ortamında kuşaklar arası buluşma ve sinerji olarak ortaya çıkması.

1960'larda Galatasaray oyuncuları

“Aynı sofrada etrafında toplanmanın yenilip içilenden daha lezzetli olduğunu Mektep’te öğrendim”

Aylın Yazıcıoğlu, Türkiye’nin en ünlü şefleri arasında. Onunki uzun ve renkli bir macera. Mektepten sonra Boğaziçi Üniversitesi’nde sosyoloji, sonra İngiltere’de, Essex’te master, peşinden Cambridge’de doktora derken bir gün geliyor ve “Ben aşçı olacağım!” diyor. Sonrası tam bir tutku hikâyesi. Cordon Bleu’de eğitim, dünyanın pek çok ülkesinde Michelin yıldızlı restoranlarda tecrübe, İstanbul’da esen Nicole fırtınası ve daha pek çok durak. Tutkularının peşinden gitmeyi Galatasaray’da öğrendiğini söyleyen Aylin Yazıcıoğlu Sultani’ye gastronomi yolculuğunu anlattı.

SULTANI DERGİ — Lise yıllarınızı anlatır mısınız? Nasıl bir öğrenciydiniz ve yemekle ilişkiniz nasıldı?

AYLİN YAZICIOĞLU — Lise yıllarım hayatımın en mutlu dönemiydi desem abartmış olmam. Bunu söylerken de iyimser tabiatımın ya da klişe bir nostaljinin etkisi yok. Pazartesi okula koşarak giderdim. Maalesef gündüzlüydim, 117 devresinden abim Kağan Yazıcıoğlu yatılı olduğu için anne babamız bir çocukları evde kalsın istemişler, piyango bana çıkmış. Ama öyle bir birliktelik ruhu içinde geçti ki yıllar, hafta sonları bile neredeyse bütün bir sınıf yoklaması alabileceğiniz boyutta bir buluşma grubumuz vardı. Bizim 7. sınıfa geçtiğimiz yıl 80 Darbesi oldu. Ülkedeki etkilerini aynen biz de okulumuzda yaşadık. Ama daha çocuk aklımla, içgüdüyle belki de Galatasaray’a dokunulamayacağı, illaki yanlışın döneceği inancım hep sağladı. Zaman içinde biçimsel değişiklikler oluyor ama özümüz hep aynı.

Akademik olarak “yeteri kadar” başarılı bir öğrenciydim. Sevmediğim derslere kolay konsantre olamazdım ama sevdiğim öğretmenlerimi hayal kırıklığına uğratmak için zorlansam da çaba gösterirdim. Cebir severdim

ama geometriyi beceremezdim. Organik kimya severdim, fiziğe kafam basmazdı. Malum sözelde başarılı olmanın pek de itibar görmediği bir dönemdi bizimkisi. Dolayısıyla tam da sebebini bilmeden biraz ailemi, biraz öğretmenlerimi ve hatta arkadaşlarımı hayal kırıklığına uğratmamak için fen bölümünden mezun oldum sonuç olarak ve gittim Türkçe-Matematik puanıyla Boğaziçi Sosyoloji Bölümünü kazandım!

Ders çalışmanın dışında o kadar çok yapılacak başka şey vardı ki mektepte... Şimdi kulüp denilenlere biz eskiden “kol” derdik. Henüz hazırlık sınıfında tiyatro koluna meyletmiştim, Sedef Ecer sahnede, ağzım açık izliyorum. Öğle tenefüsünde Candan Erçetin sınıfında şarkı söyler, ablaları rahatsız etmemek için kapının kenarından dinlerdik... Doğuştan yetenek nedir, alanında dâhi olmak nedir, tutkuyla çalışmak nasıl olur, sanattan ekonomiye, politikaya kendi ülkesi ve yurt dışında sözü geçmek nedir, yavaş yavaş tanıklık etmeye başladığımız yıllar... 80’lerin karanlıklarında “kollardaki” abi ve ablalarının dersler dışında da bize hayatta her türlü üretken olmayı aşıl原因 etkinlikleri için ne kadar teşekkür etsem az. Türk ve Fransız öğretmenlerin eğitimimizde pozitif katkıları ve hatta bazen negatif katkıları sayesinde pozitif kazançlarımız ne kadar kıymetliyse okulun havasında, suyunda saklı ruhunu bize ilmek ilmek işleyen abi ve ablalarımızın da yeri o derece değerlidir.

Lise yıllarında yemek konusu apayrı bir başlık. Yemek yemeyi hep çok sevdim, kendimce hep çok seçiciydim. Neyle ne yenir, hatta nerede ne yenir gibi küçük ukalalıkları “gourmande” dönemim olarak adlandırıyorum. Lisenin son yıllarında harçlıklarımızı biriktirip, fazladan su içsek hesabı denk getiremeyeceğimiz bütçemizle bir öğle yemeğinde İstiklal’de “Patio Restaurant”da domuz pirzolası ve çikolatalı sufle yemeye gidişlerimiz mesela... Ya da, akşamları Rejans bazen de Ayazağa Rus Lokantası’nda tavuk kievski öncesi minik bir limonlu ev votkası kaçamakları... Aynı gün içinde İskender kebab için Kadıköy’e, mousse au chocolat için Nişantaşı’na gidişlerimiz, şimdi yerinde Kichenette olan Opera Pastanesi’ndeki portakal şekerlemeli millefeuille pastası... Ama sanırım en çok da bunları hep arkadaşlarıyla yapmak, bir “sofra” etrafında toplanmanın yenilip içilenden daha lezzetli olduğunun öğrenilmesi, tüm mutfak kariyerim boyunca başarmak istediklerime en çok anlam katan hatıralardır aynı zamanda.

S.D. — Lise sonrasında nasıl bir kariyer yolunuz oldu? Gastronomiye geçişiniz nasıl ve neden oldu?

A.Y. — Kendime rağmen akademik olarak iddialı olmam gereken bir ortamda yetiştim. Şaka bir yana, ikiz gibi büyüdüğünüz abi çok zeki ve yetenekli olunca hayata hafiften rekabetçi başlıyorsunuz. Ardından lisede “daha dün”, kızların “kabul edildiği” bir ortama giriyor ve erkeklerle aynı değerde olduğunuzu kanıtlama çabasına giriyorsunuz. En azından benim çocuk beynimde durum buydu. Belki de o sebeple yapmak istediğim nedir diye sorgulamam zaman aldı ve yapmam gerektiğini düşündüğümü başarmaya çabaladım. Bize ne yaparsan yap ama yaptığın işte iyi ol öğretildi aslında, ben liseden mezun olurken bunu akademide başarmak istediğimi sandım. Tabiri caizse Behice Boran’ın kucagina doğmuş, Ruhi Su’dan ninni dinlemiş bir ev ortamında büyüyünce sosyoloji bölümünü kazanmam da pek sürpriz değildi. Sonrasında devlet bursuyla İngiltere’de yüksek lisans yapma şansı da kazandım. Önce Essex Üniversitesinde master tezi yaptım sonra da Cambridge’e kabul edildim ve sosyal tarih alanında doktora çalışmalarına başladım.

Hemen hemen tüm zamanı kütüphanede geçen birinin kalan zamanında da mutfakta olması, tariflerin zorluk derecelerinin gittikçe artması bile bana sadece “kafa dağıtmak için” yaptığım bir hobi gibi geliyordu. İşin galiba en ilginç tarafı ise bolum tezgâha yettiğinden beri mutfakta olan ben, hatta daha da fecisini söyleyeyim; toplumsal cinsiyet eşitliği üzerine çalışan ben, profesyonel mutfakta bir kadın olarak kariyer sahibi olmayı hayal bile edemedim! Hobim mesleğim oldu klişesi buraya çok yakışacak galiba... Eğer tutku denilen şey insanın yaptığı iş içinde kendini unutacak kadar kaybolması ise ben mutfakta öyleyim, hep öyle oldum. İsrarla da herkese o hâli yakalayabildiğiniz işi yapın derim. Doktoranın uzadığı ve çok mutsuz olduğum bir an geldiğinde ara verip “Bu mudur?” dediğim bir dönem oldu. Cambridge’te sosyal bilimler doktorası yaparken ben aşçı olacağım diye beni sevenlerin önüne çıktım! Özellikle aile için hiç kolay olmadı. Galatasaray’da yetişmiş olmamın farkıyla ben o yola girmekte hiçbir beis görmedim. Galatasaraylı bir kadının yapmak isteyip de başarmayacağı bir şey düşünemiyorum. İşin okulundan, çırağılığından başlamak gerekiyordu. Ben de öyle yaptım. 2004’te Paris Le Cordon Bleu’ye başvurduğum, kabul edildim. 2013 yılında İstanbul’a dönüp 132’den Kaan Sakarya ile beraber Nicole Restaurant’ı açana kadar epey uzun bir yoldu ve Paris’tekiler başta olmak üzere hep camiamızın desteğini yanımda buldum. Çoğunluğu Avrupa’da ve Paris’te olmak üzere Belçika, İngiltere, İspanya’da birçok Michelin yıldızlı restoranda çalıştım. Mesleğim sayesinde Kuzey ve Güney Amerika’da çalışma/yaşama fırsatım oldu. Dünyada nereye gidersem illa bizden birilerine rastlamak da ayrı bir hoşluk oldu tabii.

S.D. — İnsanın çocukken nasıl yetiştiği ile yetişkin olduğundaki gastronomi tercihleri arasında bir ilişki var mı?

A.Y. — Hem evet hem hayır. Soruyu dar anlamıyla yanıtlayayım önce. Çocukken yerleşen ağız tadı ilerde değişir mi dersek cevabım basitçe evet olurdu. Bir sınıf arkadaşımın restoranına geldiğinde “Ya biz çocukken aynı yemekhanede yemiyor muyduk, şimdi sen nereden icat ettin bu yemekleri?” diye bana takılması gibi... Bizim evde de kuru fasulye pilav pişer yanında turşu yenirdi, demek ki nasıl yetiştiği derken damağı değil de aslında kafası nasıl oluştu diye bakmak lazım. Çünkü bir kişi yeniliğe açık yetişti ise ön yargılardan arınıp denemeye, bazen de yanılmaya açıksa, özetle konfor alanının dışına çıkmaya hazırsa ne âlâ! Başka her şey gibi gastronomi tercihleri de gelişir ve değişir. Çünkü kişinin damağı da burnu da herhangi başka bir uzvu gibi çalıştırdıkça beceriler edinir. Yani tada-koklaya bu duyuları daha iyi tanımak, istenirse eğitmek mümkün.

S.D. — Yemeğe meraklı sıradan insanların bilmesi gereken temel gastronomi bilgileri neler olmalı? Mutfakta neye dikkat edelim? İsteyen her Galatasaraylıdan bir şef çıkar mı?

A.Y. — Yemeğe meraklı sıradan insan denilince Fransızların “amateur” kelimesi aklıma geldi. Ben kendimi profesyonel olmama rağmen öncelikle bir ev sahibesi, misafirlerine yemek hazırlayan bir amatör gibi hissediyorum. İşin özüne ilişkin çok önemseydiğim birkaç püf noktayı paylaşmak isterim. Gastronomi eğer iyi yeme-içme sanatı ise en temel bilgi tartışmasız iyi ürün seçmeyi bilmek olmalı. Ürünlere elimizle dokunup, koklayıp, mümkünse tadarak seçmeliyiz. Hangi mevsimde ne yenir, mutlaka bilmek gerek. Modern insan her şeyi teknolojiyle “hallettiğini” sandığı için gıdalarımız da bundan nasibini aldı elbet; ne istersek 12 ay ulaşmak mümkün. Dünyanın bir ucunda olanı diğer ucunda bulmak da öyle. Hadi global ekolojik sorunları bir yana bırakın sadece lezzet peşinde koşmak için bile mevsiminde, taze ve en az kilometre aşmış ürünlere ulaşmamız gerekiyor. Hiçbir şeyin eski tadı yok şikâyeti sadece çocukluğa özlem değil. Gerçekten olgunlaşmadan toplanan ya da güneş bile görmeden hızlandırılarak yetiştirilen gıdaların lezzetli olması imkânsız. Ürün seçerken bir diğer kriter de az işlenmiş olması. Michael Pollan’ın çok sevdiğim bir sözü kulağıma küpe; “market raflarında büyükannenizin tanıyamayacağı hiçbir ürünü satın almayın.” Sonraki aşama da iyi işlemeyi bilebilmek. Biraz teknik öğrenmek iyi olur elbette. İnternet bu konuda devasa bir destek, artık hangi sebze nasıl ayıklanır, hangi balık nasıl pişirilir bilmiyorum demek neredeyse ayıp. Ama bir diğer kaynak da mümkünse evinde her gün yemek yapan biriyle mutfaka girmek bence. Yılların verdiği bir “yemeği pişirme hissi” var ki, onu öğrenmek en zor olanı. Ama eskilerin “elinin lezzeti” diye

Resim öğretmenimizle, 6. Sınıflar "Resim Sergisi"

12. Sınıf, "Lise Çayı"

yarı mistik şekilde açıkladığı da bence o "his" dediğim şey işte. İyi ürün seçildi, lezzetle işlendi, sacın olmazsa olmaz üçüncü ayağına geldi sıra; o da sunum. Amatör ya da profesyonel fark etmez, göze hitap eden sofralar kurmanın lezzet algısını artırdığı kesin. Özenle sunulduğunda en basit tarifler bile fark yaratır diye düşünüyorum. Çünkü bence iyi yemek pişirme çabası hem kendine hem de misafirlere verilen önemin en samimi göstergesidir. Yukarıdaki konulara zaten dikkat ettiğinden hiç şüphem olmayan ve her meslek için gerekli on bin saat kuralını geçen her Galatasaraylıdan isterse illaki bir şef çıkar.

S.D. — Dünyada yükselen mutfaklar neler? Pandemi ne getirdi, ne götürdü?

A.Y. — Pandemi sonrası değişiklikleri konuşmak için henüz erken diye düşünüyorum. Ancak mesela ev dışı yemek sektörünün, paket servis hariç her çeşidinin büyük zarar gördüğüne şahit olduk hep birlikte. Evin dışında sadece yemek tüketimi değil insanların sosyalleşme kabiliyetleri de bu krizden nasibini aldı. Korona da herhangi bir gripmiş gibi normalleştiği gün insanlar nasıl tepkiler verecek yaşayıp göreceğiz. Ama bir sofranın etrafında buluşma isteğinin her zamankinden daha güçlü geri geleceğine inanırdım. Daha pandemi öncesinde ivme kazanmış olan yerel mutfakların daha da önem kazandığını düşünüyorum. Özellikle haute-cuisine denildiğinde dünyanın her yerinde bir Fransız hegemonyası sürerdi mesela. Fransız malzemelerinin İtalya'da, İspanya'da bile "lüks" algısıyla sunulduğunu gördük. Keza teknikler de illa Fransız mutfağının koyduğu alfabe takip etmek "zorundaydı". Alba'da yıldızlı bir restoranda trüflü bir makarnanın ardından foie-gras koymayı oyunun kuralı olarak gören zihniyetin modası artık çoktan geçti. Yerel malzemenin önemi arttığı gibi artık mutfak tekniklerinde de her ülke kendi özüne dönüyor. Hatta "yenilikçi şef" olmanın önemli bir kuralı da yerel ürünleri yerel tekniklerle çalışmaktan geçiyor.

S.D. — Kendi pişirmediklerinizi yerken eleştirel misiniz?

A.Y. — En az ama doğru işlenmiş, en taze yemek sanırım benim iyi yemek beklentim. Ege mutfağının sadeliğini seviyorum mesela. Düzgün sıkılmış zeytinyağıyla odun ateşinde pişirilmiş bir

sebze yemeğine doyum olmaz. Eleştirel bakmaya gelince; mesleksi bozulma diyeceğim ben buna. Maalesef kaçınılmaz olarak yemek yeme gibi temel bir ihtiyacı, bence çoğu zaman gereksiz bir entelektüel seviyeye taşıyıp fazla anlamlar yüklüyoruz. İşini doğru yapmak gerektiğine inancım sonsuz, bunu ölçmek için de evrensel kurallar mevcut. Ama günün sonunda yemek pişiriyoruz, feza insan yollamıyoruz. Kendi yemek pişirme maceramla ilgili değişmeyecek duruşum ise asla hiçbir şeyin tamam olmadığı. Hatta şairden ilhamla "en iyi yemeğim henüz pişirmediğimdir" diye beni diri tuttuğuna inandığım bir mottom var. Diğer meslektaşlarımla ilgili olarak da lütfeder sorarlarsa olumlu fikirlerimi ortadan, olumsuzları özellerinde paylaşmayı bir borç bilirim. Bu arada mekânlarda yemek kadar ve hatta bazen daha çok önemseydiğim aslında servistir. Yemeği batıran da çıkaran da çoğunlukla o mekânda alınan servis çünkü. Doymak konusu biraz karışık, psikolojik boyutu var çünkü. Ben ne yediğimin farkında olmaya ve elimden geldiğince de beslenmek için yemeye çalışıyorum.

S.D. — Özellikle genç liseli kardeşlerimize gastronomi üzerine bir kariyer önerir misiniz? Ne yapınlar? Ne yapmasınlar?

A.Y. — Gastronomi derken bir kariyer değil de birçok kariyer yapılabilir aslında. İlgilendikleri alanın gastronomi bölümünde neye denk düştüğünü iyi belirlemeleri önemli. Gastronomi bölümü mezunları arasında mutfakta aşçı olmaktan tutun da blogger olmaya geniş bir yelpaze var. Peki aşçı olmak isteyen minimum staj, kısıtlı uygulamalı mutfak dersleri ile dört yıl bir üniversitede okumasına gerek var mı? Ben farklı bir eğitimin aşçı adayı gencimize de çalışacağı mutfaklara da daha yararlı olacağını düşünüyorum. Altını en çok çizmek istediğim, defalarca hatırlatmak istediğim nokta ise gencimiz mezun olduğunda "şef" olmayacak. Bu bir pozisyonudur, meslek değil. Tavsiyem işin aslını görmek için bir hafta bile olsa seçtikleri mesleği yerinde yaşamalarıdır. Sözü özünü bu güzel mesleği yapmak isteyen herkese öneririm. Ve tabii mutlaka ama mutlaka dünyayı gezip mümkün olduğunca başka mutfakları, ürünleri keşfederek gelişmelerini tavsiye ederim. Benim destek olabileceğim elimden gelen ne olursa yardım etmekten de çok mutlu olurum.

Hayallerine Giden Yolda **GEDİK** ÜNİVERSİTESİ

gedik.edu.tr

“Galatasaray Yurdu’ndaki havayı başka hiçbir yerde bulamazdım”

2 020 yılı Galatasaray Büyük Ödülü’nün sahibi, gazeteci ve yazar, kendi deyimiyle Galatasaray ve Atatürk sevdalısı Orhan Karaveli Ağabeyimiz (1949 mezunu) geçirdiği bir ev kazası sonrasında aralık ayında Galatasaraylılar Yurdu’na taşındı. Yurdumuzda gördüğü sevgi ve özenli bakımdan çok duygulandığını söyleyen Orhan Abi’ye geçmiş olsun diyor ve sorularımıza verdiği yanıtlarla sizleri baş başa bırakıyoruz.

SULTANİ DERGİ — Sizi tüm Türkiye tanıyor ama hâlâ tanımayan varsa, kendinizi nasıl anlatırsınız? Orhan Karaveli kimdir?

ORHAN KARAVELİ — Ben çok eski bir ailenin çocuğuyum. Annemin babası bir din adamı olarak Atatürk’ün Ankara’ya gelişinde Atatürk’e çok yardımcı olmuştur. Hatta İstiklal Marşı’mızın sözlerini Milletvekili Mehmet Akif Bey, dedemin misafiri olarak Ankara’da kaleme almıştır. Çocukluğumda Ankara’da, İstiklal İlkokulu’nda, 1937 yılında Atatürk ile karşılaştım. O beni sevdi, saçlarımı okşadı. Babam Kurtuluş Savaşı boyunca Atatürk’ün özel pastacısı olarak görev yapmıştır. Bütün bunlar benim Atatürk’e çok yakından bağlanmamı sağlamıştır. 1937 yılında babamın yönlendirmesiyle yatılı olarak Galatasaray Lisesi’ne geldim, birinci sınıftan itibaren mektep hayatım böylece başladı. Galatasaraylılık benim için çok önemlidir.

S.D. — Galatasaray Lisesi ve Galatasaraylılıkla tanıştığınız ilk günlere gidelim. Çocuk kalbinizden neler anımsıyorsunuz, hangi kareleri bizle paylaşmak istersiniz?

O.K. — O ilk günlerden anımsadığım, 1938 senesinde Atatürk’ün vefat etmesinin ardından yaşadığım üzüntü. Bu durum beni çok sarstı, onun devrimlerinin koruyucusu olacak bir çocuk olarak kendimi böyle hissettim. Aradan çok yıllar geçti ben hâlâ Atatürk’ten aldığım ilhamla doluyum. Bu bilinçle çalıştım. Ailem İstanbul’a taşındıktan sonra da 12 yıl boyunca ben hep yatılı olarak okudum, 1948-1949 yıllarına kadar mektepte idim. Galatasaraylılığım hep devam etti. Ben hep Türk ve Galatasaraylı olarak yaşadım. Galatasaray’ı canımı verecek kadar çok sevdim.

S.D. — Nasıl bir öğrenciydiniz? Okul sıralarınızdan unutamadığınız hocalarınız ve maceralarınız neler?

O.K. — İyi bir öğrenciydim 12 yıl boyunca ikmale bile kalmadım.

Bir an önce hayata atılıp ülkem ve Galatasaray için iyi bir şeyler yapmayı hayal ettim. İlkokul hocalarım Hafız Nuri Bey ve Hidayet Bey’i hiç unutmadım... Bir gün hiç unutmam öğle yemeğinde sert ama çok insancıl bir müdür muavini olan Lütfü Bey yemeğimi bitirmeden sofradan kalkmam gerektiğini bana öğretti. Şimdi burada bazen bu güzel yerde yemeklerimi bitirmediğim için daha doğrusu bitiremediğim için çok üzülüyorum. İşte beni yetiştiren Galatasaray Lisesi budur, hayat boyu öğrettikleri insanın aklında kalır.

S.D. — Ömrünüzü yazmaya adadınız. Mektepte okuduğunuz yıllarda bunun işaretleri var mıydı? Kimleri örnek aldınız, kimlerden öğrendiniz?

O.K. — Öğretmenlerim benim yazar olacağımı benden önce fark ettiler, hatta bana haber vermeden benim tahrir vazifelerimi dergilerde yayımlatmışlardır. Ben hukuk öğrenimi gördüm ama hep yazar ve gazeteci olarak yaşadım. Gerektiğinde ailemin başta babam olmak üzere yaşadıkları sıkıntılarda onlara yardımı gerekli gördüm. Ben formasyonumu Galatasaraylılığıma borçluyum. Örnek olarak hep Galatasaraylı yazarları düşündüm. Bir örnek vereceksem Galatasaraylı

Cumhuriyet Gazetesi Kurucusu Yunus Nadi'yi verebilirim.

S.D. — Galatasaray'dan pek çok önemli yazar ve gazeteci çıktığını düşündüğümüzde, okulumuz sizce öğrencilerine neyi farklı veriyor?

O.K. — Galatasaray'dan çok sayıda gazete sahibi ve yazarı yetişmiş olması Galatasaraylıların memleketlerini çok sevdiklerinin bir işaretidir. Kısaca şunu söylemek isterim ki; Galatasaray'dan çok yurtsever insan çıkmıştır. Ben de onlardan biriyim. İlimde, fende, yurtseverlikte Galatasaraylılar daima ön planda olmuşlar ve gerektiğinde acı çekmeyi bilmişlerdir.

S.D. — Galatasaraylılar Yurdu ile yolunuz ne zaman ve nasıl keşti?

O.K. — Kendi hatam yüzünden bir kaza geçirdim. Şimdi buradayım ve büyük bir hassasiyetle, herkes bana yardımcı olmaya çalışıyor. Burayı bulan oğlum Orhan'dır. Kendisi Galatasaray'da okuma şansına sahip olamamıştır. Ama o da çok iyi bir Galatasaraylıdır, eşim de öyle. "En büyük Cimbom!" deriz biz.

S.D. — Ne zamandır buradasınız ve ilk izleniminizden başlayarak düşüncelerinizi alabilir miyiz? Endişeleriniz var mıydı, şimdi nasıl hissediyorsunuz?

O.K. — Sanırım 20 günden beri buradayım, burayı kuranlar ve ya-

şatanlara ne kadar teşekkür etsek az. Ülkemizde başkaları da başka konularda Galatasaraylılardan örnek alırlarsa çok iyi olur. Şunu unutmayın ki buraya getirilmiş olmak benim için çok önemli bir husustur. Söylediklerimde Dernek Başkanımız sevgili "Berber Kardeşim" gerekli düzeltmeleri yapacaktır. Unutmayın ki hasta yatağımdayım, bunları bu şartlarda anlatıyorum... Buraya gelirken herhangi bir endişem olmadı, geldiğimden beri keyfim gayet yerinde.

S.D. — Günlük hayatınız nasıl geçiyor? Yurtta bir günü anlatır mısınız? Dostluklarınız oluştu mu?

O.K. — Burada bulduğum havayı hiçbir yerde bulamazdım. Başta Müdüremiz Aycan Hanım, yardımcısı Umut Bey olmak üzere burada çalışan herkes olağanüstü gayretler sarf ediyorlar. Bakmayın şu an bir "ağır hasta" konumundayım, onlar sayesinde iyileşeceğim. Allah yardımcıları olsun. Burayı kuran Vakfın üyelerine de teşekkür borçluyum. Galatasaray demek öncülük ve önderlik demektir. Burası da bu durumu örnekleyen bir yer.

S.D. — Galatasaray Liselilere yurdumuzla ilgili vermek istediğiniz bir mesaj olur mu?

O.K. — Tabii ki, olmaz mı; bütün gönlüm ve kalbimle buraya başvurmalarını tavsiye ederim.

*benim adım
aşk*

sabrinahaus

HOTEL

Rezervasyon: +90 549 310 66 77

75. Mezuniyet Yılında Can Kırâç: “Ne Mutlu Galatasaray Liseli Olmak!”

5 Aralık'ta Mektebimizde hem anlamlı hem hüznü bir tören vardı. 1938 yılı girişlilerin 75. mezuniyet töreninin tek katılımcısı 1207 Can Kırâç, yaptığı konuşmada 1946 yılında liseden mezun olan 147 arkadaştan hayatta kalan tek kişi olmasını “büyük bir dram” olarak nitelendirdi. Can Ağabey'in yazı, fotoğraf ve kolajla ilişkisini bilenler onun duygularını paylaşmaktaki ustalığına hiç şaşır-maz. 75. yıl töreni için hazırladığı yazı öylesine hisliydi ki törenin hemen ardından Sultani için Can Ağabey'in kâpısını çaldık. Önce kısa bir röportajla mesajlarını aldık. Mektep hatırlarını ve Galatasaraylılıkla ilgili düşüncelerini aktardığı bir makalesi ile aslında hayata nasıl da dört elle sarıldığının tanıdığı kolajlı taşlamalarından seçkilerini de beğeninize sunuyoruz...

NURTEN YALÇIN ERÜS — 75. yıl töreninde okulla yeniden buluşmak nasıl bir duyguydu?

Can KIRAÇ — 75. yıl töreni “hayatın en acı gerçeği” ile karşı karşıya gelmeme sebep oldu. 146 sınıf arkadaşımı kaybettiğimi öğrenmem bütün anılarımı kararttı. Bana; “Ben niçin yaşıyorum?” duygusunu hatırlattı. O günü hatırladıkça kâbus görmeye başlıyorum.

N.Y.E. — Galatasaray'da aldığınız eğitim hayatınıza nasıl tesir etti? Mektebimizin size kazandırdığı en önemli nitelikler ne oldu?

C.K. — Galatasaray Lisesi'ndeki hayatım bana “Niçin?”, “Neden?”, “Nasıl?” sorularına cevap bulmamı öğretti. Hocalarımın “Batı dünyasına” bakmayı öğrendim. “Fikri Hür, Vicdanı Hür, İrfanı Hür” bir “İNSAN” olmanın nasıl bir sorumluluk olduğunu anladım.

N.Y.E. — İş hayatında Galatasaraylılık dayanışması diye bir kavrama inanır mısınız? Siz bunu nasıl deneyimlediniz? Destek aldığınız büyükleriniz, destek verdiğiniz küçükleriniz oldu mu?

C.K. — İş hayatımda “Galatasaylılık” dayanışması aramadım. Ancak; Türkiye'nin en büyük özel kuruluşlarından biri olan Koç Holding şirketinin yönetim kurulunda Galatasaray Liseli Şahap Kocatopçu, Prof. Kemal Oğuzman, Prof. Hasan Fehmi Yazıcı (ikisi de sınıf arkadaşım) ve kardeşim İnan Kırâç ile buluşmama hâlâ şaşarım.

N.Y.E. — Koç Holding'den emekli olduktan sonra günlerinizi nasıl doldurdunuz? Neler yaptınız? Kitaplar yazdınız, kolajlar yaptınız... Dünya değişti, değişimi nasıl yönetiyorsunuz?

C.K. — 1991 yılı sonunda Koç Topluluğu'ndan ve iş hayatından ayrıldım. Bu 30 yıl bana hayatın yeni sahilinde yaşamayı öğretti. Yazı yazma alışkanlığımı geliştirdim. Anılarımla Patronum Vehbi Koç (1995), Anılar Olaylar (2004), Kolajlı Taşlamalar (2004), Can Kırâç ANTİKA Adam ve Can Kırâç ELDİVENSİZ Adam (2017) başlıklı kitaplarımı yayımladım. Çalışma hayatımdaki arkadaşlarımdan çoğunu ve iki yıl önce eşimi de kaybetmiş olduğum için yalnız yaşamayı öğrendim. Artık; anılarımla yaşıyorum... Ve ülkemizin sorunlarını çözmeye yardımcı olamadığım için üzülüyorum.

N.Y.E. — Galatasaray camiasındaki genç kardeşlerinize neler tavsiye edersiniz? Camia ile ilişkilerinde, iş hayatında nelere dikkat etsinler?

C.K. — Gençler arasında çekirdek bir grubun çok iyi yetişmiş olduğunu görüyorum ve bunların Türkiye'nin geleceğine sahip olacaklarını bekliyorum. Hedef bellidir gençler! Atatürk ilkelere sahip çıkınız!

Can Kırac - 75. Yıl Madalyası

Can Kırac - 75. Yıl Madalya Beratı, 1946

Mezuniyet Fotoğrafı
Felsefe Sınıfı, 1946

GS Lisesi Orta İki - Öğretmen Yardımcısı Enver Hoca
(GS Futbol Takımı'nda orta saha oyuncusu), 1940

GS Lisesi 12. Sınıf -
"Grand Cour"da son sınıf keyfi, 1946

Can Kır a 'ın Kaleminden: Galatasaray Liseli Olmanın Gururu

Galatasaraylılığın bir kültür olduğunu hepimiz biliyoruz. Bunu sağlayan olaylar, dönemlere ve sınıflara göre farklılık gösterir. Biz 1946'lılar, 1938 yılında başlayan okul yıllarımızı çok önemli olaylarla i  içe yaşıadık. Atatürk'  kaybetmenin acısını çektik. İkinci Dünya Savaşı'nın sıkıntılarını taşıdık. Ekmeğimizi karneyle aldık. Karartma geceleri soğuk koridorlarda omuz omuza uyuduk. Ayakkabılarımızın  mr n i uzatmak için tabanlarımıza kabara  aktırdık. Bez yumaklarını iplerle sararak futbol topları ürettik. Galatasarayımızın, futbol, voleybol ve basketbol takımlarını Türkiye şampiyonu yaptık. Missouri zırhlısının bahriyelilerine Beyoğlu'nun gizemli (!) yerlerini gösterdik. Tepebaşı tiyatrolarında sahneye çıkan Cahide Sonku'ya aşı  olduk. Beyoğlu sinemalarının yıldızları; Rita Hayworth, Alice Faye, Doris Day, Gene Tierney, Hedy Lamarr ve daha birçoklarını r yalarımızın sevgilileri yaptık.  i ek Pasajı'nda votkalı bira içerek sarhoş olmayı  ğrendik.

Yemek kültürümüzü Galatasaray Pilavı ile  l ms zleştirdik.  elik  zbaşıa S ke den gelen balık yumurtalarını dolabından aşıarak, " iftlik Burjuvazisi"nin damak zevkini öğrenmiş olduk.

Zeki Ege'linin, Nedim Rodop'un "Ege G neşı"yle sararan kuru üzüm ve kuru incirlerini tadarak beyinlerimizi güçlendirdik. Milli Korunma Kanunu'na uymayan Budak ve İnci Pastaneleri'nde el konan "Piramit"leri yiyerek "Dessert" k lt r m z i oluşturduk.

Pazar sabahları, Levent b fesinde sucuklu yumurtaya francala parçalarını banarak nefsimizi k relttik. Bu sayede, Tokatlıyan ve Degustasyon'un önünden daima başıımız dik geçtik.

Efsane müdürümüz Behçet G cer'den otoriteyi, Sait Hoca'dan, İzzet Hamit  n'den, Feruhzat Tura 'tan, Saffet Rona'dan ahl kl  olmayı  ğrendik.

Muhlis Hoca'dan sportmenliği, Nihat Sami Banarlı'dan, Mu-vaffak Benderli'den, Ercüment Ekrem Tal dan Türkçemizin inceliklerini ve güzelliklerini belledik.

Esat Mahmut Karakurt sayesinde ters cümle yapmanın dayanılmaz cazibesine kapıldık.

Recai Hoca'dan "Cing zl l ğ n" faziletini kavradık.

Veysi Midil ve Garti'nin matematik derslerinde kopya çekme tekniklerimizi geliştirdik.

Askerlik hocamız "Terlik" Ahmet'ten "ihtilal" kurallarını ezberledik.

Bergeaud, De Laur, Rehm, Larroumets, Goudman, Dubois gibi Fransız hocalarımızın katkılarıyla dünyaya bakış açımızı genişlettik. Muhittin Sadak sayesinde müzik dünyasının pırıldıklarını yakaladık.

Ve burada isimleri geçmeyen, hepsi gönüllerimizde yaşayan değerli hocalarımızın bizlere verdiği emeklerle onurlu birer Galatasaraylı olmayı başardık.

Huzurunuzda Galatasaray'ın 1946 kuşağı temsilcisi olarak çıkmış bulunuyorum.

Bu ortamda, içimizde kalmış bir ukdeyi de sizlere duyurmak istiyorum.

Bizler kız akranlarımızla arkadaşlık yapmak konusunda çok zorluklar yaşımış bir neslin geriye kalmış "dinozorlarıyız"! Gençlik yıllarımızın en parlak günlerini, "lise  aylarının" yapıldığı lokallerde dans kuyruklarında geçirdik!

Sonra yıllar geçti ve Galatasaray Lisesi'ne kız öğrenciler alınmaya başlandı.

Başlangıçta bu olayı "Silah  ıktı, erkeklik öldü!" anlayışıyla yorumladık.

Bugün bu ilkel görüşümüzü değiştirmiş bulunuyoruz. Ancak içimizdeki kıskançlık hislerini yenmekte hâlâ bir hayli zorlanıyoruz.

Daimi yatılı öğrenciler için  arşamba günlerinin değişik bir önemi vardı. O gün öğle saatlerinde  ğrenci anneleri sevgili oğullarını ziyarete gelirler, yüksek topuklarının üzerinde seke seke ana giriş yolunu bir baştan bir başa kat ederlerdi. Bizler de yolun iki kenarındaki demir korkuluklar üzerine t neyerek " arşamba Annelerimizi" temaşadan büyük bir zevk duyardık!

Hatta son sınıfa geldiğimizde,  arşamba Anneleri'nin kullandığı parfümleri teşhiste birbirimizle yarışırdık!

Benim ve İnan'ın Galatasaraylı oluşumuz yakınlarımızca bilinir. Hele İnan'ın Galatasaray Eğitim Vakfı'ndaki özverili çalışmaları onun ününü Koçlu olmasının önüne geçirmişti. Beni "Koç'un Can"ı olarak tanıyanlar onu "Galatasaray'ın İnan"ı olarak bilmektedirler...

Bu Galatasaraylılık kökeni, kulübe başkan olmam için zaman zaman bana teklifler yapılmasına sebep olmuştur. Ben de bu yaklaşımlardan daima onur duymuşumdur. Fakat "Galatasaray Kulübü başkanlığı önemli ve şerefli bir görevdir. Üzerimde başka sorumluluklar varken bu görevi taşımam doğru olmaz" görüşüyle arkadaşların beni başışmalarını dilemişimdir.

Ancak 1991 yılı sonunda Koç'tan emekli olacağım duyulunca, bu konuda yeni temaslar başlamıştı.

Galatasaray'dan bir grup Özhan Canaydın, Faruk Süren, Erol Dalli, Atilla Donat gibi arkadaşlar geldiler, dediler ki: "Abi, biz senin Galatasaray Kulübü'ne başkan olmanı istiyoruz ve senin başkanlığından beklediğimiz sonuç kulüpte kurumsal bir yapıyı olgunlaştırmaktır."

Bu teklif bana cazip gelmişti. Fakat bir türlü karar veremiyordum.

Bunu İnan'la değerlendirmek istedim.

İnan dedi ki:

"Ağabey, artık mazeretin kalmadı, daha fazla direnmen naza çekmek olacak. Hem ben seni anlamıyorum, Koç'ta 41 yıl çalışmış olmana rağmen unutulup gideceksin! İnsanın hayatta bir iz bırakması gerekmez mi?"

İnan'ın bu sözleri beni etkilemişti.

Fakat Galatasaray'a başkan olursam hayata nasıl iz bırakacağımı anlamamıştım!

"Bu nasıl olacak?" diye sordum; "Galatasaray Müzesi'nde başkanlarının fotoğraflarının sergilendiği bir bölüm var. Orada senin fotoğrafın nesillerden nesillere anı olarak saklanacaktır!"

İnan'ın bu açıklamasıyla durum aydınlanmıştı!

Kulübe başkan seçildikten sonra kocaman bir fotoğrafım merasimle Galatasaray Müzesi'ndeki yerini alacaktı.

Tarihe geçmek için önüme gene eşsiz bir fırsat çıkmış oluyordu.

Fakat sonunda anladım ki, ben spor kulübü yönetimi için hazırlıklı değilim ve arkadaşlarımdan özür diledim.

Artık Koç Topluluğu'ndan ayrılacağım...

Emekli olma kararımın ciddiyetini anlamak için Vehbi Bey beni kendi yöntemine göre yakın takibe almıştı. Ayrılmamı istemiyordu.

"Sen kararında hâlâ inat ediyormuşsun!" diye başladı sohbetine...

"Beyefendi, beni anlamamak için siz de tam bir direniş hâlindesiniz! Ben ömrümün bundan sonraki bölümünü özgür yaşamak istiyorum!"

"Bugüne kadar senin hangi özgürlüğüne mâni olduk ki?"

"Siz engellemediniz, ama ben sorumluluk duygusu içinde birçok konuda kendimi frenlemek zorunda kaldım. Bana yapılan birçok cazip teklifi de kabul etmedim."

"Bir misal ver de durumu daha iyi anlayalım bakalım."

Bu soru karşısında ne cevap vereceğimi bilememiştim. Aklima birden Galatasaray başkanlığı konusu gelmişti.

"Mesela istediğim hâlde Galatasaray başkanlığı tekliflerini kabul etmedim. Çünkü ben Koç Topluluğu'na olan bağlılığımı manen devam ettiriyorum." deyivermiştim.

Vehbi Bey çok keyiflenmişti!

Sağ yumruğuyla ağzını kapatarak meşhur kahkahasını patlatmış ve "Aslan Galatasaraylı Başkan!" sözüyle de beni alaya almıştı!

"Galatasaray'a başkan olursan ne olacak?"

"Tarihe geçeceğim."

"Nasıl olacaktı?"

"Beyefendi! Siz bu işlere hiç önem vermiyorsunuz. Hâlbuki İnan'ın bana, 'Ağabey, sen Koç'ta 41 yıl çalıştın, unutulup gideceksin! Galatasaray'a başkan olursan kocaman bir fotoğrafın müzeye konacak.'" dediğini naklederek kendime paye vermek istemişim.

İnan, biliyorsunuz Vehbi Bey'in damadıdır.

"Allah Allah," dedi Vehbi Bey ve devam etti:

"O hâlde sen Koç'ta çalışmaya devam et, ben de senin Nakkaştepe'ye heykelini dikerim..."

Hemen ekledi: "Şayet Rahmi Koç engel olmazsa!"

Koç Holding'in yapısal ve sanatsal karakterini temsil eden Nakkaştepe'yi bilenler, benim "özgürlük" uğruna neyi kaybetmiş olduğumu şimdi daha iyi anlayacaklardır!

Can Kırac'ın 75. Yıl Mezuniyet Konuşması

Galatasaray Lisesi Tefik Fikret Salonu
5 Aralık 2021

Galatasaray Lisesi'nin Kıymetli Müdürü Prof. Dr. Murat Develioğlu,
Galatasaraylılar Derneği Başkanı Kıymetli Fidel Berber,
Galatasaray Eğitim Vakfı Başkanı Kıymetli Kardeşim İnan Kırac
ve Galatasaray Lisesi camiasını sevenler; hepinizi en içten duygularıyla selamlıyorum.

Bugün beraberce kutladığımız olayın benim için tarihi bir önemi olduğunu bilmenizi istiyorum. Geride kalan 95 yıllık hayatımın 75 yılı yaşamımın bütün bölümlerini kapsıyor.

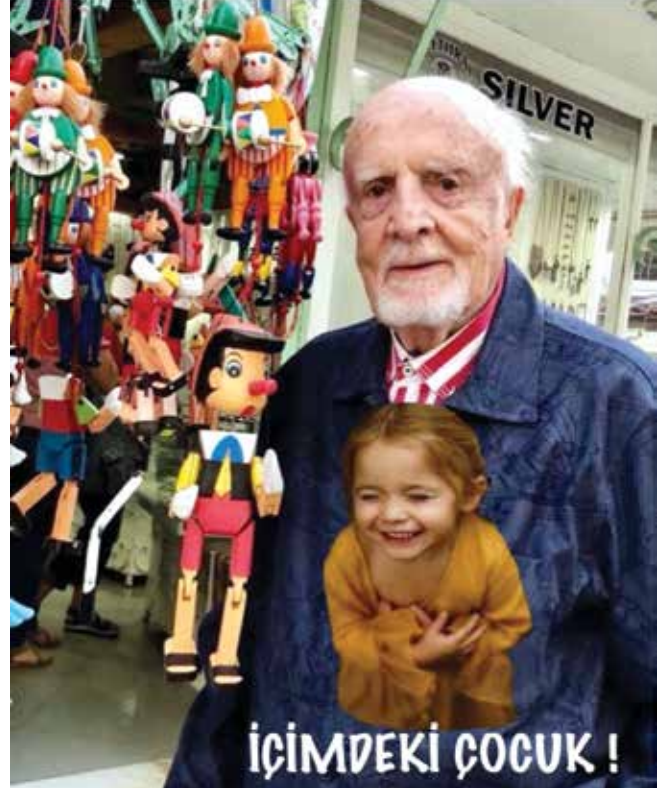
- 4 yıllık üniversite hayatım,
- 18 aylık yedek subaylık,
- 41 yıllık iş hayatı,
- İki çocuk sahibi olmak,
- Eşim İnci ile beraber 12 yıl devam eden Alzheimer mücadelemiz,
- 35 yıllık emeklilik hayatı,
- Hayatımın hikâyesini anlatan beş kitap yazmam,
- Eşim İnci'nin ölümüne kadar devam eden 65 yıllık evlilik hayatı,

Ve bugün;

- Galatasaray Lisesi'nden mezuniyetimin 75. yılı...

Böylesine uzun bir hayatı bugüne kadar sürüklediğim için kendimi kutluyorum.

BRAVO CAN KIRAÇ diyerek kendimi selamlıyorum.

Şimdi, bu toplantıda huzurunuzla nasıl geldiğimi anlatacağım ve hayatın acımasız yüzünü sizlerle paylaşacağım.

1996 yılında mezuniyetimin 50. yılını kutlamıştık.

Galatasaray Eğitim Vakfı Başkanı İnan Kırac; "Ağabeyim Galatasaray Lisesi'nde okuduğu sürece Tefik Fikret sahnesine çıkıp görünememişti. Bugün ona bu fırsatı tanıyalım." demiş, 50. yıl dönemi adına konuşma görevi bana verilmişti.

Aradan 25 yıl daha geçti. İnan Kırac, Galatasaray Eğitim Vakfı Müdürü Begüm Hesapçıoğlu'na "50. yılda Can Kırac görüşme hakkını kullanmıştı, 75. yıl konuşmasını başkası yapsın" teklifini sunmuş.

1946 yılında Galatasaray Lisesi'nden 147 öğrenci mezun olmuştu. Dağılım şöyleydi; 105 öğrenci Felsefe sınıfı, 34 öğrenci Fen sınıfı, 8 öğrenci Klasik sınıfı.

Ve DRAM ortaya çıktı; 1946 yılı mezunlarından hayatta kalan 1207 Can Kırac'tan başkası yoktu!

Bu durumda ve bu duygularla kaybettiğimiz bütün arkadaşlarımı özlemle anıyorum. Anıları önünde tazimle eğiliyorum. Ebediyete intikal etmiş bütün hocalarımızı şükran duygularıyla yâd ediyorum... Ve, ben de sizlere veda ediyorum!

Beni UNUTMAMANIZI DİLİYORUM,
NE MUTLU GALATASARAY LİSELİ OLMAK!

BES kuşaklı için Gelecek Net!

**BES'e Atacağınız İmzayla
Çocuğunuzun Geleceğini
Netleştirin!**

18 yaş altı çocuğunuzu* Gelecek Net Bireysel Emeklilik Planı'na dahil edin,
geleceğini kazanmaya şimdiden başlasın!

Fibaemeklilik, 18 yaş altı Gelecek Net Bireysel Emeklilik Planı ile
AÇEV'in Okuyan Bir Gelecek Projesi'ne destek oluyor. Çocuğunuzun
geleceği netleşirken, ihtiyaç sahibi okuryazarlar yetişiyor.

Detaylı bilgi ve başvuru için geleceknet.com.tr adresini ziyaret edebilirsiniz.

444 82 88 | www.fibaemeklilik.com.tr

 Fibaemeklilik

*Her bir çocuğunuz için ayrı ayrı devlet katkısı imkanından yararlanabilirsiniz!

“Dünyayı değiştiremediğim farkındayım ama elimden geleni yapıyorum”

Şehnaz Özdamar, son 12 yıldır insani yardım alanında, dünyanın en krizli ülkelerinde çalışıyor. Uluslararası STK’larda ve BM kurumlarında aldığı görevlerde temel motivasyonu okyanusta bir damla da olsa dünyaya güzel bir şeyler katmak. Bugüne kadar Sudan’da BM Barış Gücü’nde kamp ve hastane lojistik yöneticiliği de yaptı; Mali’den Kamerun’a, Nijerya’dan Kongo’ya, Burkina Faso’dan Nijer’e kadar pek çok ülkenin en zor noktalarına insani yardımlar daha etkin gitsin, mali kontroller sağlansın, veri güvenliği tam olsun, insani yardım fonları doğru kullanılsın diye de mesai harcadı. Şehnaz Özdamar ile Venezuela’dan gelip ayağının tozuyla Etiyopya’daki insani yardım operasyonlarını yönetmek için Kenya’ya hareket etmeden hemen önce sıra dışı kariyerini konuştuk.

SULTANİ DERGİ — Galatasaray öncesi ve sonrası ile kısaca sizi tanıyabilir miyiz? Okullar, iş hayatı... Nasıl başladı, nasıl devam etti?

ŞEHNAZ ÖZDAMAR — İlkokulu Karadeniz Ereğli TED Koleji’nde okudum. Ablam Neva Özdamar (120) benden 5 yaş büyüktü ve Galatasaray’da okuyordu. Ben de onun izin- den 1985 yılında, Ortaköy’ün kapısından 11 yaşında girdim.

8 sene yatılı okudum, bunun 7 sene- si daimi yatılıydım. Yatılı okumak, 80’ler, 90’lar şartlarında çok konforlu olmasa da güzel geçti ve hayatımı çok etkiledi.

Galatasaray Üniversitesi’ne ilk girenlerdenim. İşletme okudum. 1998’de mezun oldum ve ondan sonra da hayatım oldukça hareketli geçti. Çok taşındım, yer değiştirdim, farklı ülkelerde yaşadım. Sırayla gidersek üniversite bittikten sonra Rennes I Üniversitesi’nde Endüstriyel İktisat üzerine yüksek lisans yaptım. Tezim telekomünikasyon ve ulaşım/lokasyon üzerineydi. Fransa’da bir sene de Grenoble’da yaşadım, yarı zamanlı işlerde çalıştım, sivil toplum örgütlerinde gönüllü olarak görev aldım. 2000’de Türkiye’ye döndüğümde telekomünikasyon sektöründe başladı profesyonel hayatım, ardından Fransız APC by Schneider Electric’te lojistik ve satın almada çalıştım. 2003-2009 yılları arasında Fransız Ekonomik Misyonu’nda birkaç endüstriyel sektörden so-

rumlu Sektör Ataşesi olarak, bir dönem de lüks sektöründe pazarlama alanında çalıştım. Bu sırada hayatımı çok etkileyen bir dönem yaşadım. Ablam kansere yakalandı. Hayatı sorguladığım bu dönemde ablamı 2010’da kaybettik. Neva henüz 40 yaşındaydı ve ben de hayatıma yeni bir sayfa açtım.

Neva Özdamar (120)

Monguno / Nijerya, 2018

S.D. — Bu yeni sayfayı nasıl doldurdunuz?

Ş.Ö. — Bu yeni sayfada, son 12 yıldır insani yardım var. Bu alanda çalışıyorum. Hayat bazen güzel tesadüflerle şekil alabiliyor ve her şey sizin istediğiniz ve beklemediğiniz sırada olmuyor. Yıllar önce UNV-BM Gönüllü Programı'nın internet sayfasında öz geçmişimi kaydetmiştim. Ablamı kaybettikten birkaç ay sonra arandığımda hiç düşünmeden kabul ettim. Köpeğim Kashmir'i anneme ve yeğenim Linet'e emanet edip Sudan'a gittim. İlk olarak Sudan'da UNMIS Birleşmiş Milletler Barış Gücü için 2011 yılında yapılan referandumun lojistiğinde Güney Sudan'da haritada bile zor görülen en güney noktalarından biri olan İkotos'ta Referandum Destek Noktası Lojistik Sorumlusu olarak çalıştım. Ailemin de biraz gündemi değişti, yeni konular da konuşmaya başladık. Afrika'da BM kamplarında ofis ve konaklama için konteynerler çok kullanılır, ben de böyle bir konteyneri sonra arkadaşlığımın da hep süreceği Ghanalı Gina ile paylaştım. Askeri personelin çoğunluk olduğu barış gücünde ve oldukça uzak noktalarda görev yapmak bana bu alanda çalışmanın kapılarını açtı ve sağlam bir deneyim edinmemi sağladı. BM Barış Gücü'nde ikinci görevim daha büyük bir şehir oldu, Wau Kamp Yöneticiliği yaptım ve kendime ait bir konteyner evim olduğunda çok sevindim. Bu sırada maalesef Türkiye'den çok kötü bir haber aldım, annemi kaybettim ve bir dönem yeğenim Linet ile ilgilenmek için işime ara verdim. Sonrasında onun üniversiteye başlamasıyla ben de sahaya döndüm. Türkiye'de, yurt dışında farklı uluslararası STK'larda ve BM kurumlarında çalıştım.

S.D. — Hayatınızdaki büyük kayıplar sonrası seçtiğiniz yolda temel motivasyonunuz ne oldu? Sahada neler hissediyor, ne yaşıyorsunuz?

Ş.Ö. — En temel motivasyonum dünyanın adaletsiz düzende iyiliğin de olduğunu hatırlamak ve faydalı bir insan olmak. Bizim jenerasyon ve büyükler hatırlar; 80'lerde Afrika'daki açlıkla mücadele konserleri vardı. Gazetelerde bir deri bir kemik çocukların fotoğrafları yer alırdı. Bunlardan etkilenmişim, gençliğimde, çocuksu bir naiflikle, Afrika'ya gidip dünyayı değiştirmek için çalışmayı hayal ettim. Yabancı kültürlerle iç içe olmak her zaman ilgimi çekti. Uluslararası bir işte çalışmak istedim ve çocukluğumdan beri yabancı dillere çok yatkındım. İnsani yardım öncesi farklı pozisyonlarda, sektörlerde çalıştım ama hep bir eksiklik hissettim.

Şimdi sahadayken çocukların yüzünde gördüğüm bir gülümseme benim için tüm strese, zorluklara bedel. Sudan'da tenekelerden oyuncak yapmış ve bununla oynayan çocukların fotoğrafını çekmişim, köyde yürürken her gün arkamdan koştukları için arkadaş olmuştuk artık. Bir gün, renkli kartuşumuz olmadığı için A4 bir sayfaya fotoğrafın siyah beyaz çıktısını alıp verdim. İnanamadılar bu kâğıdı onlara özel basmış olmama, çok mutlu oldular. Mahcup oldum... Hatırladığımda hâlâ gözlerim doluyor. Değişimin bir parçası olmak, okyanusta bir damla da olsa dünyaya güzel bir şeyler katmak, seyirci kalmamak beni mutlu ediyor. Dünyayı değiştiremediğim farkındayım ama elimden geleni yapıyorum. Yardımlar daha etkin gitsin, mali kontroller sağlansın, veri güvenliği tam olsun, insani yardım fonları doğru kullanılsın diye çalışıyorum.

İkotos / Güney Sudan, 2011

Maiduguri / Nijerya, 2019

Bangui, 2017

S.D. — Uzak coğrafyalarda gittiğiniz ülkeler ve üstlendiğiniz sorumluluklar nelerdi?

Ş.Ö. — Sudan'da UNMIS Birleşmiş Milletler Barış Gücü'nde Lojistik Sorumlusu ve Kamp Yöneticisi, MSF-Sınır Tanımayan Doktorlar'da Güney Sudan Yambio Hastane Lojistik Müdürü, Türkiye'de Suriye krizi başında Gaziantep'te Care International İdari Danışman, İstanbul'da Karitas'ta Satın Alma ve Lojistik Danışmanı olarak çalıştım. 2016 yılında Gaziantep'te UNHCR sınır ötesi insani yardım için Tedarik Zinciri Sorumlusu olarak çalıştığım sırada Antakya ve Reyhanlı'ya çok gidip geldim. 2017-2021 arasında NRC-Norveç Mülteci Konseyi ile Orta-Batı Afrika bölgesi Tedarik Zinciri ve Lojistik Danışmanı olarak çalıştım. Sorumlu olduğum ülkelerin tamamı işin doğası gereği kriz ülkeleriydi: Mali, Kamerun, Nijerya, Nijer, Orta Afrika Cumhuriyeti, Kongo Demokratik Cumhuriyeti, Burkina Faso, Kamerun. Bu dört sene Oslo, Dakar, Bamako, Goma, Yaounde, Bangui, Vagadugu arasında geçti. Covid öncesi 3 günden fazla aynı yerde kalmadığım bir dönem geçirdim çünkü işim gereği sürekli seyahat ediyordum ve gittiğimde ülke içinde de satın alma, lojistik, depolama, demirbaş ve stok yönetimi, raporlama, filo yönetimi kontrolleri ve eğitimleri yapmak için yurt içi ofisleri ziyaret ediyordum. İskandinavlar farklı bir iş kültürüyle çalışıyor, seyahatim yoksa istediğim yerden %10-20 evden çalışabiliyordum. O nedenle yeni düzene kolay geçiş yaptım. 2020'de kapanma olacağını anlayınca Türkiye'ye geldim ve herkes gibi evden çalıştım. Dünyada tüm uçuşlar durduğu zaman STK'ların da kullandığı özel BM uçuşlarında lojistikte çalıştım. 2021'de seyahatler başlayınca ben de valizlerimi topladım ve bıraktığım yerden devam ettim. En son görev yerim Venezuela oldu. 2021'de Karakas'ta NRC Ülke Operasyon Direktörü olarak finans, İK, IT, idari işler ve lojistik departmanlarını yönettim.

S.D. — Görev aldığınız ülkelerle ilgili ilk izlenimleriniz ve dönerken hissettikleriniz hakkında neler söylersiniz?

Ş.Ö. — Yeni bir ülkeye giderken çok heyecanlanırım. Mutlaka güvenlik üzerine ve genel bir brief alıp göreve başlarız. Türkiye ile ilgili ön yargıları çok gördüm, aynı yanlış yapmamak için bu konuda hassas davranırım. Mümkün olduğu kadar ön yargısız olmaya çalışıyorum. Krizler karmaşık ve bazen anlaşılması zor. Olayların insani tarafına bakıyorum. İlk yıllarda özellikle Afrika ülkelerinde kendimi biraz misafir gibi hissederdim ama artık öyle değil. Kolay adapte olurum, prensiplerim ve kurallarım vardır. Daima hazırlıklıyım, lojistikte çalıştığım için de çok planlıyım. Kriz ülkelerinde havalimanları streslidir, ben soğukkanlıyım ve hiç kötü bir deneyim yaşamadım ama ilk giriş yaparken bakalım bu sefer neler göreceğim diye düşünürüm. İlk defa Ruanda üzerinden Kongo'ya gideceğim zaman gece yarısı havalimanına ineceğim için tedirgin olmuştum, oysa şimdi en sevdiğim ülke Ruanda diyebilirim. Özellikle Afrikada ekiplerde kadınların arka planda kalmaması için çok özen gösteriyorum. Çok fazla turistik gezi yapamıyorum ama mümkün mertebe aktivitelere katılırım. Doğayı çok seviyorum ve tropik ülkeler favorilerim. Hayvanları çok seviyorum ve kaldığım yerde kedi, köpek, papağan, eşek, ne varsa ilgilenirim. Bir ülkeye ilk ziyaretim, her defasında şaşırtmıştır. Bu zamana kadar çok güzel coğrafyaları görme fırsatım oldu. Dönerken arkadaşlarımdan, güzel yerlerden, o zaman aralığında alıştıklarımdan ayrıldığım için hüzünlenir ve içimde erken bir nostalji yaşarım ama işi bitirdiğim için de bir rahatlama hissedirim. İşimiz çok yoğun, yüksek tempolu, bazen tehlikeli, bu nedenle iş bittiğinde her zaman şanslı olduğum için şükrederim. Yıllarca Afrikada çalıştım, hiç hastalanmadım, kendime iyi bakarım. Göçebe bir hayatım oldu, aynı yerde 3-6 aydan fazla

kalmak bana zor geliyor, sürekli değişim ve yenilik arıyorum ve bir sonraki ülke neresi olur diye düşünüyorum. Her deneyim çok öğretici oldu benim için. Eve dönüş benim için her zaman İstanbul'dur.

Çoğu zaman deneyimin üzerinden biraz zaman geçince daha iyi oturuyor hikâye. Venezuela'yı çok sevdim, eğitim seviyesi çok yüksek, insanlar sıcakkanlı ve samimiler. Sadece Venezuelalı değil farklı Latin Amerikalı iş arkadaşlarım oldu ve Latinler bizden kesinlikle daha dramatikler, küçük bir olay bir felaket gibi abartılabiliyor veya küçük bir yanlış anlama büyük bir soruna dönüşebiliyor. Sadece benim başıma gelenler değil, etrafımda olanlardan da her zaman biraz ders çıkar-maya çalışıyorum.

S.D. — Bu kadar uzakta ve görece zor coğrafyalarda üstelik başka insanların sağlığı, huzuru ve mutluluğu için çalış-mak sizin hayatınıza ne kattı?

Ş.Ö. — Hayalimi gerçekleştirdim ve daha ileriye gitti aslında. Bir hayal kurarsınız, aslında ütöpiktir ve bir hayal olarak kalmak üzere hayal edilmiştir adeta. Afrika'ya ilk misyonuma gittikten sonraki tüm yaşadıklarım benim için ekstra. Türkiye benim için zor bir ülke, gündem her zaman çok stresli ve buradan kopmadan ama biraz uzaklaşıp geri gelmek benim hayatımı kolaylaştırıyor, daha yaşanılabilir kılıyor. Kariyerim hayatıma güzel arkadaşlıklar kattı, hiç göremeyeceğim yerlere gittim. Turist olarak gitmenin pek mümkün olmadığı yerlerde çalışıyorum. Kongo'da Tan-ganyika nehri kıyısında papağan Bisou'nun sesi ile uyan-mak unutulmaz bir anı. Güney Sudan'da, Yambio'da Yunan Doktor arkadaşım Kostas'ın girdiği doğumda Sudanlı bir bebeğin kordonunu kestim mesela. Bunların yanında, yurt dışında olmak biraz da hayatıma denge oldu. Sürekli bir şeyler peşinden koşmayı ama asla yetinememeyi 36 yaşın-da bıraktım. Hayat kısa, bunu hepimiz biliyoruz. Ben mut-lu olduğum alanı buldum. Bol seyahatli, adrenalinli ama bir o kadar da disiplin gerektiren bir iş. Üzerimde baskı hissetmiyorum, istediğim işi alıyorum, istemezsen birkaç ay dinleniyorum. Seçimlerim ve kariyerim bana hayatımın vazgeçilmezi olan özgürlüğü sağlıyor.

Son durağım Karakas Guacamaya denilen mavi papa-ğanlarla dolu bir yemyeşil şehir. Güvenlik nedeniyle her yerine gidemesem de yıllardır ilk defa alıştığımından daha az riskli bir yerde yaşadım. Tek başıma dışarı çıkabilmek, parka gidip koşabilmek büyük bir lükstü. Fransızca saye-sinde yeterince İspanyolca da öğrendim. Kasımda biraz dinlenmeye, Kashmir ve Linet'i görmeye Türkiye'ye gel-dim. Ocak ayında yeni bir macera başlıyor benim için, kısa bir süreliğine Etiyopya operasyonlarını yürütmek üzere Kenya'ya gidiyorum.

S.D. — Coğrafya kader mi gerçekten? Ülke ülke değeren-dirir misiniz?

Ş.Ö. — Orta Afrika Cumhuriyeti'nde bir köyde doğmak ile İstanbul'da doğmak elbette çok farklı. Coğrafya kaderimizi be-lirliyor mutlaka. Nijerya'da toplamda 7 aya yakın kaldım. Kuze-yinde 40 derece sıcakta başka bir dünya var. Kız okullarına sal-dırılar yapılan bir coğrafya. Bizler için çok kolay olan hizmetleri orada alamıyorsunuz. Kriz ortamlarında insanlar genelde kısa vadeli düşünüyor, yolsuzluk büyük problem. Mali'nin kuzeyinde çatışmalar var, orada yaşayan insanların okul, barınma, yaşam mücadelesi onları başka yerlere göç etmeye zorluyor. Güney Su-dan 2010 referandumuyla Sudan'dan ayrıldı. Nüfusun yarısı 18 yaşın altında, referandumun ardından 10 sene geçti ama ülke senelerce iç savaşta çok kayıplar verdi. Çalışanlardan verim al-mak bazen çok zor, ülkesi için çabalayan harika insanlar da var ama yabancılardan gelip bir şeyler vermesi öylesine normalleşmiş ki bazen umudunuz tükeniyor.

Kongo Demokratik Cumhuriyeti'nde insanlar her şeye rağ-men çok şen şakraklıdır, kadınları çok güçlü ve çalışır. O ka-dar zengin yeraltı kaynaklarına sahip bir ülkede onca sokağa atılan çocuk görmek içinizi acıtıyor ama bunun yanında çok başarılı sanatçılar, doktorlar da çıkaran bir ülke. Ruanda'dan Kongo'ya sınırı yürüyerek geçersiniz ama adeta başka bir dünyaya adım atarsınız. Ruanda ne kadar sistemli çalışıyorsa Kongo'da bir o kadar kaos hakimdir. Evet coğrafya kaderin büyük bir parçası. Kimse keyfi yerindeyken başka bir bölgeye veya ülkeye gitmeye çalışmıyor aslında. Bir de ülkeler arasın-da büyük bağlar var, yani Fildişi Sahili'ndensiniz ama etnik

Jevnaker / Norveç, 2018

İkotos / Güney Sudan, 2011

kökeninizden dolayı aile bölgedeki 3 ülkede yaşıyor. Burkina Faso, daha önce Yukarı Volta diye anılan 22 milyon nüfuslu küçük bir ülke, 1983'te efsane liderleri Thomas Sankara devrim yapmış ve ülkeye yeni bir isim vermiş: Burkina Faso ülkenin iki ana dilinden türetilmiş ve dürüst insanların vatanı anlamına geliyor. Vagadugu'da doğup büyümek tabii ki kaderinizi çok etkiliyor. Fulaniler yarı göçebe etnik bir grup; Batı ve Orta Afrika'nın birçok ülkesine yayılmışlar, genelde hayvancılıkla uğraşıyorlar. Fulaniler Burkina Faso'da da var, Nijerya'da da. Afrika'da ülke sınırlarının çoğu bilindiği gibi suni olarak belirlenmiş, bunu orada kaldıkça yaşayarak daha iyi anlıyorsunuz.

S.D. — Uluslararası STK'lar kendi ekiplerini oluştururken genel olarak adaylarda ne arıyorlar? Seçtikten sonra aldığınız ilginç eğitimler nelerdi?

Ş.Ö. — Her sektörde olduğu gibi rekabet çok yüksek, mutlaka deneyim aranıyor. Bu nedenle stajlar ve gönüllü çalışmalar önemli. Yabancı dil olarak en başta İngilizce şart. Fransızca büyük avantaj, bölgeye göre İspanyolca ve Arapça da geçerli. Motivasyon ve çalışılacak kurumu araştırmak önemli. Üniversitelerde artık insani yardım alanında lisans ve yüksek lisans programları var, bunlar aranan diplomalar oldu.

Benim aldığım en ilginç eğitimler sahada çalışırken güvenliğimiz ile ilgili olanlar; SSAFE ve HEAT. İlkini BM'den Juba'da aldım, daha çok telsiz, GPS ile yön bulma, uydu ekipmanları kullanımı, telsiz istasyon kurulumu, arazi araçlarını kurtarma, ilk yardım üzerineydi. Diğerini özel eğitimcilerle Nairobi'de aldım. Sıkı bir eğitimdi, bol bol yerlerde süründük, araçlarda kontrol noktalarında sorgulanma gibi simülasyonlar vardı. İnsani yardım çalışanları olarak çok tehlikeli yerlerde çalışıyoruz ve son senelerde maalesef hedef hâline geldiğimiz için risk altındayız. Bir saldırı veya patlama anında ne yapmamız ve yapmamamız gerekir, bunları uygulamalı öğrendim. Seyahatlerde check point dediğimiz kontrol noktalarından geçiyoruz, çocuk askerle karşılaşabilirsiniz, sarhoş bir asker size silah doğrultabilir, rehlin alınabilirsiniz, tüm bunlara hazırlıklı olmamız şart. Her zaman acil olarak bir yeri terk etmeye hazır olmalısınız. Yanımda her zaman ilk yardım çantası olur ve bizim sektörde meşhur runaway bag/acil durum çantası vardır. Tüm bu eğitimleri ve kuralları çok ciddiye alıyoruz çünkü telefonların çekmediği, telsiz kullanılamayan bir yerde uydu telefonunu kullanmayı bilmiyorsanız konvoy lideri olarak zor durumda kalabilirsiniz.

S.D. — Galatasaray Lisesi'nin bugünkü kariyerinize kattıkları neler oldu?

Ş.Ö. — Becerilerden başlarsak en başta Fransızca gelir. GSL Hazırlık Fransızca öğretmenim Mme Basquin bana Fransızca'yı sevdiren kişidir. Gerek ekonomik diplomaside gerekse uluslararası insani yardım alanında çok geniş coğrafyalarda çalışmam Fransızca sayesinde oldu. Yatılı okulun bana öğrettiği disiplin sayesinde çok planlı ve programlıyım. Bu, benim işimde çok önemli. Seyahatlerim, vizeler, uçak biletleri,

aşılar, her şeyi takip etmem gerekiyor. Kolay vazgeçmem. Cesur olmayı, sorumluluk alıp kararlarımın arkasında durmayı da mektepte öğrendim. Kendi kendine yetebilme, başkalarını da düşünebilmeyi ve paylaşmayı, zor koşullarda yaşayabilmeyi ve küçük şeylerden mutlu olabilmeyi de özellikle yatılı okula borçluyum. Afrika'da bazen askerlerin bile pes edebildiği koşullarda ben güçlü kalabiliyorum. Fransız öğretmenlerimin hayata, sorunlara bakış açımına katkısı çok büyüktür. Her zaman yeni bir şey öğrenmek isterim, merak ederim, analiz yeteneğim yüksektir ve sorgularım. Okulda çok yetenekli ve zeki öğrencilerle beraber okumak büyük bir şans çünkü bu size arkadaşlarınızın başarılarını takdir etmeyi öğretiyor. Bir kadın olarak kadınları rakip değil arkadaş olarak görmem de Galatasaraylı arkadaşlarım sayesinde. Biz beraber büyüdük, 125 dönemi kızlarından birkaçını sayarsam... Ayçe, Selin, İrem, Nagehan, Neslihan, Derya, Berna, Figen, Banu ve tabii ki Nurten... Her biriyle çok gurur duyarım ve onların kariyerleri, hayatları ve duruşlarından da kendi kararlarımı verirken ilham alırım.

S.D. — Gelecekte ne yapacaklarına henüz karar veremeyen kardeşlerimize kendi yolunuza benzer bir kariyer önerir misiniz? Zorlukları, fırsatları neler?

Ş.Ö. — İnsani yardım öncelikle idealist bir kariyer alanı. Biraz macera gibi görünen bir tarafı olsa da oldukça hızlı gelişen gündemlerle çok hareketli bir sektör. İdealinde iyi bir şeyler yapmak olan, dünyanın farklı yerlerinde çalışmak, seyahat etmek, çok kültürlü bir iş ortamı isteyenlere tavsiye ederim. İnsani yardım alanı gittikçe profesyonelleşen bir alan ve gidişata bakarsak, krizler azalmıyor, bu alanda iş alanları da açılmaya devam edecektir. En başta daha fazla sahada çalışıyorsunuz, ancak sorumluluklar arttıkça daha çok masa başında oluyorsunuz çünkü işin büyük bölümü proje yönetimi, finansal raporlama, satın alma, İK yönetimi, IT. Başka koşullarda seyahat edemeyeceğiniz yerleri görme fırsatı çok heyecan verici, üstelik bu seyahatleri helikopter, gemi, 4X4, küçük jetlerle yapıyorsunuz. Çoluk çocuğa karışmadan önce yapılması daha kolay bir kariyer çünkü çalışılan ülkeler genelde aile ile gidilebilen ülkeler değil. Genelde belli bir zaman sahada çalıştıktan sonra bölge müdürlükleri veya Avrupa'daki merkezlerde çalışmak tercih ediliyor. Sahada sıkı kurallara uymak zorundasınız. İş saatleri dışında da expat olarak organizasyonu hatta sektörü temsil ediyorsunuz ve hareketleriniz, davranışlarınız ona göre olmalı. Kafanıza göre değil izin verilen yerlere belli çerçevede gidebilirsiniz. Bazı organizasyonlarda görev yerine ve pozisyona göre evler paylaşımlı olabilir. Diğer bir zorluk ise turn over yani çalışan devri çok yüksek olduğu için işe başlar başlamaz çok çabuk adapte olmanız bekleniyor, sürekli bir kriz yönetimi ve değişim içinde çalışıyorsunuz. Zor yerler olsa da oldukça yüksek standartlarda yaşam koşulları sunuluyor. Expatlar arasında hiç beklemediğiniz kadar hareketli bir sosyal hayat bulabilirsiniz. Ülkesine göre yakın yerlere RR denilen tatil hakkınız oluyor. Uluslararası bir kariyere geçiş seneler sürmüyor, gençlerin önü oldukça açık.

“Başarı, risk almaktan, başkalarının yapmaktan çekindiği şeyleri yapabilmekten, yaratıcılıktan geçiyor”

Adnan Yücel (122-123) dünyanın farklı ülkelerinde aldığı görevlerle otelcilikte 30 yıllık kariyer sahibi. Turizmci bir aileden gelerek farklı sektörlerde iş deneyimi edindikten sonra otelciliğe 90’lı yıllarda başlamış. İstanbul’da başlayan otelcilik tecrübesi onu haritanın üzerinde pek çok noktaya taşımış. Amerika Birleşik Devletleri, Orta Doğu ve Afrika gibi pek çok kıtada, farklı ülkelerde genel müdürlüğe yükselerek kariyerini sürdürmüş. 2021 yazında nihayet yurda dönerek Bodrum’da yeni görev yerine demir atan Yücel, geçmişten bugüne eğitim hayatı, Galatasaray’ın kendisine kattıkları, iş yaşamı boyunca edindiği deneyim ve gözlemleri üzerine sorularımızı yanıtladı.

SULTANİ DERĞİ — Galatasaray’a girişinizi, okul yaşamınızı ve ardından iş hayatına nasıl başladığınızı öğrenip sizi kısaca tanıyabilir miyiz?

ADNAN YÜCEL — Galatasaray Lisesi’ne 1982 yılında girdim. Galatasaray’da okurken, babamın da turizmci olmasından ötürü, yazlarımı çalışarak geçirdim; 1980’lerin sonuna kadar Marmaris’te halı, deri satışı ve acentecilik yaptım. Bu esnada turizme olan ilgim ve aşkım arttı. Farklı kültürlerden insanlarla tanışmayı kolaylaştıran bu sektörün karakterime ne kadar uyduğunu zamanla fark ettim.

90’ların başında Köyceğiz’e taşınan işlerle birlikte ben de bu defa restorancılık ve otelcilikle tanıştım. Yazları Köyceğiz ve Dalyan’da ailemle birlikte küçük çaplı işlerde çalıştım. İş yaşamı yanında derslere fazla özen gösteremediğimden, eskiden beri kalbimde yatan İstanbul Üniversitesi’nde gazetecilik okuma isteğimi gerçekleştiremeyip kendimi Fransız dili ve eğitiminde buldum.

Oteldeki bir çalışma arkadaşımızın düğününde gelinin nedimeleriyle birlikte - Aralık 2020-Accra, Ghana

Foshan İl Turizm Müdürü’nün davetine istinaden katıldığımız yemek öncesi-Ekim 2015-Foshan, Guangdong, Çin Halk Cumhuriyeti

Otel içi futbol turnuvasından görüntüler-Kasım 2019-Accra, Ghana

Noel ağacı ışıklandırma töreninde Noel korusuyla performans-Kasım 2020-Accra, Ghana

1992 yılında yakın bir arkadaşım otelciliğe başvurabileceğimi söyledi; Fransızcam ve yıllardır turizmde geliştirdiğim İngilizcemle bu alana girebilirdim. Kendisinin de çalıştığı Swissôtel İstanbul The Bosphorus'a başvurudum. 1992'de başvurduğum otelcilik, hayatımda yepyeni bir sayfa açtı.

Halıcılık, dericilik, acentecilik ve son olarak restorancılık ve butik otel işletmeciliğinde edindiğim tecrübelerden sonra lüks otel segmentinin büyüğü ortamına giriş yapmıştım.

1998'e kadar farklı görevlerle çalıştığım Swissôtel'den gece müdürü olarak ayrıldım. Eresin Otel Topkapı'da ön büro müdürlüğü yaptıktan sonra geçtiğim Çırağan Sarayı Kempinski Hotel İstanbul'da rezervasyon müdürlüğü yaparken gelen bir teklifle ilk yurt dışı maceram, Çin Halk Cumhuriyeti'nin Liaoning eyaletinin Dalian şehrinde Swissôtel Dalian'a gelirler müdürü olarak geçmemle başladı. Çin'in kuzeyinde pek bilinmeyen nispeten 100 yıllık genç bir şehir olan Dalian'da ilk olarak Çin'deki hızlı gelişimle tanışma şansını elde ettim. Sonrası, aynı şirketin Amerika Birleşik Devletleri'nin Massachusetts eyaletinin Boston şehrindeki oteli Swissôtel Boston'da ön büro müdürlüğü yapmamla devam etti. Şirketsel değişikliklerle aynı şirketin işletmesini aldığı Bursa şehrimizdeki Çelik Palas Otel'e Swissôtel açılışı için geçiş yaptım. Ardından Adana ve Mersin'de yer alan Hilton otellerinin iş geliştirme direktörlüğünde geçen yaklaşık 2,5 yıldan sonra İstanbul'da Lütfi Kırdar Kongre ve Sergi Sarayı, Rumeli Fuar Merkezi gibi farklı işletmeleri altında bulunduran UKTAŞ'a (Uluslararası Kongre Tesisleri A.Ş.) satış-pazarlama ve operasyondan sorumlu genel müdür yardımcısı olarak geçtim. Burada 1 buçuk senelik vazifenin ardından ilk genel müdürlüğümü Divan Talya Antalya'da yaptım. Sonrasında Swissôtel Göcek Marina and Resort ve Swissôtel Ankara'da görevimi

Ghana yöresel yemekler festivali öncesi yiyecek-içecek ve pazarlama müdürümle geleneksel kıyafetlerle-Ocak 2020-Accra Ghana

sürdürdüm. 2010 yılında Suudi Arabistan'ın Mekke şehrinde Kâbe'nin yanı başındaki 7 kuleden oluşan Abraj Al Bait projesinden teklif alarak açılış genel müdürü olarak 1600 odalı Swissôtel Mekke'ye transfer oldum. Böylelikle Uzak Doğu ve Amerika tecrübelerimin yanına Orta Doğu'yu da ekleme şansım oldu. Şirketten Çin'deki bir otellerine transfer teklifi aldım. Guangdong eyaletinde, Foshan şehrindeki Swissôtel Foshan'a genel müdür olarak geçtim. 2016 Mart ayına kadar sürecek yeni Çin maceramda farklı şehirlerde çalışma ve bol bol seyahat şansım oldu. Sonrasında Sofitel Dongguan Humen Oriental, Wanda Realm Hotel Ningde, Wanda Vista Dongguan ve InterContinental Foshan otellerinde genel müdürlük yaptım. Ailecek verdiğimiz kararımızla 2016 Mart'ta Swissôtel Bodrum'un iki oteline genel müdür olarak geçtim. 2018 yaz sezonunu da orada bitirip 3 sezon geçirdikten sonra yurt içinde MP Hotels grubunun COO'luğunu yapıp bu defa Afrika deneyimi yaşamak için Gana'ya gittim. Mövenpick Ambassador Hotel Accra adlı şehrin ve ülkenin en bilinen otelinde maaileşef Covid periyodunu da içeren 2 seneye yakın bir deneyimin ardından 2021 yazında Kempinski Hotel Barba Bay Bodrum'a geçerek ülkeme ve şehrim geri döndüm. Hızlı ve kısaca 30 yıllık kariyeri anlatmaya çalıştım.

S.D. — Farklı kıta, ülke ve kültürlerden deneyimlerle dolu böylesi bir kariyer, nasıl bir motivasyona dayanıyor?

A.Y. — Ailemin turizmin içerisinde olması ve bu mesleğe duyduğum aşk temel motivasyonum oldu.

Öncelikle gezmeyi ve yeni insan tanımayı çok seven bir insan olarak farklı ülkelerdeki izlenimlerim bana yüksek bir tecrübe kattı. Kültürel, etnik, ırk, din gibi farklılıkların zenginliği işimden daha da çok zevk almamı sağladı.

1987 Etüt arasında-Beyoğlu, GSL

Hazırlık sınıfında yatakhane hatırası-1982-GSL, Beyoğlu

S.D. — Birbirinden farklı ülkelere seyahat edip yeni görevlerinize başlayacağınız zamanlarda edindiğiniz ilk izlenimlerinize birini ve zaman içinde değişen koşullarda gözlemlerinizi bizimle paylaşır mısınız?

A.Y. — İlk Çin'e gittiğimde oteldeki daireme giriş yaptıktan sonra, "Acaba doğru mu yaptım?" diye düşünmedim değil. Kimsenin yardımı olmaksızın her şeyi kendim keşfetmem gerekiyordu. Bu durum ilk zamanlarda çok zorlarsa da sonrasında işimin cazibesini daha da artırdı. 2000 yılında gittiğimde, teknoloji bu kadar gelişmiş değildi. Ailemle görüşme olanaklarım kısıtlıydı. Cep telefonu görüşmelerinde, aranan karşı tarafın da ödeme yaptığı zamanlardı. Sosyal medya mevcut değildi ve tek online iletişim MSN Messenger'dı. Şimdi sonsuz olanaklar mevcut ve her şey daha kolay açıkçası.

S.D. — İş hayatınızda uzak ve kendine has zorlukları bulunan ülkelere bulunmanızın kişisel yaşamınıza etkisi nasıl oldu?

A.Y. — Bu kadar zor coğrafyalarda görev yapmak mesleksel ve insan olarak beni çok geliştirdi. Gerçekten kabuğunu kıramamış birçok insanın tersine ben şahsen birçok şeyi deneyimleme şansına sahip oldum. Bu da beni olgunlaştırdı ve tecrübelerimi daha da enginleştirdi.

S.D. — Peki bunca farklı coğrafyayı görüp deneyimlemiş biri olarak "coğrafya kaderdir" fikrine katılıyor musunuz?

A.Y. — Coğrafya maalesef kader. Her ne kadar bunca tecrübe kariyerimi zenginleştirse de pasaportum farklı olsa, merdiven basamaklarını daha hızlı tırmanabilir, daha iyi yerlere gelebilirdim. Her yere gidemiyor olmak ister istemez önünüzde bir engel. Daha fazla çalışmanız ve daha çok risk almanız gerekiyor.

Oteldeki bir yönetici arkadaşımızın doğum günü hatırası-2011- Dongguan, Guangdong, Çin Halk Cumhuriyeti

S.D. — Galatasaray'da geçirdiğiniz yılların size, kariyerinize, hayatınıza kattıklarından bahsedebilir misiniz?

A.Y. — Galatasaray Lisesi'nde öğrendiğim en değerli, temel şeyler; paylaşmak, sosyallik, atiklik, kendini rahat ifade edebilme, kendine güven ve ayaklarının üstünde durabilmek olmalı. Mutlaka daha birçok şey var ama özellikle yatılılıkla da birleşince hayatı çok hızlı tanıma ve kendimi hayata hazırlama şansım oldu.

S.D. — Henüz yolun başında olan Galatasaraylı genç kardeşlerimizin kariyer seçimleri ve hayat planlarını yaparken nelere dikkat etmelerini önerirsiniz? Tavsiyeleriniz neler?

A.Y. — Kardeşlerime mutlaka risk almalarını öneririm. Başarı, risk almaktan, başkalarının yapmaktan çekindiği şeyleri yapabilmekten, yaratıcılıktan geçiyor. Öncelikle günümüz teknolojik hızında bu daha da elzem oluyor. Kimsenin gitmediği yerlere gitmek, zor görevleri üstlenebilmek fark yaratmak için çok gerekli. Çok çalışmanın gerekliliğini de söylemeye sanırım zaten gerek yoktur.

Mice, turizm, bilişim, eğitim - danışmanlık,
lojistik alanlarında 360 derece hizmet
Sizin vizyonunuz, bizim tutkumuz...

Çalışanları motive eden ve aileleriyle tatil imkanı
sunan STH Travel & Mice ile "OTEL-OFİS" programı.

Fiziki, online ve hibrit etkinlikler, webinar yönetimi,
canlı yayınlar, sanal fuarlar, açılış şovları,
konsept düzenleme, video prodüksiyon
ve green box hizmetleri, konuşmacı paketleri,
hediyeler, firmaya özel markalama...

STH Travel & Mice dünyanın her yerinde
kurumsal hizmetler (corporate travel) veya tatil
amaçlı, paket turlar, balayı turları, gemi turları, vize,
konaklama, rent a car vb. hizmetleri sunar.
Kurumsal seyahatlerin tüm ihtiyaçları için bir
numaralı çözüm ortağıdır.

Bir Büyük Galatasaraylı Emin Bülent Serdaroğlu

Galatasaray Sultanîsi'nin 392 numaralı başarılı öğrencisi; Galatasaray Spor Kulübü'nü kuran ilk üç kişiden biri, sporcu, usta bir futbolcu ve golcü; Fecri Ati grubunun ve Servet-i Fünun gazetesinin romantik, bireysel duruşlu tanınmış yazarı; Yunanlıların Girit'i ele geçirmesine ve oradaki Türk ve Müslümanlara karşı uyguladıkları insanlık dışı saldırılara karşı ulusal tepkiyi dizelerine alan şair; Türkiye'nin bütünü tehlikeye düşünce Çanakkale'de, işgalcilere karşı yiğitçe savaşan bir kahraman; genç Türkiye Cumhuriyeti'nin kendi köşesindeki sakin savunucusu; onu tanıyıp şiirlerini ezbere bilen Atatürk'ten kendisi için hiçbir san, makam ve görev istemeyen Emin Bülent Serdaroğlu...

Onun şiirlerini ve onun üzerine yazılanları okuduktan sonra Emin Bülent Serdaroğlu için içimden gelen ve tuşlara dokundukça neredeyse kendiliğinden, ekrana düşen sözler bunlar oldu. Başka ne olabilirdi ki? Bilemiyorum.

Bildiğim, onu daha güzel sözlerle Yusuf Ziya Ortaç'ın anlattığıdır. "Elektrik idaresinde, sessiz, iddiasız, dört duvar arasında bir memur hayatı sürüyordu. Hiç kimseye edebiyat tarihimizin

Emin Bülent'i olduğunu hatırlatmaya tenezzül etmiyor, kimseye eğilmemiş dimdik karakteri ile gösterişsiz dış hayatına benzemeyen bir iç zenginliği içinde yaşıyordu."

1886 yılında Halep'te doğmuştur Emin Bülent ama İstanbullu bir ailenin çocuğudur. Babası Albay Ömer Muzaffer Bey'dir, dedesiye Kırım Savaşı'nda başkomutanlık etmiş Serdar Ekrem Ömer Paşa'dır. Annesi, Müşir Cemil Paşa'nın kızı olup İstanbulludur.

392 numarayla Galatasaray'a giren Emin Bülent, jimnastik ve futbolda göz dolduran parlak bir sporcudur. Ama onun gibi bir kişilik için koşu pisti ve top sahası yeterli değildir. Edebiyat, özellikle de şiire ilgi duymuştur. On altı yaşında yazmaya başladığı şiir, onun ruhunda ve kaleminde zamanla gelişir. Sporcu Emin Bülent'ten olgun bir şair doğar.

Arkadaşları Emin Bülent'i, "uzun bir boy, geniş omuzlar, sert, keskin... derin soluklu şişkin bir göğüs, güneşle tünçleşmiş kırmızı bir yüz, dik çizgili ve katılığı tam karşıdan belli olan sağlam bir boyun. Bir atlet gövdenin üstünde biraz küçük gibi duran kumral hayır, hayır kumraldan çok kıızı çalan bir baş." diye betimlemiştir.

Bugünün dünyasında futbol ve şiir uzlaşmaz bir çelişki gibi görünse de Emin Bülent'in dünyası şiir ve futbol üzerine kuruludur. Galatasaray'da bir yandan ilerinin tanınmış yazarları arasında yerlerini alacak olan Galatasaraylılar Hamdullah Suphi, Ahmet Haşım, Refik Halit Karay, İbrahim Alaaddin Gövsa, İzzet Melih Devrim gibi isimlerle arkadaşır, bir yandan da Galatasaray Spor Kulübü'nü kuracak olan Ali Sami Yen ve Asım Tevfik Sonumut gibi okulun acar sporcularıyla.

Dolayısıyla kalemi ve şiirleriyle Tevfik Fikret'in de aralarında bulunduğu, "sanat bireyseldir" ve "sanat sanat için yapılmalıdır" diyen Fecri Ati topluluğunun içerisinde yer alırken, iyi eğitilmiş sporcu yetenekleriyle de Galatasaray Spor Kulübü'nün kurucuları arasındadır.

İşin ilginç ise, genellikle aynı anda çelişkili iki alanda koşturup başarısızlıkla bitiren çoğu örneğin tersine, "kötü bir şair", "kötü bir futbolcu" değil; dizeleriyle etkileyici bir şair, golleriyle fırtına gibi esen bir futbolcudur Emin Bülent.

Emin Bülent'in çağdaşı Galatasaraylı bir şair olan Halit Fahri Ozansoy onun etkisini şöyle anlatmaktadır:

"Onun ismi ve şiirleri, Galatasaray Lisesi'nde Tevfik Fikret'in müdürlüğü zamanında hiç birimizin dilinden düşmezdi. Bütün talebe, bu ağabeyimizin yüzünü görmeden dehâsına hayrandık. Çünkü o tarihte Galatasaray aşağı yukarı bir şairler mektebi sayılabilirdi."

Ses dizimi, tınısı ve imgelem gücüyle Emin Bülent'in üstün bir şiir performansı yakaladığı kesindir. Beni çok etkileyen "Sana" şiiri, Emin Bülent'in birkaç ses darbesiyle nasıl olağanüstü bir betimleme yakaladığının bir örneğidir.

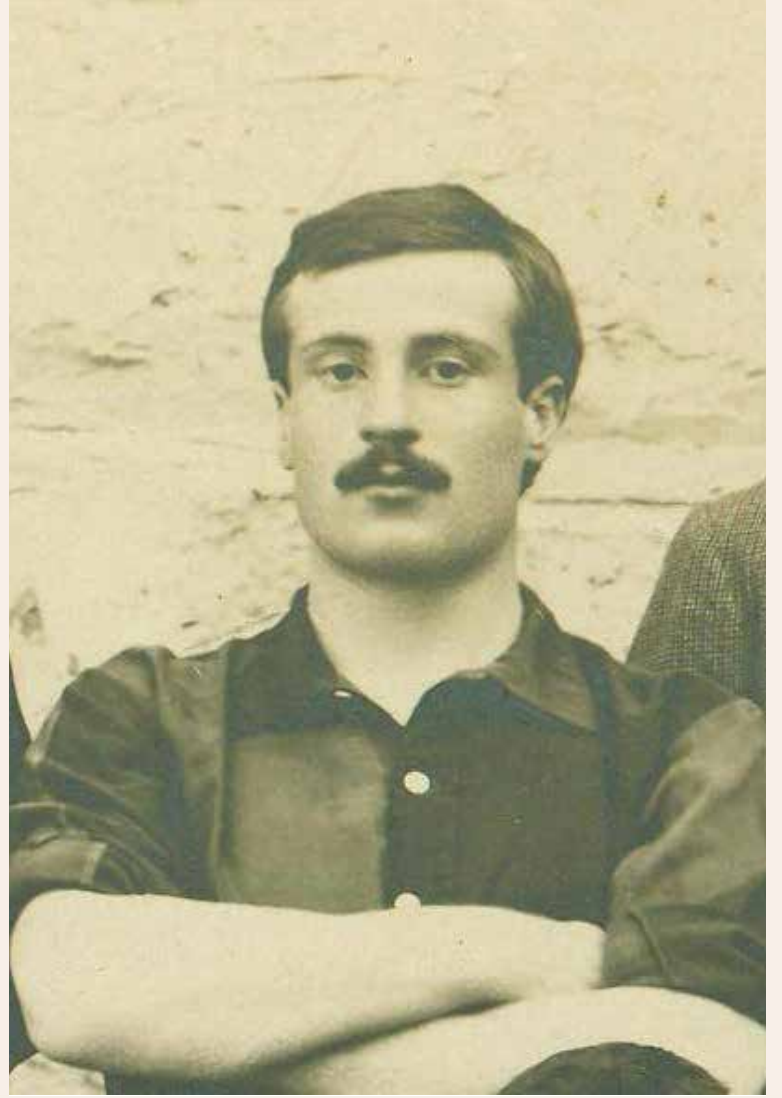
*"Bu karda son krizantemler artık ölmüştür
Bütün soğuktan ölür,
Şikeste -[kırık]- dalların üstünde titreşen kuşlar
Dışarda her yer kar
Bu kış semâsının -[gökyüzünün]- üstünde ay da buz tutmuş.
Uzakta bir baykuş;*

...
*Şu ince çamların üstünde... Ey kadın gelme...
Hayır... sakın gelme...
Bak akşam oldu, ocak söndü, lâmba yok, boş oda;
Dışarda yollarda
Kalan köpekleri rüzgârlar işte donduruyor...
Bir saat vuruyor
Uzakta... bak... gece geç, şimdi nısf-ı leyl -[gece yarısı]- oluyor;
Bu yolda gelmek zor
Ayakların yorulur, dizlerin üşür, gelme
Şu boş kalan evime..."*

"Çöller" şiiriyle yine ses ve söz darbeleriyle gerçeği ve gerçek üstünü birbirine katarak, çarpıcı bir çöl imgesini zihnimizde yaratır.

*"Akşam... yine sahrâdan esen çöl sesi ağlar
Hüzünüyle sükûniyle iner leyl-i ziyâdar -[aydınlık, ışıklık gece]...
...
Mahmûr uyanır gölgede binlerce ziyâlar -[ışıklar]
Çöller düşünür, gün düşünür, gölgeler ağlar...
Son kuvvet-i ateşiyle -[ateş kuvvetiyle] susar hasta günün çöl..."*

Ancak iki olay ruhunu derinden etkileyerek Emin Bülent'i başka bir düzleme çekecek, politikanın dışında yazmak ve yaşamak isteyen bu genç şair, kendisini yeni bir evrende bulacaktır.

Bunlardan birincisi, Kadıköy'de Elpis Kulübü'yle Galatasaray arasında yapılan bir maçta Rumların Türklere karşı gösterdikleri tahrik edici, alaycı davranışlardır. Bu olay Emin Bülent'in gururunu yaralamıştır.

Bu olayın sarsıntısıyla okuduğu Victor Hugo'nun bir şiiri Emin Bülent'in dikkatini çekmiştir. Emin Bülent'in 1808-1885 yılları arasında yaşamış bir Fransız şairini merceğine alması rastlantı değildir. Çünkü Victor Hugo yalnız şair değil, şiirini Doğu Akdeniz'deki Fransız emellerinin hizmetine vermiş bir kalemdir. "Çocuk" adlı şiiriyle Victor Hugo, tam bir propagandist gibi çalışmış, Fransız kamuoyunu etkilemek için, aslında Yunanlılar arasında bulunması çok zor olan "mavi gözlü" bir çocuk kurgulamış, ne yazık ki bireysel terörizmi destekleyen kışkırtıcı sözleri şiir diye kullanmıştır. 1829'da yazılan bu şiir Yunanlıların Mora'da yaşayan masum Türklere karşı gerçekleştirdikleri büyük kıyımın da mazereti olarak kullanılmıştır.

Victor Hugo'nun kan ve savaş kışkırtan, terörizme, katliama ve Türklere karşı yapılacak soykırıma çanak tutacak olan ünlü şiiri şöyledir:

*“Türkler geçti. Her şey yıkık ve yas içinde.
Chio, şarapların adası artık sadece karanlık bir kayalık
Chio, çardakların gölge yaptığı*

...

*Her yer ıssız. Ama değil yalnız kararmış duvarların yanında
Mavi gözlü bir çocuk, bir Yunan çocuğu, oturmuş
Aşağılanmış başını önüne eğmiş*

...

*Ah sivri kayalıkların üzerindeki yalınayak zavallı çocuk!
Gök ve su dalgası gibi gözlerinden akan yaşları silmek için.
Ne istiyorsun? Güzel çocuk sana ne vermeli?*

...

*Ne istersin? Çiçek, güzel bir meyva ya da harika kuş?
-Arkadaş, dedi! Yunanlı çocuk, çocuk dedi mavi gözlü çocuk
Ben, barut ve mermi istiyorum”*

Emin Bülent’i etkileyen ikinci olay ise İngiltere, Fransa, Rusya gibi güçlerin desteğiyle Girit’in 12 Ekim 1908 günü Yunanistan tarafından işgal edilmesidir. Yunanlılar daha önce Mora ve Rumeli’de yaptıklarını hızla tekrarlamış, adanın Türk ve Müslüman halkı üzerinde kanlı bir kıyım gerçekleştirmiş, pogrom uygulamıştır. İşte bütün bu olup biten, Emin Bülent’i yaralamış, “sanat sanat içindir” görüşünü tümüyle bir yana bırakmış ve ülkenin parçalanmaya ve işgale giden yazgısına direnmek için güçlü bir vatanseverliğe yönelmiştir.

Girit’in işgali ve “barut ve mermi” ile Türklerin öldürülmesini meşru kılan Fransız şairi Hugo, Emin Bülent’in aklından çıkmayacaktır. Tepkilidir. Girit Türkleri de daha önce Mora’da yaşanmış olan katliam, sürgün ve etnik temizlik ile karşı karşıyadır. Emin Bülent hiç tereddüt etmeden adını koymuş ve şiirini yazmıştır.

*“Dağlar lisana gelse de anlatsa hepsini;
Binlerce cân dirilse de nakletse geçmişi
Garbın -[Batının]- cebin-i zâlimi -[korkak, alçak zalimi]-
affetmedim seni
Türküm ve düşmanım sana kalsam da bir kişi”*

Artık karşımızda başka bir bilinç, başka bir şair ve yurtsever mücadelesinden ödün vermeyen bir Emin Bülent vardır. Nitekim 1932 yılında toplanan Dil Kurultayı sırasında Atatürk, Emin Bülent’i unutmamış ve Dolmabahçe Sarayı’na davet etmiştir.

“Emin Bülent çok duygulu insandı. Vatan sevgisi kadar, Galatasaray sevgisi vardı yüreğinde” sözleri sadece yazanın değildir. Hakkında yazılanlardan çıkacak kanı da zaten budur. Galatasaraylılığı ile hep övünmüştür. Ama Galatasaray Spor Kulübü’nde yaşanan “Güneş Spor” ayrılığı onu derinden yaralamış, sevgisinin üzerini bir burukluk kaplamıştır.

“Güneş Spor” olayı, başta Yusuf Ziya Öniş olmak üzere, çoğu İş Bankası çalışanı olan bir grup üyenin, Galatasaray Spor Kulübü’nden istifa ederek 1933 yılında “Ateş-Güneş” diye yeni bir kulüp kurmalarıyla ortaya çıkmıştır. Kulüp daha sonra “Güneş Spor” olarak yoluna devam etmiş, belli başarılar ve şampiyonluklar elde etmiş, 1937-38 döneminde kapanmıştır.

İşte “Güneş Spor” olayı Emin Bülent ile birlikte Ali Sami Yen, Asım Tevfik Sonumut gibi kurucuları da derinden üzüp yaralamıştır.

Kızı Sârâ’ya ve ülkesine olan sevgisi, hasta ve ölüm döşeğindeki Emin Bülent’in kalbinden taşan iki duyuydu. Yazdığı binen son satırlar kızına ithaf edilmiştir:

*“Canım Sârâcığım,
Sana uzun mektup yazamıyorum. Fakat her zaman
canımın içindesin.
Sana çok iyi dualar ediyorum ve anacığımı Allah’a emanet
ediyorum, canım evlâdım.”*

Son nefesini verirken söyledikleriyse Emin Bülent’in bilinçaltısında her an tekrarlanacakmış gibi hissettiği bir tehlikenin dışı vurumudur:

“Lüleburgaz’da harp ediyoruz... Lüleburgaz’da harp ediyoruz!”

Emin Bülent, Balkan Savaşı’nda yakılan, yıkılan ve katliama uğrayan Selanik ve Batı Trakya Türklerinin dramına, işgalcilerin Çanakkale’deki kanlı saldırısına tanıklık etmiştir. Bütün bu olayları unutmaması elbette ki mümkün değildir. Yaşanılan acıların anısı canlıdır. Dolayısıyla Emin Bülent’in bilinçaltı, ülkesine karşı yönelen yeni bir tehlikeye karşı tetiktedir. Alman ordularının ve Nazilerin Trakya sınırını aşıp Türkiye’ye saldırmasından korkmaktadır. Savaşarak savunduğu “Lüleburgaz” ölüm döşeğinde bile ülkesini düşünen Emin Bülent için bir travmadır ve ağzından çıkan yanlış bir söz değil, bu travmanın dile getirilmesidir.

Galatasaray Spor Kulübü’nün üç büyük kurucusundan biri, takımın unutulmaz oyuncusu, Çanakkale Savaşı’nın kahraman direnişçisi ve Türk Edebiyatı’nın pek seçkin şairi Emin Bülent 29 Kasım 1942’de bu dünyadan göçmüştü; ne mutlu ki Nazi Almanyası’na Trakya’dan saldırmaya cesaret edememiş ve onun deyişini tekrar edersek, ülke “Garbın” bir başka “cebin-i zâlimi” tarafından işgal edilmemiş; bin bir emekle kurulan Türkiye Cumhuriyeti ile Cumhuriyet’in saygın kurumları olarak Galatasaray Lisesi, Galatasaray Spor Kulübü ve Galatasaraylılar Derneği yoluna devam edebilmiştir.

Yararlanılan kaynaklar:

- Halit Fahri Ozansoy, Edebiyatçılar Geçiyor, Türkiye Y., İstanbul 1967
- İsmail Hikmet Ertaylan, Türk Edebiyatı Tarihi, I-IV, TTK, Ankara, 2011.
- Mahmut Bıyık, Emin Bülent Serdaroğlu’nun Hayatı ve Şiirleri Üzerine Bir Araştırma, YL Tezi, Mimar Sinan Üniversitesi, İstanbul, 2004.
- Oktay Aras, Galatasaray Lisesi Yazarlar ve Kitaplar, Cilt 1, İstanbul, 2010.
- Ruşen Eşref Ünaydın, Galatasaray ve Futbol Ka Kitap, İstanbul, 2014
- Salih Zeki Aktay, Emin Bülent’in Şiirleri, Semih Lütfi Kitabevi, İstanbul.
- Sevecen Tunç, Ateş-Güneş Spor Kulübü 1933-1938, İstanbul.
- Sinem İnce, Ömer Seyfettin ve Emin Bülent Serdaroğlu, Vefatının 100. Yılında Ömer Seyfettin, Bandırma Onyedil Eylül Üniversitesi, Bandırma, 2020.
- Süleyman Tekil, Galatasaray Düden/Bugüne, İstanbul.
- Vasfi Mahir Kocatürk, Büyük Türk Edebiyatı Tarihi, İKÜ Yayınevi, İstanbul, 2016.
- Yusuf Ziya Ortaç, Portreler, Akbaba Yayınevi, İstanbul, 1960.

MARTI

**CONTAINER / LOGISTICS
SHIPPING AGENCY**

42 YEARS AND THE SEAGULL KEEPS ON FLYING
Container, Logistics and Shipping Agency services all over Turkey.

Teknede Sevgi Bağı

Denizcilikte Özgürlük Üzerine

Teoman Arsay (86), teknesi MAT ile 40 yıldır denizlerde. Galatasaray'dan sonra eğitim ve çalışma hayatına Almanya'da devam edip diplomasını alıp tekrar yurduna dönmüş. Denizciliğin elli yıllık geçmişini, kulüpler, dernekler ve marinaların geçirdiği değişimleri ve önemini değerlendiren Arsay, ülkemizdeki gelişim ve ilerleme için daha fazla özgürlükten yana. Yelkenle ilk tanışması, ilk teknesi, tekne ve denizle kurulan güçlü sevgi bağına dair anlattıklarıyla Mehmet Erem'in (120) sorularını, Sultani okurları için yanıtladı.

MEHMET EREM — Yelkenle ilk tanışmanız nasıl oldu? Yeşilköy'ün eski zamanlarından ve yelkencilik geçmişinizden bahsedebilir misiniz?

TEOMAN ARSAY — Yelkenle, hatırladığım kadariyle, 1947 ya da 1948 yılı yaz mevsimi içinde tanıştım. Bir arkadaşımın ağabeyinin, genelde balık tutmak için kullandığı yaklaşık 6 metre boyundaki kürekli sandalını, 2-3 arkadaş latin yelkeniyle donatıp denize çıktık ve ben şahsen hâlâ dönmedim. Yeşilköy'de, 19'uncu asır sonlarına doğru kurulumuş San Stefano Yat Kulübü'nün var olduğu ve 1930'ların içine kadar bölgede ve İstanbul'da yüzme ve yat yarışları düzenlendiği, bu kulübün yalnız İstanbul'un değil ülkemizin de ciddi yat ve denizcilik kulüplerinin başında geldiği de söylenir/bilinir.

Ne var ki yelkenle tanıştığım yıllarda, denizdeki hareketlilik pek kalmamıştı artık. Yeşilköy'de, bir tane daha latin yelkenli sandal vardı, diğerleri kürekli kayıklardı ve bazılarında da içten ya da kıçtan takma motorlar da vardı. Bazı kayıkhanelerde birkaç adet kürek sporu teknesi -tekli, iki çifte ve dört tek gibi-

vardı, fırsat bulursak binerdik, kürek çekerdik. Tek yelkenli spor teknesi ise İtalyan asıllı bir ailenin "şarpi"siydi. Özellikle yabancı kökenli semt sakinlerinin San Stefano Yat Kulübü'nün kurucuları ve üyeleri arasında çoğunlukta oldukları da ayrı bir gerçektir. Şarpi, bugün bildiğimiz "pirat"a benzeyen bir tekneydi ve çok güzel giderdi, imrenerek seyrederdik. İki yıl sonraydı, ağabeyinin teknesiyle yelken yaptığımız arkadaşımıza, babası bir pirat aldı ve nihayet spor yelkenliyle de tanışmış olduk.

Yine yıllar ve yıllar geçtikten sonra bölgede, 1950'lerin ortalarında, Yeşilyurt Spor Kulübü kuruldu. Bir süre yönetim kurulunda üyelik ve başkanlık görevlerini üstlendiğim bu kulüp, 1960'larda dünya klasmanına katılan Optimist yelkenlisinden, kendi hesabına ilk 6 adedi ithal etmiş olan kulüptür ama ne yazık ki günümüzde, yelken sporundaki faaliyetini de artık terk etmiş durumdadır.

M.E. — İlk teknenizi ne zaman aldınız? Alırken nelere dikkat ettiniz, şimdi nerede?

T.A. — İlk tekne, sanırım 1951 yazındaydık, 3-3,5 metre boyunda, ayna kılı, kürekli bir tekneydi ve balıkçılıkla uğraşan birisinden 15 TL'ye satın almıştım. Adını Jezabel koymuştuk, 3 kişiyi taşırdı, dördüncü kişi binerse, hemen batardı. Araya giren, yurt dışında geçen eğitim, yurda dönünce başlayan askerlik, devamındaki birkaç yıllık akademik çalışmalar ve sonrasında başlayan iş hayatım içinde asıl ilk tekne, rahmetli Cafer Seyfioğlu'nun tasarımı ve yapısı olarak 1970 yılı ağustos ayında Maltepe'deki atölyenin önünden

Teoman Arsay (86)

denize indirdik. Keç armalı, 14,5 metre boyunda ahşap bir tekneydi, adını da MAT koymuştuk. Bu tekneyle İstanbul'da, elbette arkadaşlarımla birlikte, 3-4 yelken yarışına katıldım. Daha uzun iki yarış, birisi İstanbul-Gelibolu, diğeri de İstanbul-Çeşme parkurunda olmak üzere, bana deniz sevgimi gezilerle ve arada sırada olabilirse de uzun mesafeli gezilerle daha yoğun tatmin edebileceğimi öğretti/gösterdi ve rotamı kesin olarak değiştirdim. O yıllarda marinalar yok denecek kadar azdı, yaz aylarında olabildiğince gezer, kış aylarında ise teknelerimizi karada çekek yerlerinde bekletirdik, bir diğer deyişle denizciliğimiz, yılda 3-4 ayı geçmezdi.

MAT Galatasaray Kalamış Tesisleri önünde

M.E. — Galatasaray Lisesi'nde eğitim görmenin denizcilikinize bir katkısı oldu mu?

T.A. — Galatasaray Lisesi'ne, ortaokulu bitirip lise eğitimine başladıktan 1 yıl sonra, veda ettim ve kalan eğitimimi yurt dışında tamamlamaya aile büyüklerimle birlikte karar vererek, Almanya'ya yöneldim.

Galatasaray Lisesi'nde geçen yıllarım içinde ne okula ne de futbol kulübüne bağlı, deniz sporlarına yönelik bir birim/bölüm/şube vardı. Bu nedenle de denize/denizcilığe olan merak ve sevgimi besleyecek bir kaynaktan/katkıdan yararlanamadım.

M.E. — Sonrasında Almanya'da geçen bir eğitim ve çalışma dönemi var? Orada geçen yıllardan bahsedebilir misiniz?

T.A. — Almanya'da önce lise eğitimi almam gerekiyordu, bunun için de lisan öğrenmem esastı. Galatasaray'da aldığımız ikinci yabancı dil tabii ki yeterli olamazdı. Öyle yaptım ve bir yatılı okulda yaklaşık 2 yılımı Almanca öğrenmekle geçirdim. Bu iki yılın sonunda lise eğitimime başladım. Bu arada, birkaç aylığına, daha önceden ailece tanışmış olduğumuz bir Alman iş insanının fabrikasında çalıştım ve teknik resim çizmek/okumak/anlamak dâhil, tezgâh başında, önce ege kullanmayı sonrasında da makine parçaları üretilmesine katkıda bulunmayı denedim. Almanya'nın lise olgunluk sınavını 1955 yılı ilkbaharında verdim ve üniversiteye kaydımı yaptırıp, tatil için ilk kez Yeşilköy'e geldim. Yıllar yılları kovaladı, 1960 yılı mayıs ayında elimde üniversite diplomamla ülkeme ve çok sevdiğim doğum yerime, Yeşilköy'üme döndüm.

M.E. — Biraz da şimdiki tekneniz MAT'tan bahsedelim mi? Ne zamandır kullanıyorsunuz? Atlantik geçişine nasıl karar verdiniz?

T.A. — MAT'ın omurgasının laminasyonuna 1977 yılı mart ayında başladık. Teknenin planları, adını dergi ve kitaplardan bildiğim bir Alman tasarımcı tarafından benim için hazırlandı. O günlerde ülkemizde bugünkü gibi tasarımcılar, örneğin Tanju Kalaycıoğlu, pek yoktu. Olsalardı eğer hemen birisinin kapısını çalmış olurudum. Teknenin yapımına başladıktan yaklaşık 8-10 ay sonraydı, eskisini daha fazla tutamayacağımı anladım ve talip olan bir dostuma devrettim ama adını devretmedim. Bir koltuğa iki aşk sığmıyor, anlamsızlığı da bir yana. Tekneyi alan dostum, onu bir süre sonra bir başkasına, o kişi de bir başkasına devretti ve duyduğuma göre de tekne Çanakkale yakınlarında bir yerde battı, gitti. Yaklaşık 8 yıl bana hizmet etmişti. Yeni teknenin yapımı 38 ay sürdü ve 1980 yılı mayıs ayında, boğa burcu içinde, MAT adıyla denize indirdik. Tamamı ahşap ve laminedir. Boyu 19,20 metre olup onun da arması "keç"tir.

Keç arma, günümüzde her ne kadar kimilerimizce demode olarak değerlendirilse de kanımca hâlâ geçerliliği olan bir armadır. Bugün yapsam, sanırım yine aynı armayı seçerdim. Bu da işin sevgi tarafı. MAT bu yılın mayıs ayında 42'nci yaşını tamamlayacak. Sanıyorum, her denize düşkün kişinin, bir tekne sahibi olmak, o tekneyle birlikte yaşamak/yaşlanmak ve olabildiğince çok yer gezip görmek arzusu, bir arsızlık belirtisi değil, tam tersine, sevgiye/sevgiliye olan bir saygıdır, düşkünlüktür. Biraz fazla romantik oldu galiba ama duygular böyle. Atlantik geçişimiz de bu duygularla devamlı beslenirken, uygun şartların oluşmasını bekleyerek, fırsat doğduğu anda da onu hemen yakalayarak harekete geçilmiş bir yaşamsal olgudur. Bu fırsat doğduğunda o 22 ben ise 68 yaşlarımızdaydık.

M.E. — Ülkemizde MAYRA, KAYRA, EMYR deyince akla gelen isimlerden birisiniz. Nasıl doğdu ralli fikri, düzenlediğiniz rallilerde nasıl bir gelişim yaşandı? Amatör denizcilik açısından ralliler ile ne gibi kazanımlar elde edildi?

T.A. — Ülkemizde düzenlenen ilk yat rallisi EMYR'dir (East Mediterranean Yacht Rally = Doğu Akdeniz Yat Rallisi). EMYR ilk kez 1991 yılında, Antalya Kemer Marina'da teknelerinde yaşayan yabancı yatçılar arasından, sanırım bir 1 İngiliz, 1 Alman çift ve 1 Belçikalı çift ile söz konusu marinanın müdürü Hasan Kaçmaz arkadaşımızın da girişim, katkı ve destekleriyle 17 yatlık bir filoyla GİRNE'ye gidiş olarak düzenlendi, 5 gün sürdü. Anlaşılan öylesine zevk alındı ki, parkur geliştirilerek tekrarına karar verildi. Ben de bu ralliye 1993 yılında İstanbul'dan Ataköy Marina'dan yola çıkarak katıldım. Hatırlamakta yarar var, Ataköy Marina'nın işletmeye alınması 1990 yılına rastlar.

EMYR'den alınan tat mutlaka etkilemiş ve hızlandırmıştır ama önce yerli ve yabancı yatçıların, yepyeni bir Ataköy Marina'ya gelip, beğenip, kalıp, teknelerini bağlayarak yerleşmeleri hatta ve hatta bir yelken/yat kulübünün kurulması için "zaman" asıl taşıyıcı faktör olmuştur.

Ülkemiz haritasına bakıldığında görülür ki güney sahillerimizde oluşan birlikteliğe Karadeniz sahilimizde ve Karadenizli diğer 5 ülke sahillerinde de talep vardır. Önemli olan ilk hareketin başlatılmasıdır. Biz de Ataköy Marina çıkışlı ilk KAYRA'yı 1997 yılında Samsun'a kadar denizden, Samsun'dan Trabzon'a da karadan otobüsle gidip-gelip, Samsun'dan İstanbul'a da yine denizden dönecek şekilde düzenledik ve yaklaşık 30 tekneyle (çoğunluğu yabancı bayraklı) gerçekleştirdik. KAYRA, aralıklı olarak (1997-1998-1999-2001-2004-2012) ve bütün Karadeniz'i dolaşan, gelişen, uzayan bir parkur (800-2000 Dm) üzerinde, kısmen TUNA ve BUK nehirleri de dâhil,

katılan tekne adetleri 25-50, bayrak çeşitliliği 15-25, kişi sayısı 100-150 arasında değişerek, 6 kez düzenlendi. Ziyaret edilen ülkelerin başşehirlerine, Moskova hariç, uçak ve trenle gidilip gelindi, kiralanan bir nehir yolcu gemisiyle Dinyeper nehri üzerinde Kiev'den Odessa'ya 1 hafta seyredildi. KAYRA'98 ile KAYRA'99'un patronajını ülkemizde Cumhurbaşkanı rahmetli Süleyman Demirel üstlenmiş ve Karadeniz komşularımızın devlet başkanlarına yazdığı mektuplarla da kendilerinden, aynı patronajı KAYRA kendi sularına geldiği ve orada kaldığı süreçte üstlenmelerini önermişti. Başkanların yazdıkları cevaplar da, öneriyi kabul ettikleri ve KAYRA kendi ülkelerinde bulunduğu sürece gözleri üstümüzde olmak üzere görevlendirdikleri bakanlarının isimleri verilmişti.

Ralliler, amatör denizcilere gerek ülkemiz sahillerinde gerekse deniz komşularımızın sahillerinde çok sayıda barınma olanakları, çok candan insanlar ve gerek denizciliğin gerekse deniz turizminin gelişmesini isteyen yönetimler olduğunu göstermiştir, bu en büyük kazanımımızdır. KAYRA'nın uğradığı limanları ziyaret etmek ille de bir ralliye katılmamızı gerektirmez. Dileyen, dilediği zaman ve tabii ki yaz ayları içinde bu limanların hepsini ziyaret edebilir, ülkelerin kara taraflarında da gezebilirler. Deneyim kazanmak açısından esas olan elbette ki kat edilen/edilecek mesafelerdir. Rallilerin ağırlığı bu konuda öne çıkar.

Örneğin, altı haftada tamamlanacak 2000 mil yolu ve uğranacak 20 limanı olan bir ralliye, birlikte hareket etmek üzere katılacak 50 yatta 150 kişi olduğu düşünüldüğünde, toplamda 2000 x 50 = 100.000 millik yol üzerinde;

► 2000 x 150 = 300.000 mil üzerinde kişisel denizde yaşam deneyimi,

► 20 x 2 x 150 = 6.000 kişisel liman giriş – bağlanma – ayrılma çıkış deneyimi kazanılmış olmayacak ve bu deneyimler amatör denizciler arasında paylaşılmayacak mıdır?

M.E. — ADF fikri, yani federasyon nasıl ortaya çıktı? Türkiye'de denizciliğin gelişimi açısından ADF'nin katkıları neler oldu? Sizin ADF başkanlığı yaptığınız dönemde sizce en önemli dönüm noktaları nelerdi?

T.A. — Deniz sporları içinde yelken sporunu ilgilendiren ve yelken kulüpleri (dernekleri) tarafından kurulmuş bir gerçek federasyonun var olmadığını, sanırım bilmeyen kimse kalmamıştır. TYF, Spor Hizmetleri Genel Müdürlüğü'ne bağlı bir teknik daire kapsamındadır, bir diğer deyişle; gezgin ve/veya sporcu amatör denizcilerimizin ve kulüplerinin ihtiyaçlarını karşılamak, dertlerine çare arayıp bulmak için derneklerin bir araya gelip kurdukları bir gerçek federasyon değildir ve yine bir başka deyişle; varlığı kesinlikle bilinen kocaman bir camia-

nın sadece spor yelkenciliğiyle dertleri 1950'lerden günümüze değin bir devlet dairesinin ellerine bırakılmış ve orada kalmıştır. Yelken kulüplerinin katılımıyla kurulan ADF'nin amacını, camianın sıkıntılarını, noksanlarını saptamak, çözüm yol ve olanaklarını araştırıp bulmak ve ilgililere sunup anlatmak olarak hatırlamak gerekir, ancak 2014 yılından bu yana faaliyeti yok sayılabilir. Kim bilir, faaliyetine devam edebilseydi, günün birinde yelken sporunun yönetiminde de belki asıl yönetici kuruluş olabildi.

M.E. — Peki neden “Amatör Denizci” gibi dünyada pek benzeri olmayan kavram ortaya çıktı?

T.A. — Günümüzde dünyada benzeri kalmamış bu kavram, ülkemizde 1940'lı hatta 1930'lu yıllardan beri kullanılmaktadır. Geçmişte ABD'de 1920'lerde, İngiltere'de ise 1950'lerde kullanılmışlığına rastlamak mümkün. Onlara bakarak kullandığımızı düşünebiliriz. Kanımca ama günümüzde artık “denizci” ve “denizcilik” kavramları içinde sadece “profesyonel” denizciliğin yani “gemi adamlığının” ayrılmasının yeterli olacağı düşünülmelidir. Bu kadar yıl süreyle kullanılmış olmasının getirdiği çok sayıda olumsuz düşünce, görüş ve uygulamaların terk edilmesine çalışmak da ADF'nin görevleri arasında yer almıştı.

M.E. — 3B diye bir sloganınız vardı. Bayrak, barınak, bağlama kütüğü. Bugüne kadar ne kazanımlarımız oldu? Ne aşamadayız? Önümüzdeki yıllarda bizi bekleyen ne?

T.A. — Sloganı 4-B olarak saptamıştık ve bunlar “Bayrak-Barınak-Belgelendirme-Bağlama kütüğü” tanımlarını ifade ederdi. Son sekiz yıllık duraklama içinde de hiçbir şey yapılmadı/olmadı. Önümüzdeki yıllara ait düşünceleri geçmiş ile gelecek kıyaslaması/inceleme içinde ortaya koymak doğru olur ve zaman içinde sloganın harf ve rakam adetleri değişebilir.

M.E. — Peki denizcilerimiz ve denizciliğimizin şu anki durumu sizce nasıl? 50 yıl önceki ve bugünkü denizcilik yaşamında belirleyici faktörleri, alışkanlıkları karşılaştırdığınızda neler görüyorsunuz?

T.A. — Denizciliğimizin durumunu tahlil edebilmek için en önemli göstergelerden birisi kanımca yelken kulüplerinin adedidir. Ülkemizde kurulmuş ve Yelken Federasyonunca tescil edilmiş yelken kulübü adedi 200'den azdır. Batı ülkelerinde bu rakamların 1200'lerden 2000'lere ve daha da yukarılarına ulaşmaktadır. Sevsek de sevmesek de Amatör Denizcilik olarak adlandırdığımız, denizde çalışanlar ya da deniz çalışanları (gemi adamları) ile balıkçılar ve askerler dışında kalan, denize meraklanarak gönül vermiş, sadece kendi ihtiyacı için balık tutmak, spor yapmak, yüzmek, dalmak, sahip olduğu veya kiraladığı bir yelkenli veya motorlu tekne ile gezmek, görmek, yarışmak, dinlenmek, duygulanmak, doğa ile barış içinde yaşamak, doğayı yakından tanımak arzusunu taşıyan kişileri, amatör (ne yazık ki, yanlış da olsa, çoğu kez acemi anlamında da kullanılmaktadır) olarak sınıflandırmak yerine onlara acaba çok daha geniş bir anlam taşıyacağı için sadece “serbest denizci” mi demeliydik? Kim bilir, belki bir gün öyle adlandırılırız?

Bir tekne sahibinin kendi teknesini kullanarak denize çıkabilmesi için mutlaka bir belge sahibi olmasının gerektiği ülkemiz, bu konuda özgürleşmediği/özgürleşmediği sürece tekne adedinin artmasından öteye fazla bir gelişme beklenemez, nitekim gelişmemiştir de. Özgür denizciler, dilediklerinde, sadece özel kuruluşların açacakları “kuramsal ve uygulamalı” kurslarına katılarak bir belge sahibi elbette olabilmelidirler ama bu onların tercihiyle olmalıdır. Aksi hâlde 5 yılda 1 milyon amatör denizci yetiştirileceğine dair dayanaksız iddiaların gerçekleştirilmesine çalışmak hem devletimizi meşgul etmekten hem de denizcilerimizi gereksiz yere yormaktan öteye bir yararı/katkısı olmayacaktır. Belge sahibi olmak zorunluluğu kalkınca, özgür denizci vatandaş, onu edinmeye kendisi karar verecek ve özgür denizciliğimizin önu asıl o zaman açılmış olacaktır.

M.E. — MAT ile 40 yıldır denizlerimizi arşınıyorsunuz. En sevdiğiniz durak noktalarınız nereleri? Demir attığınızda “2-3 gün şu denizin keyfini çıkarayım” dediğiniz koylar hangileri?

T.A. — Beğendiğim, merak ettiğim her yerde denizin keyfini çıkarmak isterim. Tek tek yer seçmeye ve o yerlere kilitlenmeye alışmadım.

M.E. — MAT'ın bir sonraki seyahati nereye olacak?

T.A. — Bilmem. Çıkacak fırsatlara bağlı, kolluyorum.

Mekteb-i Sultanili Dalgıçlar

Değerli Galatasaray Lisesi mezunu ve öğrencisi, tüplü ya da serbest dalış tutkunu, brövesi olan ağabey, abla ve kardeşlerimize müjdemizdir!!! Su altına gönül veren herkesin sorduğu sorular artık cevapsız değil!

Ülkemizde ya da diğer dünya ülkelerinde dalış yapmayı arzulu yorsunuz: Acaba bizden biri var mı? Nerede ve nasıl dalabilirim? Bröveni bir üst seviyeye güvenli ve ciddi bir eğitimle nasıl çıkarabilirim? Dalış ekipman ve malzemelerimi nereden alıp bakımlarını nasıl yaptırabilirim?

Gelin birlikteliğimizi profesyonelce yürüttüğümüz WhatsApp grubumuz “Mekteb-i Sultanili Dalgıçlar” platformumuzda devam ettirelim. Platformumuza katılabilmek için gerekenler; dalgıç bröveniz ve mektepli olmanız. Su altını keşfetmek ve bröve almak isteyen tüm mektepli arkadaşlarımız, bizlerle irtibata geçin yeter!

Zorlu pandemi sürecinde, Bodrum’da izole bir yaşama çekilip huzuru su altında bulabildiğim günlerde, yukarıda yazmış olduğum soruları kendime sıkça sordum. Sonra “Mektepten olup da dalan bir tek ben değilim herhâlde, neden bir araya gelmeyelim?” derken aklımda bir grup kurma fikri doğdu. Böylece, 27.05.2021 günü grubumuzu kurdum. Grubumuzun kurulduğundan haberdar olan dalgıç mektepliler, dünyanın her köşesinden aramıza katıldılar. Çok kısa bir süre zarfında 110 kişi olduk. Bu zorlu kuruluş döneminde destek ve yardımlarından dolayı; data bankasını oluşturup “Sudal-Sultanili Dalgıçlar” Instagram sayfamızı hayata geçiren ve yöneten moderatörümüz, sevgili dostum Erkut İpek’e (120), su altı ve tekne üstü organizasyon tavsiyeleri için arkadaşım Gaye Avşar’a (119) ve son olarak duayenimiz, 35 yıl boyunca dünyanın her yerinde dalış turları organize eden, tur operatörlüğü yapan, muhteşem su altı fotoğraflarıyla destek olan sevgili ağabeyimiz Osman Erşen’e (111) bir kez daha buradan teşekkür ediyorum.

Bugüne kadar kısıtlı imkânlarımız dâhilinde yaptıklarımıza ve yapmaya çalıştıklarımıza gelince: Grubumuza üye değerli arkadaşlarımızla fırsat buldukça dalışlar organize ettik. Talepleri

doğrultusunda, tatil beldelerinde ya da ikamet sayfiyelerinde ayrıcalıklı, münferit dalışlar yapabilmeleri için tanınmış dalış merkezlerinde üyelerimize indirim aldık.

İlk sezonumuzda bize destek olan; Bodrum Turkuaz Diving Center-Ahmet Yaşar, Kaş Dragoman-Murat Draman, Marmaris Paradise Diving-Umut Kutlu, Datça Uçan Balık-Kerem Bayri, Ayvalık 3 Sea Diving-Koray Gerçe hocalarımıza iş birliklerinden dolayı teşekkür ediyoruz.

Bodrum İki Sandal Meyhanesi- Ertuğrul Çalak (119) kardeşimize, Kaş Atıla Dive Tech-Atıla Kara (116) ağabeyimize, TBK 1954 (Türk Balık Adamları Kulübü) yönetimine ve hocalarına, bizlere her türlü eğitim, gezi organizasyonu ve tekneleriyle Marmara dalışlarında kapılarını açtıkları için ayrı ayrı teşekkür ederiz.

Grafik sanatçısı Sayın Hüseyin Tepeli ağabeyimize, tereddüt etmeden telif hakkını hediye edip, hiçbir maddi karşılık beklemeden logomuzu hazırladığı için ayrıca teşekkür ederiz. Camiamıza kazandırdığı bu güzel logo 1 Ocak 2022 günü üyelerimizin beğenisine sunulup Cemiyetimiz tarafından tescil edildi.

Yalnız bizim değil, üyelerimizin, cemiyetimiz ve denizci kardeşlerimizin, anlaşmalı kurum ve mağazalarda, cemiyet üyelik kartlarıyla, indirimlerden yararlanabileceklerini belirtmek isterim.

Bundan sonra neler yapabiliriz? Daha yapılabilecek o kadar güzel şeyler var ki... Henüz yolun başındayız. Biz büyük bir camıyız, eğitmen arkadaşlarımız ve bizlere destek vermek isteyen üyelerimizle; eğitim komitesi, organizasyon komitesi gibi branşlara ayrılarak, dalgıçlık hakkında gerek mektebimizde gerekse cemiyetimizde sunumlar yaparak, dalgıçlar grubumuzu daha ileriye taşıyabileceğimize inanıyorum.

Henüz bizlere katılmamış ve katılmak isteyen arkadaşlarımızı, moderatörümüz Erkut İpek ile Erkut@erkut.com adresinden ya da +905322665547 WhatsApp telefonundan irtibata geçmeye davet ediyoruz. Grubumuzda sadece yaptığımız dalışlar, denizcilik ve dalgıçlıkla ilgili paylaşımlar yer almakta, politika ya da güncel sosyal medya paylaşımları yapılmamaktadır.

Su altına gönül vermiş, su altı florası ve faunasına saygı gösteren, mektepli ağabey, abla ve kardeşlerimizi bekliyor, saygı ve sevgilerimi sunuyorum.

Tüm camiamıza hayırlı olsun, iyi ki Galatasaraylıyız!

Gaye Avşar (119)

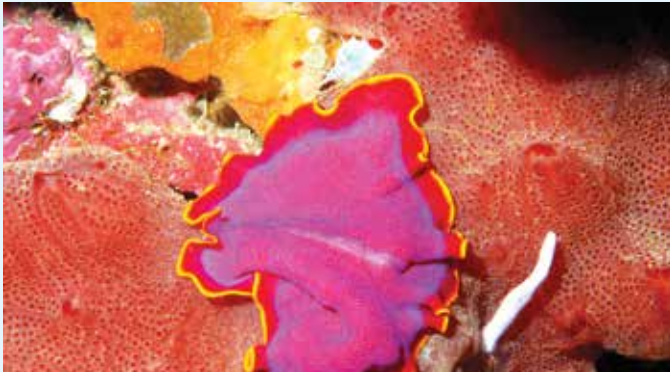
Mekreb-i Sultanili Dalgıçlar Grubu

- Doğan FERAY (96)
- İbrahim HIZALAN (96)
- Yusuf BAŞKAYA (98)
- Atilla SUYOLCU (110-113)
- Murat ÇARAK (110)
- Osman ERŞEN (111)
- Serim ÖZER (111)
- Ayşenur İSHAKOĞLU (112)
- Mehmet ÖNDER (112-113)
- Ömer USLU (112)
- Erhan AKTUNALI (113)
- Jilber BARUTÇIYAN (113)
- Oktay ÜNALDI (113)
- Sinan ÖZDAMAR (114)
- Murat YILDIZOĞLU (115)
- Atilla KARA (116)
- Ata KARACA (117)
- Cem UĞUR (117)
- Murat ÖZTURAN (117)
- Mert KONU (118)
- Serhat CEVHER (118)
- Feray ÖZGE (119)
- Gaye AVŞAR (119)
- Hasan Orhan YAZICI (119)
- İbrahim BİLİR (119-120)
- Levent DAVUTOĞLU (119-120)
- Metin SUADİYELİ (119)
- Mustafa AYKANAT (119)

- Özgür KUL (119)
- Ali ÇOLAK (120)
- Bülent ÜLKER (120)
- Erkut İPEK (120)
- Haldun MENGÜ (120)
- Koray AKTEN (120)
- Murat KURAN (120)
- Siret DİNC (120)
- Alp ŞEREN (121)
- Meltem EVRENSSEL (121)
- Özgür TUNÇAY (122)
- Berk KUTENGİN (123)
- Burak SARILI (123)
- Çınar KURRA (123)
- Fidel BERBER (123)
- Şölen TIRYAKI (123)
- Birkut HAKARAR (124)
- Serkan SEVİM (124)
- Cihat FIRAT (125)
- Emre ÜLKER (125)
- Kartal KAYA (125)
- Mecid ŞİPAL (126)
- Üner ÖNCEL (126)
- Zeynep TEKİN (127)
- Aydın DİNÇ (128)
- Baha ŞIKMAN (128)
- Dağhan CELAYİR (128-129)
- Hüdaî POLAT (128)

- Tülin Sarıoğlu YAZICI (128)
- Başak ÖZKAN (129)
- Utkan BOYACIOĞLU (129)
- Tulu HARSA (131)
- Candan YASAN (132)
- Bora AKALIN (134)
- Hakan TAŞTAN (135)
- Fırat BAYRAKTAR (138)
- Gülnur DURAK (140)
- Koray ŞAHİN (140)
- Seçkin BİLGİÇ (140)
- Tuğçe Göksu KABİL (140)
- Barış AYDIN (143)
- Anıl CAN (144)
- Elif ÖZTÜRK (144)
- Terra TATAR (144)
- Gamze EVİRGİN (145)
- Ozan PASTACIGİL (145)
- Doğukan ERDE (146)
- Fırat GÜLAĞACI (146)
- Furkan KALDIRIMOĞLU (146)
- Melih Erdem ÇAHA (146)
- Alperen GÜRER (147)
- Burak ATMACA (147)
- Deniz GÜRSEL (147)
- Deniz SÖNMEZ (147)
- Ezgi Şirin BALKAN (147)
- Hazal KUZUOĞLU (147)

- Selin Songül ERTAŞ (147)
- Serenay KEKEÇ (147)
- Tahsincan ARIKAN (147)
- Dilan CANTÜRK (148)
- Ezgi DENİZ (148)
- Iğın Yaren DEMİRKESEN (148)
- İraz BÖLÜKBAŞI (148)
- Merve AKBAŞ (148)
- CEYDA ÖMÜR (149)
- Berkay YANARATEŞ (150)
- Ecem Deniz ARPACI (150)
- Erkin ÖNDER (150)
- Hüseyin Kaan GÖRÜR (150)
- Mehmet ÖZDEMİR (150)
- Orkun ÇİYDEM (150)
- Ozan ER (150)
- Umut ÖZTUNÇ (150)
- Dicle ERBAŞ (151)
- Selen KARAOĞLAN (151)
- Begüm YILMAZ (152)
- Derya KAHİGAN (152)
- İlay Zehra ŞENAY (152)
- Özge DAĞLI (152)
- Selin PALAMUT (152)
- Tuna BİTNEL (156)

Karaada

Fotoğraflar: Osman Ersen

“Bitmeyen Mektep” Hakkında Bunları Biliyor muydunuz?

Bu bölümde “Bitmeyen Mektep” ile ilgili okuyacaklarınızın büyük bir bölümünü belki de ilk defa duyacaksınız! Okulumuzda senelerimiz geçti, sonrasında da her fırsatta defalarca ziyaret ettik... İşte sizlere, duyduğumuz veya defalarca önünden geçtiğimiz hâlde dikkat etmediğimiz ya da merak edip de araştırmadığımız bazı şeyler hakkında ilginç bilgiler:

1 Okulumuzdaki “Batıya Açılan Pencere” anıtını kim yaptı ve ne ifade ediyor?

Hepimiz, kesinlikle, ön bahçedeki Atatürk Anıtımızın önünde defalarca saygı duruşunda bulunmuşuzdur... Peki, bu güzel anıt ne ifade ediyor, kimin tarafından tasarlanmıştır?.. Hiç merak etmediniz mi?

1996 yılında Lisemizin yenilenmesi çalışmaları sırasında okulun giriş rampası ile giriş binasının elden geçirilmesi gerektiği ve okulda hiç Atatürk büstü olmadığı gözlemlendi... Bu işler için Ortaköy yapılarının restorasyonu ve düzenlemeleri işinde de çalışan **101 Döneminden** bir kardeşimiz görevlendirildi! Büstlerin sıralı olduğu “allée”nin karşısına bir Atatürk heykeli konmasının çok hoş olacağını düşünen kardeşimiz hemen bazı eskizler yaptı; proje, yönetimce büyük bir beğeni ile kabul edildi! Anıtın fonunu oluşturan duvardaki boşluk, coğrafi olarak tam batıya yönlendirilmiş, ve... “**Atamız ile Batı’ya açılan pencere**” konseptini bir arada ele almayı düşünen bu kardeşimiz de **Y. Mimar Fethi Gürdöl**’dür. Atatürk Büstü ise **Heykeltıraş Tuba İnal** tarafından yapılmıştır!!!

2 Sınıflarımızdan birinde, kara tahta üzerindeki hat levhayı kim yazmış, ne yazmış?

Müdür odasına giden merdivenden çıkıp da sağa dönerseniz sol taraftaki ilk sınıfta (şimdi Bilgi İşlem Merkezi olarak kullanılmakta) kara tahtanın üst tarafında duvarda boydan boya uzanan devasa bir “**hat levha**” vardı... Kara tahta kaldırılmış olsa da bu güzel hat hâlâ yerinde duruyor. Hiç dikkatinizi çekti mi? Peki, hiç merak etmediniz mi ne yazıyor üzerinde? Bu hat Divanî bir yazı olup biri Kasımpaşa Cami-i Kebir’in sağındaki duvarda, tahta üzerine yazılmış diğeri ise Bursa’da Cami-i Kebir’de bulunmaktadır.

Galatasaray’da, Mekteb-i Sultani’nin duvarına bu güzel Divanî yazı -Galata Sarayı Mektebi mezunu Mustafa İzzet Efendi’nin yetiştirdiği- **Hattat Vahdetî** (1833-1871) tarafından yazılmıştır. Kabri Eyüp’te Ebusuut Efendi Mektebi Mezarlığı’ndadır. Bu yazı, **Melekler Duası** diye adlandırılır ve anlamı şu şekildedir:

“Mülkün ve melekûnun yer, gök saltanatının sahibine sığınırım; kudret, azamet ululuk ve amansız hâkimiyet sahibinin himayesine sarılırım, daima diri olan, asla uyumayan ve ölümsüz olana güvenirim; Rabbimiz, şanı her şeyden yüce, her şeyden kutsal, meleklerin ve ruhun Rabbidir. Rabbim Allah’tır, hiç bir ortağı yoktur.”

3 Okulumuzun ana bina kapısı üzerindeki kitabede ne yazıyor?

Diyeelim ki devasa çelik kapımızın açık olduğu önemli kutlama ya da etkinlik günlerinden birinde içeri girdiniz... İleri doğru dümdüz yürüdünüz... Okulumuzun tarihî ana kapısı sizi karşılar! Okula ilk girdiğiniz sene hazırlık sınıfında, mezuniyet törenimizden sonra, 25. yılımızda, 50. Yıl Plaket Törenimizde ve her Pilav Günü önünde "Aile Fotoğrafı" çektiirmek için poz verdiğimiz ana giriş kapısının üzerindeki balkona kafanızı çevirip bakın bakalım... Ne yazıyor? Eski Türkçe okuyamıyorum, demeyin; şimdiye kadar en az 2000 kez gördüğünüz bu yazıda ne söyleniyor diye hiç merak etmediniz mi? İşte cevabı: Bu kitabe Yusuf Kamil Paşa tarafından, Galatasaray Lisesi binasının yapılışı nedeniyle mektebin Banîsi Sultan Abdülaziz Han'a 1833 yılında yazılmış, Türkçe tercümesi şu şekilde:

*Taç sahibi büyük Han Abdülaziz,
olup bitenlerden haberi kudretli Han Abdülaziz.
Gelir gelmez adı devletin şanını artırdı,
Büyük çaba gösterdi ulu Han Abdülaziz.
Böyle yazsın yıldızlar gökyüzüne senin vâsfini*

*Dünyanın umut kaynağı Han Abdülaziz.
Askerlerin düzen ve rahatını,
Allah'ın yardımı ile sağladı Han Abdülaziz.*

*Bundan önce iki noksan kışlanın bitirilmesi
için emir ve ferman etti Han Abdülaziz.
Bir de Beyoğlu'nda üçüncü kışlanın
tamamlanmasına yardımcı oldu Han Abdülaziz.*

*Atasının bıraktığı büyük adı
şerefle taşıyan Han Abdülaziz.
Cennet Mekân Annesi, dedi; Bin yıl
saltanat sürsün oğlum Han Abdülaziz.*

*Her neye başlarsa, Allah'ın izniyle,
Başarıya ulaşır Han Abdülaziz.
Kışlayı pek güzel tamamlayan Han Abdülaziz
için KAMİL tarih düşürdü. (H.1284)*

Fotoğraflar:

Solda üstte:
Batiya Açılan
Pencere anıtı

Solda altta:
Okulun dış kapısı

Sağda:
Ana bina kapısı

4 Okulun dış kapısının üzerindeki kitabe bize ne söylüyor?

Senelerdir Cadde-i Kebir'den gelip geçeni sessizce izleyen, Abdülaziz tuğralı, iki demir kanatlı, son derece süslü olsa da vakur bir yalınlıkta sergileyen yeşil renkli anıtsal demir ana kapımızın üzerindeki kitabenin bizlere ne dediğini hiç merak etmediniz mi bugüne kadar? Bu yazı, Galatasaray Lisesi'ni 1868 yılında kuran **Sultan Abdülaziz Han'a hitaben** -Mektebin daha önce askerî okul kışlası olarak hizmete girdiği dönemde- yazılmış bir dörtlük.

Kapıda şöyle yazıyor:

*Açıldıkça bu bâlâ kışla-i adliyenin babı,
Açıldıkça bu yüce mahkeme yerinin kapısı,
Eder alkış asakir Hazret-i Abdülaziz Han'a.
Askerler alkış eder Hazret-i Abdülaziz Han'a.
Bu yolda nevbenev asar-ı kamil şahid olmaz mı,
Bu yolda yeniden tüm izler şahid olmaz mı,*

Fotoğraf: Hasan Deniz, 'Duvar' Serisinden

5 Çatı saatimizin hayat hikâyesi...

Mevcut "U" biçimli binanın merkezinde, çatıda yer alan dairesel kadranlı saat senelerce bize zamanı gösterdi... Pazartesi sabahı okula gelince ilk iş ona bir göz atar, geç kalmışsak Yaşar Abi'ye gidip sınıfa giriş kâğıdı alır, teneffüste son saniyeye kadar top oynayabilmek için gözümüzü ondan hiç ayırmaz, okuldan kız arkadaşımızla buluşmak için çıkarken en son ona bakar, geç kalmamak için adımlarımızı sıklaştırırız!

Peki, nedir bu saatin yaşam öyküsü?

18 Kasım 1843 yılında Berlin'de **Johann Meyer** adında bir çocuk doğar. Almanyada eğitim görür. Doğduğu şehirde Unter den Linden Caddesi'nde bir saatçiye çalışmaktadır. Burada bir iş ilanı görür; Osmanlı Sultanı sarayına bir saatçi aramaktadır. Johann başvurur ve kabul edilir. Böylece 33 yaşındayken, Sultan 2. Abdülhamid'in hizmetinde çalışmak üzere İstanbul'a gelir ve İstanbul, Yıldız Sarayı'nda baş saatçi olur. Burada başta Padişah ve saray olmak üzere, şehzadelerin, hanım sultanların, bakanların, yüksek memur ve komutanların saatleriyle ilgilenir. Johann Meyer 1878 yılında padişahın izin alarak Karaköy durağının karşısında **Meyer Saatçilik** adıyla bir saat imalathanesi kurar. İşleri çok iyi gider. Alman saatçinin ünü şehrin sınırlarını da aşar. Yaptığı saatler ünlü binaların duvarlarını ve meydanları süslemektedir. Şehzade ve yüksek dereceli memurlar da hâlâ müşterileri arasındadır. Johann, alanının ustasıdır ve bir hayali vardır; hem modern saat sistemiyle çalışan hem de namaz vakitlerini gösteren bir saat geliştirmek! Sekiz yıl uğraştıktan sonra bunu başarır. Johann buluşunu padişaha hediye eder, karşılığında da kendisine şeref nişanı verilir...

Cumhuriyet'in ilanından sonra Malta Köşkü'nde Mustafa Kemal Atatürk'ün masa saatini tamir eden Meyer'e, Atatürk tarafından imzalı fotoğrafı armağan edilir. Johann Meyer 4 Ağustos 1920 tarihinde ölür ve İstanbul Protestan Mezarlığı'ndaki Meyer Aile Kabristanı'na defnedilir. İşte bu başarılı ve tanınmış "Usta"nın Lisemiz için özel olarak yaptığı **MEYER** marka saat 1870 yangını sonrasında büyük hasar gören binamızın restorasyon çalışmaları sonrasında, 1908'de her an gözlerimizin önünde olan yerini alır... Bu arada 1980'de yeniden izne ayrıldı ve 2 Aralık 1983 günü tekrar hizmete girdi...

Büyük Usta **Johann Meyer**, "Her ne kadar zaman akıp gitse de akrep ve yelkovanım yüzyıldır burada; şimdi burada, yüzyıllar sonra da burada olacak..." der gibi fısıldıyor bizlere tik tak, tik tak...

6 Hamidiye Çeşmemizin üzerindeki tarihler de ne ola ki!?

Senelerdir önünde toplanıp öğlen saat biri bir geçe (!) "aile fotoğrafı" çektiğimiz, okul sıralarında dayanıp "kanka"mızla dertleştiğimiz, ortasında kuşlar için yapılmış mini havuz etrafında iddialı para maçları yaptığımız çeşmemiz! Neden şimdiye kadar "şapkasının" üç bir yanındaki Arapça harflerle yazılmış tarihlerin ne olduğunu merak edip bir bilene sormadınız, ne meraksız adamlarsınız yaw!

20. yüzyıla girildiğinde, İstanbul'da Batı mimarisinin etkileri görülmektedir: **Sultan II. Abdülhamid** tarafından 1906 senesinde "**Hamidiye Çeşmeleri**" olarak bir tip proje kapsamında şehrin birçok köşesini çeşmeler yaptırılmıştır. Klasik dönemin vazgeçilmez malzemesi mermerken, metalden imal edilen bu çeşmeler modern zamanlara geçişin bir simgesi olmuştur...

Dökme demirden yapılan bu tek yüzlü meydan çeşmesi, değişen yapı malzemesi nedeniyle, bu tip çeşmelerle birlikte başka bir zarafet anlayışını gündeme getirmiştir. Fransızca eğitim veren Galatasaray Lisesi'nin bahçesinde yer alan bu Hamidiye Çeşmesi de, okulun modern yapısıyla birebir örtüşmekte ve bugün de bir tarih olarak -orta kapının önündeki ilk yerinden biraz ileride- ayakta durmakta, 101 Dönemi'nin "aile resimlerine" senelerdir sesini çıkarmadan dekorluk yapmaktadır...

Çeşmenin üzerindeki ilk tarih olan **1258** (1832) Sultan II. Abdülhamid'in doğum yılını, **1293** tarihi (1877) tahta çıktığı yılı ve **1318** de tahta çıkışının 25. yılı (ve çeşmenin yapılış tarihi) olan 1902'yi belirtmektedir.

7 Binamızın mimarı kim?

Her birimizin senelerini verdiği Bitmeyen Mektep Bahçeleriyle birlikte toplam 14.933 metrekarelik alana sahip. Binaya iki demir kanatlı yeşil renkli anıtsal bir kapıdan giriliyor. Kapı, günümüzde önemli etkinlikler için açılıyor, normalde ise, okulun yan tarafındaki giriş kapısı kullanılıyor. Barok, rokoko ile ampir stillerinin birlikte kullanıldığı eklektik tarzda Lisemizin binası, "U" şeklinde tipik bir 19. yüzyıl kışlası planına sahip. Kışlalarda olduğu gibi bir iç avlu, büyük yemekhaneler, geniş ve koğuş tipi yatakhaneler yer alıyor... Binanın tüm ön cephesini kuşatan ön avluya şose taş yolla ulaşıyor. Kat düzeni dışarıdan net olarak görülen binanın pencere düzeni ise her katta farklılık gösteriyor. Kıрма çatı örtülü binaya giriş, ön cephede orta ve yanlardan olmak üzere üç kapı, arka cepheden ise bir kapı ile yapılıyor. Ayrıca yan cephelerde de birer küçük kapısı var.

Galatasaray Lisesi'nin projesi **Mimar Sarkis Balyan** tarafından yapılmıştır*. Sanatçı, İstanbul'un 18. ve 19. yüzyıllarındaki silüetini belirleyen birçok saray, saat kulesi, cami, kışla ve okula dört kuşak boyunca imza atmış **Balyan Ailesi**'nin son nesil temsilcilerinden birisidir. Mimar Sinan'dan sonra İstanbul'un şekillenmesinde büyük rol oynayan Balyanlar, Ermeni asıllı bir mimarlar ailesidir. Batı stillerini Türkiye'ye özgü formlarla birleştirip bir Türk Barok tarzı geliştirdiği kabul edilen Balyan Ailesi, bugün Galatasaray Üniversitesi olarak kullanılan **Feriye Sarayları**'nın da mimarlığını yapmıştır. Balyan Ailesi'nin önemli eserleri arasında **Çırağan Sarayı, Beylerbeyi Sarayı, İ.T.Ü. Taşkışla Binası** gibi pek çok tanınmış yapı yer almaktadır.

* Bu konuda detaylı bilgiyi Sultani Dergisi'nin Haziran 2021 tarihli sayısının, 22. sayfasındaki Mimar Buke Uras ile yapılan "Balyan Aile Arşivinden Bir Belge: Galatasaray Mekteb-i Sultanisi Planı" isimli yazıda bulabilirsiniz.

8 A. Ramazan'ın ölümü...

50. Mezuniyet Yılımızın Anı Kitabı'nın "Emektarlarımız" bölümünde herkesin çok iyi tanıdığı Sıhhiyecimiz Ramazan'dan sevgiyle bahsettik... Zaten bir "efsane" olmuş **Ramazan**'ı yalnız bizim devremiz değil tüm okul çok iyi tanıır ve sever... Ramo revirdeki görevinden sonra, ön kapıda da hademelik yaptı. 1982'de resmen emekli olduktan sonra ise Dâhiliye Şefliği'nde çalışmaya başladı. Uzun yıllar serhademelik (postabaşı) yaptıktan sonra 90'lı yılların sonlarına doğru sağlığı kötüye gitmeye başladı. Artık revirde, uzun yıllar boyunca öğrencileri yatırıp "kaşe" ile tedavi ettiği yataklardan birinde kendisi yatıyordu. Hastalığı iyice kötüye gitmeye başlayınca mektepten ayrılması gerekti...

"O'nun hakkında bilmediğimiz ne olabilir ki?" demeyin ve Kemal Suman Ağabeyimizin "Bitmeyen Mektep" kitabında da bahsettiği bu esrarlı olayı, yazımın devamında okuyun;

50 yıldır mektepte olan Ayı Ramo'ya buradan ayrılmak çok zor geliyordu. Bir arkadaşına:

"Ben buradan ayrılırsam ölürüm." demişti... ve...Ramo, normal bir ölümle gitmedi, intihar etti!

Bu sıradan bir intihar olsaydı, bizim Anı Kitabımızda yer almayabilirdi, ama sebebi Galatasaray'dan uzak düşmenin verdiği bunalım olunca işler değişiyor. Galatasaray gibi bir kurumda yarım asra yakın bir süreyi geceli gündüzlü geçirdikten sonra, zorunlu olarak emekli edilince gelininin yanına sığınmak zorunda kalması onun çok ağırla gitmişti...

Kendisini **30 Nisan 1998 Perşembe** günü kaybettik, Cenazesi 2 Mayıs 1998 Cumartesi günü toprağa verildi. Işıklar içinde uysun.

9 Gül Baba'nın mezarı nerededir?

Birçoğunuzun sandığı gibi Gül Baba'nın mezarı, okulumuzun arka bahçesindeki, önünde "İstiklal-î Osmanî Arması" olan Bizans lahdinin altında değildir; Gül Baba'nın mezarı, Galatasaray'dan Tophane'ye inen Yeni Çarşı Yokuşu'nun sağ tarafındaki Gül Baba Sokağı'nda bulunmaktadır.

'Gül Baba'nın mezar taşı üzerindeki yazının tercümesi şu şekildedir:

*Allah doğru yolu gösterendir.
Vefat etmiş olup, günahlarının affı için duaya,
Allah'ın merhametine ve bağışlamasına muhtaç
Gül Dede'nin ruhu için El - Fatiha.*

Gül Baba'nın türbesi, 1787 yılında, Sultan I. Abdülhamid tarafından tamir ettirilip duvarla çevrilmiştir. Hacet penceresi (türbenin dua etmek için önünde durulan bölümü) üzerinde, bu tamiri belirten ve büyük hattat **Yesarî Esad Efendi** tarafından, Celi Talik üslubunda kaleme alınmış bir kitabe bulunuyor. **Bu kitabeden bir bölüm şu şekilde:**

*Ba husus olmuştu viran bu mekan hayli zaman
Gül Dede eylerdi güya merkadinde ah-ü zar
Niçe dem kamil muattal kalmış idi bu mekan
Hedm olub bir rih-i sarsar ile oldu tarümar
Padişah-ı Alemin Hak kalbine ilham idüp
"Yapılıp mamur ola" deyu buyurdu Şehriyar.*

Tamir edilen Gül Baba Türbesi'nin kapısının üzerinde zarif süslemelerle çevrilmiş Sultan I. Abdülhamid tuğrası bulunmaktaydı. Ancak, 1925'te çıkarılan "Resmi Binalardan Tuğra ve Kitabelerin Kaldırılması Kanunu" uygulanırken, cahil bir görevli, resmi daire olmayan bu türbedeki kitabeyi de kazıyıp parçalatmış ve imha ettirmiş...

11 Okulda en uzun süre ile okuma rekoru kimin elinde?

Eski dönemleri, geçen 541 seneyi araştırıp bu soruya tam olarak cevap vermek tabii ki imkânsız. Ancak yaşadığımız son 60 seneden çok eminiz! Okulda en uzun süre ile okuyan kardeşimiz bizim devremizden: 101 Dönemi'nden bir arkadaşımız tam 17 sene okulda okudu!

Bu kardeşimiz Sevgili **Münir YARAŞ** dit İMAM!

Evet... Münir 1956 yılında Lisemizin giriş sınavına katılıyor, ancak ilkinde kazanamıyor... Sonrasında 8. sınıfa kadar hiç sınıfta kalmadan geliyor... Ne oluyorsa ondan sonra oluyor: İlkokul 1. sınıftan 8. sınıfa kesintisiz + 2 defa 9. Sınıf, 1 defa 10. sınıf, 3 defa 11. sınıf, 3 defa 12. sınıf okuyarak 17 sene, ilk sınav kazanmadığı seneyi de sayarsak tam tamına 18 sene Galatasaray Lisesi'nde...

Bu kırılması güç, hatta imkânsız bir rekordur!

10 Tamburcu Ahmet Ağa heykeli hakkında bilmedikleriniz!

Okulumuzda, elektrikli ziller öncesindeki devirlerde zil yerine kullandığı tamburuyla Galatasaray'ın efsanevi isimleri arasına girmiş olan Tamburcu Ahmet Ağa'nın anısını yaşatan döküm bir heykeli var. Bu heykel zaman içinde, okul içinde oradan oraya gezinmekte... (!) Önceleri ön avlunun sağ tarafında, yeşillikler arasında iken, son senelerde (daha havadar diye!) arka bahçeye gitti...

Bu heykel Rahmetli dönemdaşımız **Arif Madenci**'nin, kendisi de 1941 mezunu olan babası **Orhan Madenci** tarafından 2002 yılında yaptırılmıştır... Böylece, Tamburcu Ahmet Ağa'nın anısı ile birlikte sevgili kardeşimiz Arif'in ve Orhan Ağabeyimizin isimleri de ileriki nesillere taşınacaklar...

Ahmet Ağa'yı ve okula hizmeti geçmiş tüm emektarlarımızı sevgi ve saygı ile anıyoruz...

Enerji Sistemleri Mühendislik
Hizmetleri San. ve Tic. A.Ş.

Ölçme, Okuma ve Raporlama; Hepsi Birarada!

Enersis;

Sayaç İşletme Hizmeti ile müşterilerine,
sistem satışı ve servisin yanı sıra;
aylık okuma, sürekli izleme,
aylık tüketim raporu hazırlama
hizmetlerini de vermektedir.

İnönü Cad. Sümer Sok. Zitaş Sitesi D1 Blok Kat:6 D:16
34736 **Kozyatağı-İstanbul**

Tel: +90 (216) 372 0 222 **Fax:** +90 (216) 372 0 226
E-mail: info@enersis.com.tr • **Web:** www.enersis.com.tr

GALATASARAY KİTAPLIĞI

DR. TAYFUN HANCILAR (113)

KANSER BİTTİ! YA ŞİMDİ?

Müptela Yayınevi, Haziran, 2021
Sağlık / Beslenme & Spor / Başvuru Kitapları

Galatasaray'da tamamladığı ortaokul ve lise eğitiminin ardından, 1981 yılında Cerrahpaşa'da tıp okumaya başlayan Hancılar, öğrencilik yıllarında onkolojiye ilgi duymaya başladı. Gönüllü çalışmalar üstlendi. İhtisasını yut içi ve yurt dışında aldığı eğitimlerle geliştirdi. Türkiye'de yaygınlaşmamış ya da henüz yeni olan pek çok teknolojinin ülkemizde yer almasına öncülük etti. Okan Hastanesi'nde, 2019 yılında uygun hastalara "Küba aşıları" uygulanmasına başlayan konseyin başkanlığını yürüttü. Hâlen VM Medical Park Pendik Hastanesi'nde radyoterapi bölümünde görev yapıyor.

Doktorluk mesleğinin yanında profesyonel olarak müzikle ilgilenen Hancılar, Batı müziği eğitimini Timur Selçuk'tan almış. Sekiz onkoloji uzmanının bir araya gelerek seslendirdiği "Yalnız Değilsin" adlı söz ve müziği kendisine ait bir şarkısı da bulunmaktadır.

Hancılar kitabını: "Yazılmış birçok kanser kitabı, kanser tedavileri ve beslenme üzerine bilgiler içeriyor. Oysa bu kitap kanser hastalarının tedavileri sonlandıktan sonra nasıl yaşamaları gerektiğine dair bir yol haritası" sözleriyle tanımlıyor. "Bu kitabı gereksiz ve karmaşık bilgilerden arındırarak ve lafı dolandırmadan, en net, en anlaşılır şekilde yazmaya çalıştım. Masanın diğer yanındaki ciddi beyaz önlüklü doktor değil, yanlarındaki dostları olmaya çalıştım" diyerek, kanser hastalarının tedavileri bittikten sonraki süreçte neler yapmaları gerektiğini bilmek ve sağlıklı yaşamak isteyen tüm okurlara hitaben yazdığını söylüyor. Hancılar, Nasıl beslenmeli? Hangi ürünleri kullanmalı, hangilerinden uzak durmalı? Spor? Ama nasıl? gibi pek çok sorunun yanıtını kitabında okurları için cevaplıyor.

**PROF. DR. İPEK MERÇİL (118),
SEÇİL DOĞUÇ ERGİN**

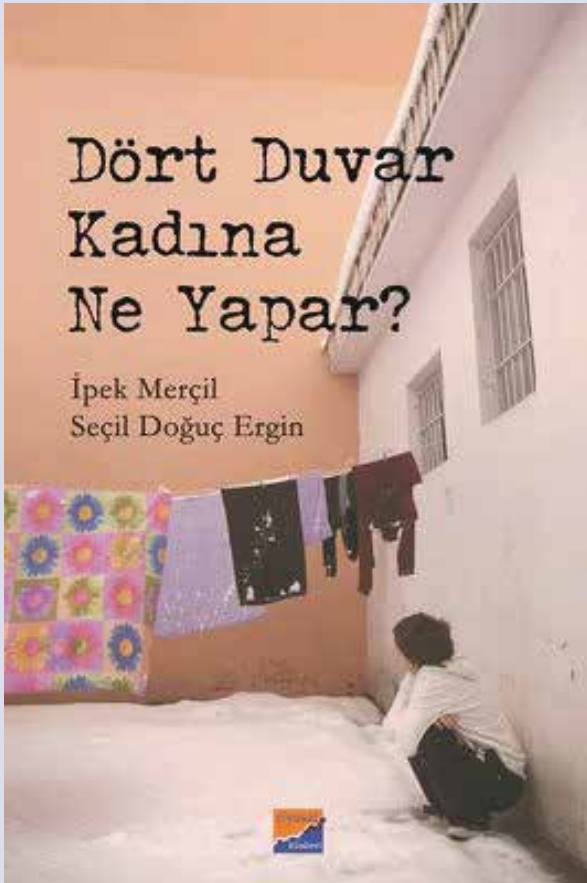
DÖRT DUVAR KADINA NE YAPAR?

Siyasal Kitabevi, 2020

Araştırma-İnceleme (Sosyoloji)

Türkiye Gazeteciler Cemiyeti 45. Sedat Simavi Ödülleri (2021) kapsamında sosyal bilimler alanında övgüye değer bulunan “Dört Duvar Kadına Ne Yapar?” kitabıyla kadın mahpuslara dair pek çok konuda Türkiye’de ilk kez veri oluşturuldu. Veriler, toplumsal cinsiyet bakış açısı dikkate alınarak değerlendirildi ve kullanılan cezaevi sosyolojisinin temel kaynaklarının pek çoğu ilk kez Türk okuyucunun bilgisine sunuldu.

Prof Dr. İpek Merçil, Galatasaray Lisesi’nin ardından Boğaziçi Üniversitesi’nde Sosyoloji okudu. Ardından Marmara Üniversitesi Fransızca Kamu Yönetimi’nde yüksek lisans yaptı. Aynı yıl Paris’e giderek (DEA) EHESS’de ikinci yüksek lisansını bitirdi. Aynı kurumda doktorasını verdi. Merçil, hâlen Galatasaray Üniversitesi Sosyoloji Bölümü’nde akademisyendir.

Cezaevinde Kadın Olmak

Prof. Dr. İpek Merçil (118), Seçil Doğuç Ergin’le kaleme aldığı bu önemli eserin içeriğini Sultani için anlattı:

Kitap, 2011-2012 yılları arasında Bakırköy Kadın Kapalı Cezaevi’nde 15 ay boyunca çeşitli araştırma teknikleri kullanılarak gerçekleştirilen saha çalışmasından elde edilen verilerin, cezaevi sosyolojisi araçları kullanılarak yapılan değerlendirmesini içeriyor.

Eser, bir cezaevi kitabı olduğu gibi aynı zamanda bir kadın kitabıdır. “Kadın mahpusları cezaevine taşıyan sebepler ile mahpusların cezaevi deneyimleri ve oluşturdukları cezaevi kültüründe toplumsal cinsiyet belirleyici rol oynamaktadır” hipotezinden yola çıkan kitap gözaltı sürecinden itibaren ceza infaz sistemi içerisinde kadınların yaşadıklarına odaklanmaktadır.

Toplumca suç kabul edilen bir eyleme yönelen kadınlar aynı eylemde bulunan erkeklerle göre farklıdır. Kadınlar farklı suçlara yönelirler, suç işlerken farklı yöntemler kullanırlar ve farklı sebepleri vardır. Kadınları cezaevine getiren sebeplerin başında cinsiyet eşitsizliği gelmektedir. Cahilliğe, erken yaşta eğitim hayatını terk etmeye mecbur bırakılan, zorla evlilik, çok eşlilik, erken doğum, aile içi şiddet, cinsel taciz ve tecavüz gibi çeşitli şiddet şekillerine maruz kalan kadınlar genç yaşlarında cezaevine girmekte ve/veya çeşitli mahpusluklarla bölünmüş bir hayat ile tanışmaktadırlar.

Hayallerin Renkleri, Edebiyatın Harfleri

Meriç Renkver, yazarlık serüvenini ve edebiyatla olan ilişkisini Sultani okurlarına anlattı:

Lise döneminde Türkçe ve yabancı dil derslerine olan ilgin, çizgi romanların, yaz tatillerindeki günlük denemelerimin edebiyatla ilişkimde bir başlangıç oluşturduğunu söyleyebilirim. O günlerin anıları, gözlemleri ve hayalleri de bir kaynak oluşturmuştur hiç kuşkusuz ki öykülerimden biri tümüyle okul hayatı üzerinedir. Bununla birlikte, önce sinemanın büyüüne kapıldığımı da belirtmeliyim. Tek kanallı televizyonda ve okulda seyrettiğim filmlerle başlayıp kısa filmlere, festivallere, atölyelere, öğretim görevliliğine dek uzanan bir sinema serüveni... Bu serüvenden olduğu kadar iletişim sektöründeki yazarlıktan da beslenen edebiyat yolculuğum ise yaklaşık on yıl önce başladı ve hâlen devam ediyor.

Sanatın özünde yaratıcılığın yer aldığı gerçeğinden hareketle, gerek kısa filmlerde gerekse edebiyatta özgün biçim ve içerikler oluşturmayı hedefledim. Örneğin ilk kitabım İlkgüz Ağrısı, öykülerin duygusal arka planını yansıtan bir prolog ile başlayıp benzer bir epilog ile biter, çeşitli metaforik çağrışımlar ortaya koyar, bir harf kullanmadan öykü yazmanın işlevinin ne olabileceğine yönelik hatırlatmada bulunur. Ne Var Bunda? gerçeklikler üzerine dile getirilmiş düşüncelerin yanı sıra kurmaca unsurlara da yer veren içeriğiyle, farklı metin türlerini bir araya getiren yapısıyla, deneysel bir deneme kitabı niteliğindedir. Çetin Ceviz, öykülerde yetişkinlere yönelik alt metinler de barındıran bir çocuk kitabıdır.

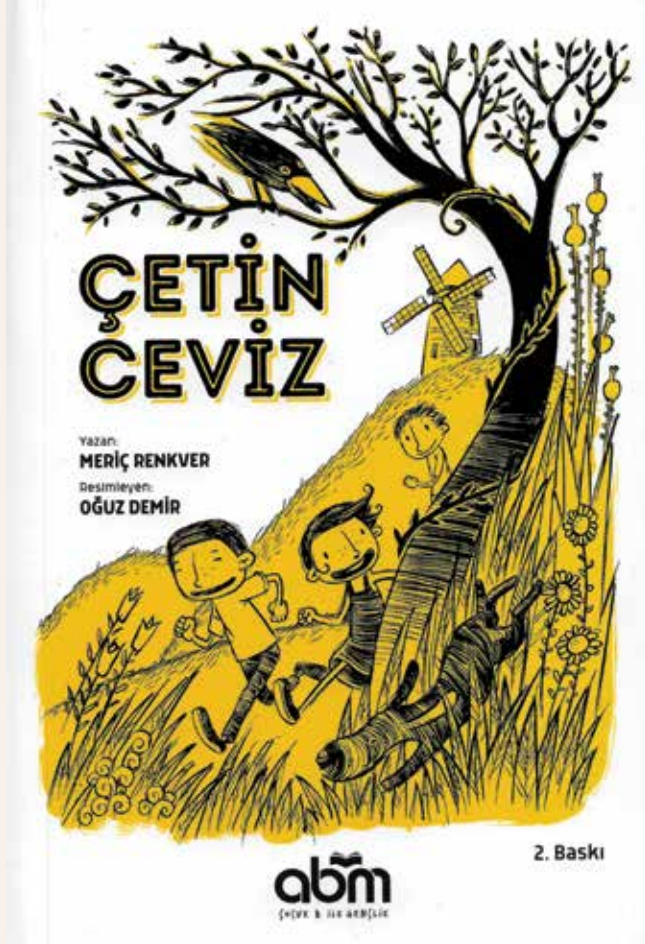
MERİÇ RENKVER (112)

İLKĞÜZ AĞRISI

TB Yayıncılık, 2012 / Chiviyazıları Yayınevi, 2019
Öykü

“A harfinden kaçındıkça, aklına hep a harfi içeren kelimeler geliyordu. Tabii ilk sırayı a ile başlayan fiiller alıyordu: Anlamak, acımak, açıklamak, ağlamak, akıllanmak, aldanmak, aramak, arınmak, aşağılanmak, aşmak, ayrılmak... Kelimelerin içinde ne kadar çok a vardı. ‘Anlamayı kullanmamak için anlamamalıyım, ağlamayı kullanmamak için ağlamamalıyım, aldanmayı kullanmamak için aldanmamalıyım...’ derken kafası iyice karışmıştı. A’dan kurtulmak isterken, sürekli a’lara takılıyordu.”

MERİÇ RENKVER (112)

ÇETİN CEVİZ

Abm Yayınevi, 2018, 2021

Çocuk Öyküleri

“Çocuğa ithaf edilen bu öykülerde hayal var, su var, sokak var... Bugün pek çoğumuzun unuttuğu bir yaşam var... Meriç Renkver, samimi ve yalın bir dille kaleme aldığı öykülerinde bir yandan çocukluklarını yaşayamayan çocukların hayatına dokunuyor, bir yandan da çocukların merak dolu yaşantılarıyla okuyanları hayal etme oyununa davet ediyor. Son derece gerçekçi çizilmiş öykü atmosferi, öykü karakterlerini yakından tanımamızı ve deneyimlerini paylaşmamızı sağlıyor. Dostluk, doğa ve hayvan sevgisi gibi konularda farkındalık yaratan öykülerin kahramanı olan çocukları unutamayacaksınız.”

İlk öykü kitabı İlkgüz Ağrısı, 2012 yılında Orhan Kemal Öykü Yarışması ikincilik ödülü alan yazar, farklı tür ve anlatılarda iki kitaba daha imza attı.

Meriç Renkver Galatasaray Lisesi'nden mezun olduktan sonra Boğaziçi Üniversitesi İşletme Bölümü'nde okudu. İletişim sektöründe yazarlık, yöneticilik, danışmanlık, eğitimlik yaptı. Yazarlığının yanı sıra sinemaya da ilgi duyan Renkver, çektiği kısa filmlerle çeşitli festivallere katıldı, film atölyeleri düzenledi, eleştiriler kaleme aldı.

MERİÇ RENKVER (112)

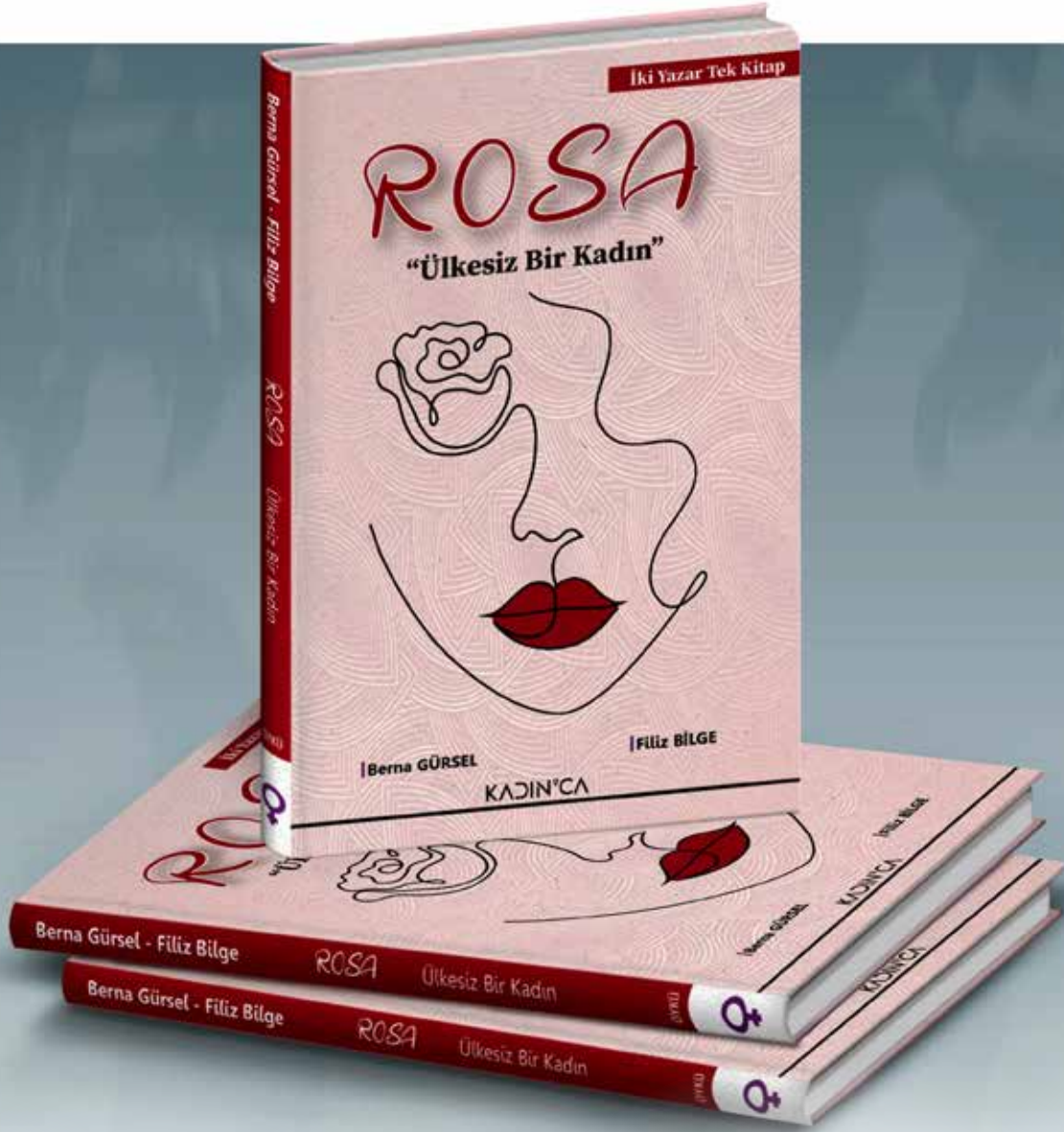
NE VAR BUNDA?

GİTa Yayınları, 2016, 2017, 2018

Deneme

“Adresi olmayan mektup, beyazperde ayinleri, bir starın anatomisi, yazı rahmine düşen ilk harfler, silinen siluetler, bir serginin kübik çağrışımları, faiziyle geri alınan sözler, yazarı olmayan kitap, sanal demokrasi, yüz yıllık aşkını anlatan kadın, imgesini arayan ölümler, sorusu olmayan cevaplar... Ne Var Bunda? mektuptan eleştiriye, biyografiden günlüğe, gezi yazısından köşe yazısına, malsaldan röportaja, şiirden aforizmaya türler arasında dolaşarak deneme alanında bir ilki gerçekleştiriyor. Gerçeğin içinden veya üstünden anlatılar içeren ‘denemeler’ farklı ve keyifli bir okuma deneyimi yaşıyor.”

BERNA GÜRSEL (116), FİLİZ BİLGE (116)

ROSA “Ülkesiz Bir Kadın”

Kadınca Yayınlar, Aralık, 2021-Öykü

Kitap, Rosa’nın Tataristan’dan Türkmenistan’a oradan İstanbul’a uzanan hikâyesini anlatıyor. Sevgi, korku, güven ve dostluk temaları etrafında, kendi ülkesinden uzakta, hayatta kalma serüveni... Yer yer ülkeden, kendinden, aşktan kaçışın öyküsü Rosa.

“İki yazar tek kitap” başlığıyla yayımlanan eseri Berna Gürsel ve Filiz Bilge’nin birlikte yazmış olması, Galatasaray Lisesi’nde başlayan dostluklarına dayanıyor.

Berna Gürsel Galatasaray Lisesi’nin ardından Marmara Üniversitesi İngilizce Uluslararası İlişkiler Bölümü’nde okudu. Yüksek lisansını Okan Üniversitesi İnsan Kaynakları Yönetimi Bölümü’nde tamamladı. Aynı zamanda ICF (Uluslararası Koçluk Federasyonu) onaylı ACC unvanına sahip Bireysel ve Yönetici Koçu olan Gürsel, ÇYDD’de ve GSL’de mentorluk çalışmalarına katılmaktadır. Milliyet Çocuk dergisinde başlayan yazarlık serüveni, profesyonel hayatta çeşitli şirket gazetelerinde röportajlar ve gezi yazıları ile devam et-

miş, Marmara Sanat Akademisi’nden almış olduğu senaryo yazarlığı eğitimiyle de ilerlemiştir. Masal terapisi eğitimini ve sonrasında da Müjdat Gezen Sanat Merkezi Yaratıcı Yazarlık Okulu’nu bitiren Gürsel, yazmanın tutkulu bir serüven olduğuna inanarak tutkuyla yazmaya devam ediyor.

Filiz Bilge, Galatasaray Lisesi sonrasında Eskişehir Anadolu Üniversitesi Felsefe Bölümü’nden mezundur. Yazarlık dersleri için devam ettiği NEYYA atölyesinde üç yıl gönüllü olarak okuma moderatörlüğü yapan Bilge’nin, Atölye kapsamında çıkarılan “Papirüs” dergisinde yayımlanmış yazıları vardır. Filiz Bilge hâlen İstanbul’un zengin kültürel ortamında kedileri ve kitaplarıyla birlikte yaşıyor.

Berna Gürsel ve Filiz Bilge, Rosa’daki ortak imzalarının dışında, Marmara Sanat Akademisi bünyesinde Yakup Kadri Karaosmanoğlu’nun Kiralık Konak adlı eserinin senaryolaştırma çalışmalarını da yürütmüşlerdir.

Bilimkurgu türünün iki başyapıtı Modern Klasikler Dizisi'nde

Ay'da İlk İnsanlar
H. G. Wells
Çev. Celâl Üster
256 sayfa
Karton kapak 18 TL
Sert kapak 65 TL

Biz
Yevgeni Zamyatin
Çev. Barış Zeren
232 sayfa
Karton kapak 22 TL
Sert kapak 60 TL

Kurucusu olduğumuz İş Bankası Kültür Yayınları
yeni kitaplarla büyümeye devam ediyor.

Basketbolcu Özhan Canaydın'ı Voleybolla Anmak

Özel bir kişilik, sporda fair play ruhu, yetiştiği yuvaya sonsuz aşkla bağlılık, delice bir sevdâ, çılgın bir tutku, işinin, ailesinin, sağlığının hatta kendinin önüne geçen, sarı-kırmızı renkler uğruna yaşanmış onurlu, gurur dolu bir yaşam öyküsü.

23 Ocak 1943, doğum günü. Yaşasa dolu dolu 79 olacaktı. 12 yıl önce arkasında onu seven nice kalp bırakarak aramızdan ayrıldı. Bu yazıda sevgili Özhan Canaydın ağabeyi anacağım. Yaşam hikâyesi, yakın dostlarının anlatımı, hakkında yazılanlarla çok daha yakından tanıyıp anlaşılması için. Biliyor ve gönülden inanıyorum ki, bizi bırakıp giden tüm sevdiklerimiz adları anılıp hikâyeleri dilden dile dolaştıkça kalplerde yaşamaya hep devam eder.

“Voleybolun Unutulmazları” projesiyle ilgili Facebook sayfasında Bülent Özkun çok zaman önce şöyle demişti: “Gülnur bu sayfalarda birbirinden çok farklı, çok özel kişilerin yaşamalarını tanımamıza vesile oluyorsun. Özhan Başkan belki voleybolcu değil ama fair play ruhunun spordaki en önemli temsilcilerinden biri. Tutkulu, bambaşka bir Galatasaraylı, örnek ve müthiş beyefendi bir kişilik. Ben onun anısına, kendisinin Bursa’da açtığı, Canaydın İlkokulu kütüphanesine bir takım ansiklopedi bağışlamak istiyorum. Onu da bu platformda analım, anlatalım. Hafızamızda tekrar canlansın.”

Haklıydı ama Özhan Abi’yi araştırmak, yazmak, aktarmak hiç de kolay değildi. Birçok haber, birçok röportaj, yaşarken ya da ardından yazılmış birçok yazı vardı. Bunların yanı sıra inter-

nette olmayan, olsa bile zaman içinde kaybolan, güncelliğini yitiren ancak arşivlerde yer alan birçok da kaynak. Tümünü aktarmak mümkün olamayacağı için iyi bir seçki yapmak durumundaydım. Atladığım, unuttuğum, sormadığım onu gerçekten çok seven, onun hakkında yazacak sonsuz sayıda kişi ve Galatasaraylı olduğunu da çok iyi biliyordum. Ben de bu konuda beni en doğru yönlendirecek olan oğlu sevgili Murat Canaydın kardeşim ve sevgili Serdar Eder’den yardım alarak yola çıktım.

Yıl 2001, aralık ayı olmalı. 113 devresi olarak Galatasaraylılar Derneği’nde yemekteyiz. Galatasaray İlkokulu’ndaki müdürlük zamanımın ilk yılı. Çok sık Pilav’a ya da Cemiyet’e gitme alışkanlığı olmayan bir Galatasaraylıyım. O gün denk gelmiş ve oradayım. Kocaman bir masa etrafında 27 yıl önce hazırlık okuduğumuz zamanlardan zihnimde kalan görüntüleri ve isimleriyle nice devredaşımlayım. Sanki okul sıralarında oturur gibi oradan oraya bağıra çağıra sohbet, gülüşmeler devam ediyor. İlerleyen bir vakitte Çene Serdar yanıma geldi:

— Gülnur gel bak, seni kimle tanıştıracam.

“Tamam.” dedim, yerimden kalktım ve peşinden gittim. Takım elbiseli, uzun boylu bir beyefendinin yanına geldik. Serdar ona döndü:

— Bak abi, seni bizim devreden yeni Galatasaray İlkokulu müdiremizle tanıştırayım.

Tokalaşmak için elini uzattı. Gülümsedim, kibarca “Nasılınız?” deyip, karşılık verdim ama suratım nasıl bir ifade takındıysa şunu sordu:

— Sen beni tanıyor musun?

Soru bilmediğim yerden gelmişti. Cemiyet’te olduğumuza göre elbette mektepli ağabeylerden biriydi ama ne yalan söyleyeyim, adını bilmiyordum. Sözlüye kalkmış küçük çocuk gibi anında tüm suratımın bir anda yandığını hatırlıyorum. Mahcup

bir şekilde “Hayır, tanımıyorum.” dedim. Serdar anında devreye girdi ve anlatmaya başladı ama ne anlattığı hafızamda kalmamış. Tek hatırladığım Özhan Abi’nin ses tonu ve konuşması. — *Bak Gülnur kardeşim, beni iyi tanı. Ben mektebini çok seven, Galatasaray için her şeyini vermeye hazır Galatasaraylı bir abimim. Sen de ilkokulumuzun müdürüsün. Daha birçok ortamda karşılaşacak, birlikte olacağız.*

Devamında ne karşılık verdim, nasıl özür diledim bilmiyorum ama Özhan Abi’yle ilk tanışmamız aynen böyle oldu. Sonrasında o, kulüp seçimini kazandı ve 33’üncü başkanımız oldu. İşbirliği Kurulu toplantılarında, Vakıf yönetim kurulu toplantılarında, Kulübün voleybol komitesinde, yemeklerde, Sultani Balo’da, davet ve buluşmalarda buluştuk, sohbet ettik. Her seferinde ilkokulu anlattırdı, bilgi aldı, okulun ihtiyaçlarını sordu, teminine çalıştı. 2002 yılında ilkokulun “Bahara Merhaba” yemeğine eşi Asuman Hanım ve yönetim kurulu üeleriyle katılma nezaketini gösterdi. Okul yararına yapılan açık arttırmaya Mondragon’un eldiven ve ayakkabısını alarak destek verdi. Pastamızı birlikte kestikten sonra da ricamı kırmayıp mikrofonu aldı ve duygulu bir konuşma yaptı. Yani ilk karşılaşmamızda dediği gibi, çok hem de birçok kez aynı ortamlarda olduk.

İlkokulu Bursa’da bitirmişti. 1954’te 872 numarayla Galatasaray Lisesi’ne kaydolmuş, 1963’te Ticaret Bölümü’nden

mezun olmuştu. 1957 yılında, 14 yaşındayken 155 sicil numarasıyla kulübün en küçük üyesiydi. Okul yıllarından itibaren sporla, özellikle de basketbolla çok ilgilirdi. Uzun boyuyla hemen fark edildi. Mektepte bir değil, iki lakabı oldu: “Uzun” ve “Turist”. 1958’de hem mektepte hem de kulüpte basketbol oynamaya başladı. Kulübün yıldız, genç ve A takımlarında oynadı, Türkiye şampiyonu olan takımlarda yer aldı. 1962’de Genç Milli Takım’la Avrupa Gençler Şampiyonası’na katıldı. 1963’te Türkiye şampiyonu olan Galatasaray kadrosunda yer aldı. Mezuniyeti sonrası, 1964 yılında profesyonel basketbolu bırakıp Bursa’ya döndü. Baba mesleği olan tekstil hayatı başladı. 1965 yılında Asuman Hanım’la evlendi. Çocukları Murat ve Zeynep doğdu ve ona dört torun verdiler. Babasından ayrılıp kendi işini kurdu. İşini büyüttü ve 1984’te İtalyanlarla ortak dokuma, tekstil, örgü, boya ve konfeksiyon yatırımları yaptı. Bursa’da yirmi bin metrekare kapalı alanda, bin 200’den fazla çalışanıyla Kappa, Nike, Next, Lacoste, Fila, Adidas, Mavi

Jeans gibi markalara üretim yapan dev bir tesis kurdu.

Mektebine ve kulübüne gönülden bağlı, çok iyi bir Galatasaraylı olarak tanındı. Bursa’da yaşamasına rağmen Galatasaray’la ilişkilerini hiçbir zaman koparmadı ve her zaman camianın içinde yer aldı. Ali Tanrıyar, Alp Yalman ve Faruk Süren’in başkanlık dönemlerinde kulübün yönetim kurullarında yer aldı. Üç dönem üst üste Galatasaray Spor Kulübü başkanlığı yaparken de tüm işlerini profesyonel yöneticilere devretti. Aynı

zamanda bir dönem de Türkiye Kulüpler Birliği başkanlığı yaptı. Türk sporunda fair play anlayışının en büyük temsilcilerinden biri oldu. 2008'de yakalandığı pankreas kanseriyle iki yıl mücadele ettikten sonra 22 Mart 2010 günü Bursa'da hayata gözlerini yumdu.

Başta da dediğim gibi Özhan Abi hakkında aktaracak çok şey var. Benim niyetim ise henüz yazılmamış olan yanlarını yazmak, onu farklı yönleriyle tanıtmak. Şimdi 1963 yılına ışınlanıyoruz. Bakın 95 devresinden arkadaşları yıllığa onun hakkında neler yazmış:

872 Özhan Canaydın (Turist)

— Özhan defterimi getirdin mi?

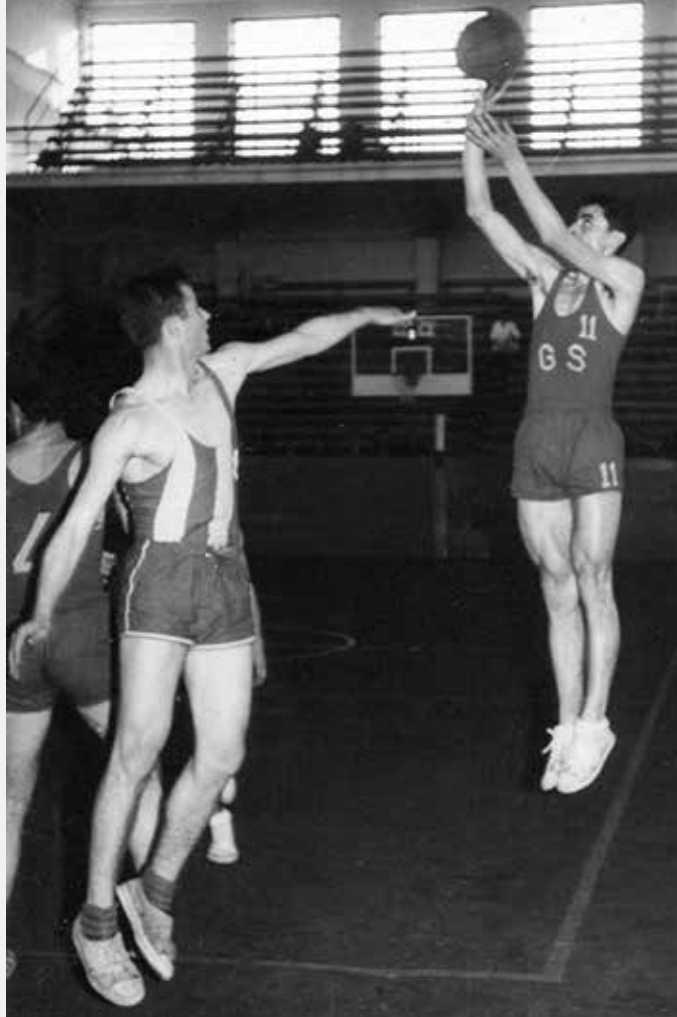
— Unuttum ama şimdi gider getiririm.

Evet, Özhan defteri getirecek ama nerden biliyor musunuz? Bursa'dan. Mübalağa etmiyoruz; akşam ilk uçakla hareket edecek, sabahleyin de defteri derse yetiştirecek. Bu hareketinden de anlaşılacağı üzere Özhan verdiği sözü yerine ne pahasına olursa olsun getiren bir arkadaşımızdır."

"Sohbetine doyum olmaz. Yücel'le bir araya gelmeleri (aynı sırada oturmalarına rağmen) nadirdir ama bir araya da geldiler mi tamam. Hele palas pandıras bir dersse, yandık. Bağırma ve gülmelerini ta Beyoğlu'ndan duymak mümkün olurdu. Fakat doyum olmazdı anlattıkları mevzulara. Her ikisi de seyahat hatıralarını anlatırlardı ekseriya... Hele Özhan'ın, Türk Hava Yolları'nın Avrupa'da çalışan uçaklarını anlatmasına doyum olmazdı. Biz gülerdik, güldükçe açılan Özhan etrafa neşe saçardı. Turisti sınipta bulduğumuz zamanlar nadir olduğu için daima bu özelliğinden bilhassa faydalanırdık."

"Sınıfa zaten ya ders ortasında gelir ve teneffüste gider veya hut ta akşam gelir, dersleri sorduktan sonra giderdi. Belki inanmazsınız ama Turist'in bir gün akşama kadar derste kaldığını görmedim. İşin acı tarafı, yatakhane de akşam uyurken değil sabahleyin kalkarken görürdük kendisini. Buna rağmen ihmalkâr değildir. Büyük bir mesuliyet hissi taşır. Medeni cesareti fazla, açık göz, hakkının yenmesine asla müsamaha göstermeyen bir dostumuzdur. Basketbolda milli olmuş ve sınıfımızın sayılı spor-

cuları arasına girmiştir. Yalnız sınıfımızın selameti için fotoğrafçıyı iflas ettirmiştir. Bunu da çok görmemek lazım değil mi ya? Sonra güvenilir kaynaklardan öğrendiğimize göre Bursa'nın en güzel kızıyla da nişanlanmış. Zaten bizim sınıfın havasında var bu gizli kapaklı işler. Bir şey söyleyen hemen 'İşine gelirse kardeşim bundan sonra böyle.' diyorlar. İllallah yani çocuklar... Neyse anlatmakla bitiremeyiz bu tatlı sohbetli, iyi ve candan kardeşimizi. Kendisine istikbaldeki hayatı için mesut ve bahtiyar günler diler, muvaffak olmasını temenni ederiz. Özhan "İl plüi" cümlesini de unutmadık yani..."

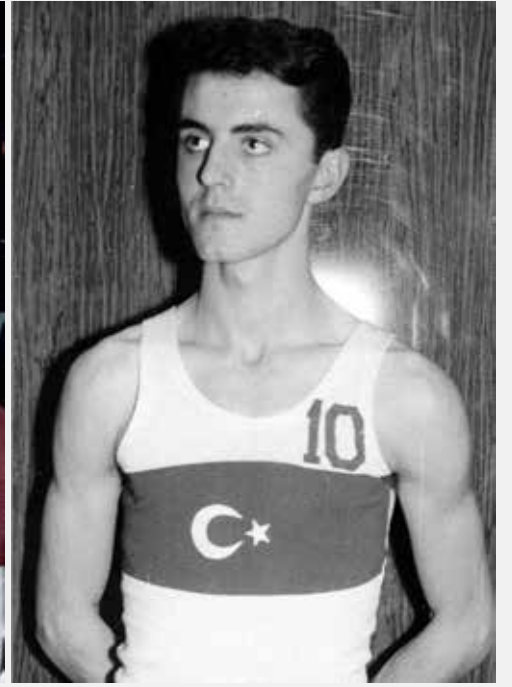

Şimdi geliyorum Özhan Abi'nin kendi anlatımıyla yaşam hikâyesini aktardığı "Sultanî'den Zirve'ye" programına. Derneğimizin eski başkanlarından Sevgili Volkan Karsan, GS TV'de Mart 2008'de Özhan Canaydın'ı konuk almış ve uzun uzun sohbetler etmişti. Bursa'daki çocukluk yıllarından Sultanî'ye, oradan da zirveye uzanan bir yolculuğun şahane bir anlatımıydı. Aradım taradım, Google'ı Youtube'u talan ettim, bulamadım. Müzeyi aradım, Çağlar'dan, Duygu'dan ses çıkmadı. Bunun üzerine Volkan Karsan'ı aradım ve durumu anlattım. "Elbette ki yardımcı olurum hocam, diye yanıtladı ve çat diye anında Özhan Abi'nin çocukluk, gençlik, sporculuk, hatta bebeklik fotoğrafını bile yolladı. Sonra da iki bölüm hâlinde Sultanî'den Zirve'ye programını gönderdi. Kulaklığı taktım dinlemeye başladım. Özhan Abi canlı canlı ve tane tane kendi yaşamını anlatıyordu. Sonuna dek izlemeden Volkan'a döndüm ve şöyle dedim:

— Sen ne yapmışsın! Şahane ve tam aradığım içerik. Ben bunu yazabilir miyim?

— Hocam ne diyorsun? Saatlerini alır o iş. Kolay yolu sesi yazıya çeviren bir program. Ben halledip sana yollarım.

Volkan Karsan 25 Mayıs 2019'da düzenlediğim o duygusal "Voleybolun Unutulmazları Büyük Buluşma" gününde de bizleydi. Ansiklopedinin ikinci cildinde yer alan babacığı Atilla Karsan'ın (1937-2013) koltuğunda oturuyordu. Böylece Sultanî'den Zirve'ye programından alıntıları da Özhan Canaydın'ın kendi ifadesiyle paylaşmam mümkün oldu.

Babasının hayali...

“Benim ailem sporcu bir aile. Babam Kayak Milli Takımı’nın bir numaralı ve Bursa’da, Sanatkârlar Takımı’nın ilk kalecisi. 1928 yılında Marmara şampiyonluğunu kazanan Bursa takımını başkan Galatasaray’la maç yapması için İstanbul’a davet eder. Tabii o dönem herkes amatör olduğu için konuk takımı Galatasaray Lisesi’nde yatırılırlar. Babam da Galatasaray Lisesi’ni görünce çok etkilenir. 1928’de 18, 19 yaşlarında. ‘Bir gün evlenirsem ve oğlum olursa inşallah bu mektebe vereceğim,’ der. Ve bu hayali de 1954 senesinde gerçekleşir.”

Küçük yaşta Galatasaraylı...

“Dayım çok iyi bir Galatasaraylıydı, beni de küçük yaşta Galatasaraylı yaptı. Bana aldığı her hediye mutlaka sarı kırmızıydı. Babamsa Beşiktaşlıydı. Bursa’da oynadığı takım da siyah beyaz formalıydı. Niye Beşiktaşlıydı? Çünkü rahmetli Beşiktaşlı Hüsnü o takımdan yetişip Beşiktaş’a gitmiş. Hepsinin de Beşiktaş’a karşı bir tutkusu oluşmuştu.”

Galatasaray’ın 2 numaralı kurucusunun ilkokulu...

“1942’de Bursa’da Türkiye’de ilk defa anaokulu da olan özel bir ilkokul açılıyor. Bursa’nın kırk hali vakti iyi ailesinin çocukları burada okuyor. Adı: Yeni Okul. Siyah önlüklerimiz var ama bizim yakamızdaki okul arması, sarı kırmızı. Merasim formamız da sarı-kırmızı. Her şey sarı kırmızı gidiyor ama sebebinin farkında değiliz. 1954 senesinde Galatasaray’a giriş için ilk test uygulaması bize yapıldı. Bin 600’e yakın talebe iştirak etti, yetmiş kişi alındı. Ben ve Ateş Ünal Erzen bu imtihanda o yetmiş kişinin arasına üst sıralarda girdik. Ortaköy’den yukarı okula çıktığımız zaman dikkatimi çekti. Gülseven Sonumut abimiz de oradaydı. Onu Bursa’daki Yeni Okul’da görürdük. Sebebinin sorduğum zaman ‘Bak Özhan’cığım...’ dedi. ‘Benim babam Galatasaray’ın iki numaralı kurucu üyesi Asım Tefik Sonumut. Bursa’daki okulda gördüğün Süheyla Çızakça’da ablam. Babam onlara orada yeni bir okul kurdu. Rahmetli eniştem İhsan Bey

de öğretmen oldu. Yani siz Galatasaray’ın iki numaralı kurucusunun okulunda okudunuz ve Galatasaray’ı kazandınız. Ne mutlu size...’

Asım Sonumut’un ilkokulunda okuduğumuzu ve Galatasaray’la kesiştiğimiz ilk noktalardan biri olduğunu o zaman öğrendim.”

Ortaköy’de ilk yıllar...

“Biz el bebek gül bebek büyütülmüş çocuklarız. Yatılılıkta başlangıçta hepimiz gece yorganlarımızı üstümüze çeker, altında sessizce ağlardık ama bu altı ay sürdü. Son iki ayımızda artık tam leyli Galatasaraylı talebeler olmuştuk. Doğu Özgür, Galatasaray’da ilk tanıdığım arkadaşımı çünkü kayıtlarımızı yaptırdığımız zaman bize yatağımızı, karyolamızı nereden alacağımızı söylediklerinde aynı anda Doğu Özgür ve babası da aynı yerde alışverişteydi. Orada tanıştık. Kısmet bu ya, babasıyla dayım da asker arkadaşı çıktı ve çok iyi bir muhabbet içinde malzemelerimizi aldık. Ortaköy’deki caddeye bakan o Kaba-taş’ın başlangıç binasının yanındaki yatakhane de Doğu’yla yan yana yattık. O dönemde ilk günlerdeki yakın arkadaşlıklar gerçekten çok önemli olurdu.”

Sporla tanışma...

“Ortaköy’de spor yapmaya başladım. Ali Ortaç hocamızın namı diğer Kürt Ali’nin, çok yakınında oldum. Bizden küçük ilkokul talebeleri için bütün hafta sonu ve çarşamba spor programlarını beraber hazırlar hâle geldik. Ortaköy’de sporla tanıştığım ilk oyun hentboldu. Hentbol takımında kaleci oynardım. Takımı okuldan abimiz Engin Kefek organize ederdi. Basketbol şubesinde de Osman Solakoğlu’nun yardımcısıydı. Türkiye şampiyonasına üç takım katılırdı, şampiyon olurduk. Futbol maçlarına kapalı tribüne serbest giriş kartı kazanırdık.

16-18 yaşındaki bir çocuk için büyük avantajdı. Engin abi kartları alır kulüpte, ileriye dönük muvaffak olacak talebelere dağıtırdı.”

Beyoğlu'na geli...

"Beyoğlu'na, o okula gelmek rüyalarımıza giriyordu. Son iki ay keyifliydi. Okula alışmış fakat Beyoğlu hasretiyle geçen iki ay olmuştu. Beyoğlu'na çıktığımız zaman daimi yatılıydık. Cumartesi pazar da mektepte kalırdık ve hep Anadolu'dan gelen arkadaşlarımızla beraber olurduk. 9. sınıftan 12'ye kadar bütün daimiler aynı yemekhanede yerdi. Ortaokulda da 6'dan 8'e kadar. Onun için çok kişiyi, büyüklerimizi çok iyi tanımışızdır. Sevgi dolu irtibatlarımız olmuştur. Eylül imtihanlarında, ikmallerde de daimilere özel yatakhane açılır, 9. sınıftan 12. sınıfa kadar tüm ikmale kalanlar bir arada yatardık." Her sömestrde birer hafta tatil verilirdi. Bu bir haftalık tatilde Bursa'ya gidebilirdim çünkü benim okuldan çıkıp aşağı Galata'ya sarkılmam, elimde çantayla Mudanya vapuruna binmem, kolaydı. Ama Bodrum'a giden arkadaşımız Gündüz Nalbantoğlu gidemezdi çünkü gidiş-geliş neredeyse bir hafta sürüyordu. Evinde kalamazdı. Finike'ye giden Ahmet Çetin Baysarı, Erzurum'a giden Haydar Kocabaş okulda kalır, biz tatile giderdik. Ve bizim de içimiz onlarla beraber okulda kalırdı.

Böyle 8-10 arkadaşımız vardı. Mesela Saffet Beşen o da İskenderunluydu. Nasıl gidecek?"

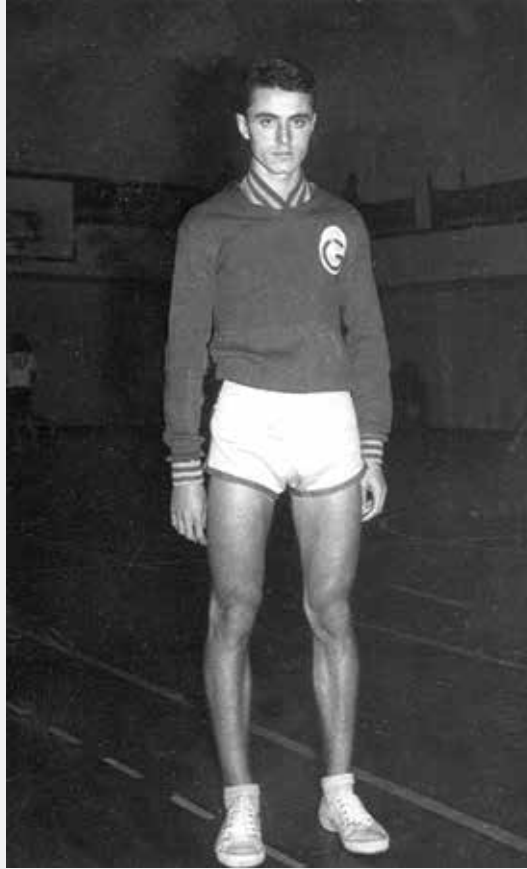
Turist lakabı...

"Hep dışarıdaydım. Lisede ya mümessil ya takım kaptanıydım. 10'uncu sınıfta kalınca ticaret kısmına geçtim. Bunu da Ferruhzat Bey söyledi. Beni çok severdi, velimdi. 'Sen milli takıma seçildin, sporculuk hayatında yollar açıldı, okulu bitiremezsin. Gel ticarete geç.' dedi. Harika bir sınıfa transfer oldum. Sık sık Bursa'ya giderdim. Pazartesi, çarşamba, cuma kulüp antrenmanları, salı perşembe milli takım antrenmanı. Haftanın altı günü dışarıdaydım. Öyle kahveye gidenlerden değildim. Ömrünün çoğunu kulüpte geçiren bir gençtim. Okul takımlarında da futbol oynuyordum. 9 ve 10. sınıfta Sarper diye bir arkadaşımız vardı sınıf takımları arasında ligler tertiplerdi. 1962 ve 1963 senelerinde üst üste iki yıl basketbolda okulda yılın sporcusu seçildim. Ferruhzat Hoca'dan armağanlar aldım. Benden önceki İzzettin Doğan abimiz gibi. O da atletli jimnastik branşında okulda yılın sporcusu olmuştu. Gülseven Sonumut atletizm kaptanıydı. Onunla kros takımında atletizm yaptım. Voleybol takımında da oynamaya gayret ettim ama çok az. Yücel'in hatırına voleybol takımında Sergi Saray'ında, okul takımında resmim var. En sonunda basketbola yöneldim. Onun da önemli sebeplerinden biri Mahmut abimizdi. O da daimiydi. Cumartesi-pazar Faik Üstünlü Salonu'nda daimi yatılılar basketbol maçı yapardı. Zorla basketbola teşvik etti ve o zaman belletici olan eski televizyon spikeri Tuna Huş da kolumdan tutup yıldız takıma götürdü. Böylece 1958'de basketbol hayatım başladı. Göztepe'yle oynuyoruz. Galatasaray Lisesi mezunu Cavit Altunay hem

milli takım hem İTÜ'de bir sürü genci Galatasaray'a kazandıran müthiş bir antrenördü. O zaman jump shut Türkiye'de yeni yeni kullanılıyordu. Yüksek sıçrayarak, yüksekte atıp müdafaaadan kaçabilmek için çalıştırdığı elemanlardan biri bendim."

Yünlü eşofmanlar, yeddiemin...

"1959, 1960 senesi o sezon Amerika'dan Amerikalı Hüseyin abimizin bütün takımlara gönderdiği yün eşofmanlar o zaman streç gibi. Selanik örgü, vücuda yapışan altları da öyle fakat bize yıldız takımı olarak altlar çok uzun geldiği için vermiyorlardı. Bu eşofman takımın bir de A takımı için olanları vardı. Onları daha sonra giymek nasip oldu. Ben A takımında bir buçuk sene oynayabildim, o sene de Türkiye şampiyonu olduk. Büyük bir iktisadi kriz içindeydik. ABD'den gelmiş eşofmanlar A takımında haczedildi çünkü en değerli meta oydu. 600 lira değer biçtiler ve bize yeddiemin diye verdiler. Yeddieminin ne demek olduğunu bilen yok. Gittik hukukçu Haluk Abi'ye sorduk. 'Devlet size garantiye aldığı malı teslim etti. Şimdi siz bu maldan sorumlusunuz. Bunu kaybederseniz, yırtar bozarsanız, içeri girersiniz!' dedi. Biz korkudan yere bile eğilemiyorduk. O sene takım çok az kişiydi. Genç takımdan ben, Nur, Mahmut A takıma çıktık, yediyi tamamladık. Üner Erimer Almanya'dan geldi oyuncu antrenör oldu. Sekiz olduk ama yine yetmiyor. Bandırma'ya gittik. Osmanlı Bankası'nda çalışan Ali Kazaz abimize izin aldık. O zaman basketbol takımları on iki kişiydi. Biz dokuz kişiyle İzmir'e gittik. O katile ikinci mevki vapur, ikinci mevki tren ve Basmane'de çok basit bir otelde kalıp o sene Türkiye şampiyonu oldu."

Bu yazıda Voleybolun Unutulmazları Biz Takımı ansiklopedisini Özhan Abi anısına Canaydın İlkokulu'na bağışlayan sevgili Bülent Özkun'a da söz vermek istedim:

"Voleybolun Unutulmazları, özveriyle büyük bir emekle yürütülen müthiş bir araştırma, benzersiz bir çalışma. Nasıl olur da bir insan koca ekiplerin yapabileceği böyle bir işi ta 2015'ten beri tamamıyla gönülden, çıkarsız, amatör bir ruhla ama aynı zamanda son derece profesyonelce ve böyle bir aşkla yapar? İnanın ben bile anlamadım ama verilen o insanüstü gayrete bizzat, en yakından tanık oldum. Gülnur #kütüphanelereyeraçın kampanyasıyla bu çalışmayı çok farklı bir boyuta taşıdı. Ansiklopedi sınırları aştı, dünyanın en büyük ve en önemli kütüphanelerine gitti, ulaştığı arşiv sayısı 450'yi buldu."

VitrA

Zamanı durduran yolculuk

Voyage Koleksiyonu, Arik Levy tarafından VitrA için tasarlandı.

KAYBETTİKLERİMİZ

Deniz Büçkün : 149. Dönem
Mehmet Sedat Gürer : 1960 Yılı Mezunu
Ahmet Uğur Yılmaz : 111. Dönem
Talat Köseoğlu : 1952 Yılı Mezunu
Tunç Gider : 111. Dönem
Şinasi Önengüt : 1959 Yılı Mezunu
Yücel Karul : 1965 Yılı Mezunu
Uğur Ok : 102. Dönem
Mehmet Sina Dicleli : 101. Dönem
İsmet Kamil Karagülle : 103. Dönem
Salih Horozoğlu : 1968 Yılı Mezunu
Savaş Özgönenç : 96. Dönem
Güngör Uğurlu : 1952 Yılı Mezunu
Arif İzzet Ziyaoğlu : 99. Dönem
Erhan Keleşoğlu : 1961 Yılı Mezunu
Engin Büyükarman : 1964 Yılı Mezunu
Yaşar İlksavaş : 101. Dönem
Rasim Mükerrer Öztekin : 112/113. Dönem
Mustafa Zeki Çinel : 1953 Yılı Mezunu
Mehmet Turan : 127. Dönem
Rıfat Karagedik : 112. Dönem
Erdal Yolageldili : 1952 Yılı Mezunu
Hüsameddin Gökay : 1945 Yılı Mezunu
Fazıl Gökmar : 1951 Yılı Mezunu
Emin Yağlı : 1946 Yılı Mezunu
Ahmet Özden Baltacı : 1955 Yılı Mezunu
Yılmaz Korap : 110. Dönem
Aral Akat : 94. Dönem
Oktay Berk Türker : 128. Dönem
İlhan Gönen : 1948 Yılı Mezunu
Necmi Dayday : 1963 Yılı Mezunu
Ahmet Atalık : 123. Dönem
Abdülkadir Günyaz : 87. Dönem
Mahir Vagan : 100. Dönem
Mehmet Onultan : 128. Dönem
Türker Arslan : 1964 Yılı Mezunu
Edip Dikencik : 1951 Yılı Mezunu
Yalçın Büyükfırat : 109. Dönem
Atilla Darman : 1960 Yılı Mezunu
Doğan Ultav : 1962 Yılı Mezunu
Hidayet Buğdaycı : 97. Dönem
Orhan Erdivanlı : 1955 Yılı Mezunu
Atıf Aksel : 1948 Yılı Mezunu
Cengiz Yücel : 106. Dönem
Halil İbrahim Giray : 104 /106. Dönem
Cem Ünal Erzen : 128. Dönem
Ata Sakmar : 1961 Yılı Mezunu
Ahmet Emin Okay : 124. Dönem

01.01.2021 – 17.02.2022

Aziz Başdoğan : 96. Dönem
Erkan Selçuk : 105. Dönem
Duygu Erolgil Karaca : 133. Dönem
Ali şevki Aslan : 129. Dönem
Cevdet Dayioğlu : 1950 Yılı Mezunu
Salih Suphi : 104. Dönem
Mehmet Mete Savacı : 1959 Yılı Mezunu
Erol Baştuğ : 1952 Yılı Mezunu
Ferhan şensoy : 102. Dönem
Ahmet Nursan Beğen : 111/114. Dönem
Duygun Yarsuvat : 1957 Yılı Mezunu
İlhan G rsel : 1959 Yılı Mezunu
Beyhan T rer : 1954 Yılı Mezunu
Göksel  mit Durgut : 122. Dönem
Uriel şulam : 101. Dönem
Arif Ceylan : 99/100. Dönem
Ertan Kurdoğlu : 87. Dönem
Ata  Kaya : 120. Dönem
Semih İşbecer : 1952 Yılı Mezunu
Murat Aksoy : 106/108 Dönem
Yılmaz Bülent  ryanioğlu : 1962 Yılı Mezunu
Oya Akkuş : 109, 110, 111. Dönem
Osman Nuri Ulu : 89. Dönem
Gürkan Ayg l : 124. Dönem
Alparslan Karagülle : 1964 Yılı Mezunu
Orhan Odar : 115. Dönem
Ahmet Metin  zen : 104. Dönem
Ömer Faruk Kurhan : 115/116. Dönem
Tacettin Necipoğlu : 105/108. Dönem
Kerim  zcan : 1956 Yılı Mezunu
Falih  nder : 1948 Yılı Mezunu
Ümit Dalga : 108/109. Dönem
Utku Sinan  elik : 127. Dönem
Mete Arık k : 1957 Yılı Mezunu
Cengiz Kızıl e  : 110. Dönem
Mehmet Eraltan : 101/104. Dönem
Haldun Er : 1958 Yılı Mezunu
Vakur Arif Kenber : 1942 Yılı Mezunu
Kemal İsmail Atay : 1944 Yılı Mezunu
Selahattin Beyazıt : 1950 Yılı Mezunu
Atilla Sümer : 1957 Yılı Mezunu
Rüştü Bozkuş : 1966 Yılı Mezunu
Tamer G ral : 104/105. Dönem
Süheyl Akman : 1950 Yılı Mezunu
Güngör Tekçe : 1963 Yılı Mezunu
Yıldızhan Yayla : 1956 Yılı Mezunu
Rasim Güvendi : 104/107. Dönem

Bulmaca: Sahnedeki Galatasaraylılar

2019 yılında 10 parçadan oluşan ilk albümü "Karmakader"i çıkaran, daha önceki yıllarda da Baba Zula ve Shantel gibi uluslararası müzisyenlerle çalışan besteci ve söz yazarı kimdir?

Damla Pehlevan (137)

8. Uluslararası İpekyolu Film Ödülleri Ulusal Kategori'de "En İyi Kadın Oyuncu" ödülüne layık görülen kişi kimdir?

Reyhan Özdilek (137)

Galatasaray Lisesi'ndeki tiyatro çalışmalarında çok iyi bir oyuncu olan aynı dönemde Shakespeare'den "Yanlışlıklar Komedyası"nı ya da Nazım Hikmet'ten "Kadınların İsyanı" oyunlarını sahneleyen ertesinde de Strasbourg'a giden ve mezuniyetinde Georg Büchner'in Woyzeck'i sahneye koyan kişi kimdir?

Selin Altıparmak (136)

Keşmekeş, Detay, Maşenka ve Peki adlı oyunlarda oyuncu, yönetmen ve yazar olarak başarılarla imza atan kişi kimdir?

Çisil Oğuz (141)

Galatasaray Lisesi'ni bitirdikten sonra Fransa'ya giden, Paris III Sorbonne Nouvelle Üniversitesi'nde tiyatro okuyan ve bu dönemde Çisil Oğuz'la kurduğu Didaskali Tiyatro'nun oyunlarında yer alan kişi kimdir?

Nadir Sönmez (140)

GSL ve GSU mezunlarından oluşan bir kurucu grup olarak, 2019 yılından başlayarak dünyanın en ünlü tiyatro-performans sanatları festivallerinden olan "Fringe" Festivallerinin ilk kez İstanbul'da gerçekleştirilmesinde önemli rol oynayan kişi kimdir?

Denizhan Çay (142)

GSÜ Fen-Edebiyat Fakültesi, Fransız Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde Yardımcı Doçent Doktor unvanıyla öğretim üyeliği ve Müzik Kulübü Başkanlığı görevlerinde bulunmuş müzisyen kimdir?

Atilla Demircioğlu (1977 mezunu)

1999'da The Beatles eserlerini Türk enstrümanları ve ezgileriyle yorumladığı DEF Orchestra / "Beatles Alaturka" CD'sini yapan aynı zamanda hâlen The Galatasaray U.K. Charity Fund (İngiltere) temsilcisi olan müzisyen kişi kimdir?

Dağhan Baydur (100)

"Nereye Bakıyor Bu Adamlar" filmindeki "Patron Memduh Bey", "Bülbül Ailesi" filmindeki aile babası "Hazım Bey", "Delicesine" adlı yapımdaki "Saim" karakteri ve "Arabacının Aşkı"nda canlandırdığı "Fabrikatör Nafi Bahtıkara" karakterlerini canlandıran bir dönem GSL'de okumuş usta sanatçı kimdir?

Ali Sururi

Galatasaray Lisesi yıllarında Leke adlı bir müzik grubunda yer almış, gitar ve basgitar kullanmış olan aynı zamanda mezuniyet sonrası Ortaoyuncular tiyatro grubunda da yer alan sanatçı kimdir?

Renan Bilek (119)

Ödülleri 2015 "Komedi Erkek Oyuncu" ve Cyrano De Bergerac / Sadri Alışık Tiyatro Ödülleri 2014 "Yılın En Başarılı Müzikal / Komedi Erkek Oyuncusu" ödülleri alan 2020 yılında aramızdan ayrılan ünlü Tiyatrocu kimdir?

Levent Ünsal (116)

Devekuşu Kabare, Üsküdar Oyuncuları, Ortaoyuncular gibi topluluklarda çalışan ve İkinci Bahar gibi bir döneme damgasını vurmuş TV dizilerinde de oynamış olan oyuncu kimdir?

Tarık Pabuççuoğlu (1960 girişli)

Kuş Kafesi / Ekin Yazın Dostları Tiyatro Galatasaray Lisesi'nin 500. yıl kutlamalarında Gül Baba'yı canlandıran usta tiyatro oyuncusu kimdir?

Erol Günaydın (1957 mezunu)

Perihan Abla ve Süper Baba'daki rolleriyle milyonların gönlünde taht kurmuş oyuncu kimdir?

Şevket Altuğ (1960 mezunu)

2016-2020 yılları arasında Kavuk'un sahibi olan değerli tiyatro, sinema ve dizi oyuncusu kimdir?

Rasim Öztekin (112)

2005 Galatasaray büyük ödülü sahibi olan kısa süre önce aramızdan ayrılan duayen tiyatrocü, sinema oyuncusu ve yazar kimdir?

Ferhan Şensoy (1961 girişli)

YouTube üzerinden yayını yapılan 86. Galatasaray Pilavı'nda moderatörlük yapan Türk gösteri adamı, oyuncu, tiyatro ve klip yönetmeni, yapımcı, seslendirme sanatçısı ve fotoğrafçı kimdir?

Okan Bayülgen (115)

techcareer.net

Aradığınız teknoloji yeteneğini
kolaylıkla bulun.

2021 yılında **40 etkinlik** ile **50.000**
dijital yeteneğe dokunan ekibimiz teknoloji
alanında işe alım veya eğitim ihtiyaçlarınızda
size destek olmaya hazır!

Bize Hemen Ulaşın
hello@techcareer.net

www.techcareer.net

techcareernet
 techcareernet
 techcareernet
 techcareernet

MAPTRIKS

İşinize dair stratejik kararlar almanızı sağlayan verilerin **%80**'inden fazlasının **lokasyon** bileşeni içerdiğini biliyor muydunuz?

Türkiye'nin ilk lokasyon analitiği şirketi Maptriks, hızlı, güvenilir ve aksiyona yönelik lokasyon bazlı içgörüler sunarak, işinize dair kararlarınızda elinizi güçlendiren iş ortağınızdır.

15 Farklı Sektör ve 250'den fazla Firma yatırım kararlarını Maptriks'in lokasyona bağlı veri analizleri ile gerçekleştiriyor. Sektör lideri bazı firmaların Maptriks'ten nasıl güç aldığına göz atmak ister misiniz?

Dev perakende zinciri lokasyon veri çözümlerini Maptriks ile sağlıyor!

Türkiye'nin en beğenilen perakende şirketlerinden biri olan müşterimiz, 2012 yılından bugüne yatırım kararlarını Maptriks'in geliştirdiği lokasyon analitiği yaklaşımlarından faydalanarak gerçekleştiriyor. 2021 yılında 300'ü aşkın yeni mağaza açılışında bulunan firma yeni bir mağaza açmak istediğinde potansiyel lokasyonun çevre özelliklerini Maptriks'in güncel ve güvenilir veri kütüphanesinden beslenerek hazırlanan erişim analiz raporlarından elde ediyor. Bu raporlar sayesinde saha ekipleri yatırım kararlarını şekillendirirken, emlak ve e-ticaret birimleri Maptriks haritalama modülü ile alan çizimi yapıp mağazaların hizmet alanlarını belirliyor. Firma'nın Yatırım Planlama ve Süreç Geliştirme Müdürü, rekabetin son yıllarda artış gösterdiğini, Maptriks'ten elde ettikleri lokasyon veri ve içgörülerin rekabette kendilerini bir adım öne çıkarttığını dile getiriyor.

Gayrimenkul sektörünün ihtiyaç duyduğu tüm lokasyon veri ve içgörüler Maptriks'te!

Ticari gayrimenkul danışmanlığı alanında öncü şirketlerden biri olan müşterimiz, 20 banka ve 250 kurumsal firmaya, şube lokasyonu belirleme, kiralama ve satış danışmanlığı konularında hizmet veriyor. 289 farklı noktada 37.524 kiralanabilecek yer üzerine Maptriks'in sağladığı lokasyon bazlı raporlar ile kurumsal firma müşterilerinin yatırım kararlarını şekillendiriyorlar. Firma'nın Kurumsal Gelişim Departmanı, Maptriks PRO ile yeni aday lokasyonları sisteme ekleyip, Maptriks'in veri kütüphanesi ile ilişkilendiriyor. Maptriks tarafından hazırlanan lokasyon raporunda aday lokasyonun etki mesafesinin yanı sıra etki nüfusunun sosyo-ekonomik statüsü, eğitim durumu, harcama kırılımı gibi demografik verileri il ve ilçe detayında paylaşıyor. Ek olarak, Maptriks Perakende Açılış-Kapanış raporu ile Firma müşterilerine yeni aday lokasyonlar hakkında da en güncel bilgileri sağlayabiliyor. Firma Yönetim Kurulu Başkanı Maptriks'i müşterilerine etkili sonuçlar sunmak için kullandıklarını belirtiyor.

Maptriks'in lokasyon bazlı çözümleriyle işinizle ilgili atacağınız bir sonraki adımı birlikte planlayalım!